

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№
351

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1951

Κ. Π. ΚΑΡΥΩΤΗΣ Α. Ε.

ΟΙ ΤΕΤΡΑΠΟΔΕΣ ήρωες του πολέμου

Ένα έλλειψη γεύμα σε... σκυλιά

Μεταξύ των εφέδρων που επέστρεψαν κατά τις τελευταίες εβδομάδες στις Ήνωμένες Πολιτείες ήταν και αρκετές δεκάδες... σκυλιά, από εκείνα που μετέκοι στην επίθεσή τους εναντίον της Γερμανίας, Μερικά από αυτά τα σκυλιά προσέφεραν τόσο πολύτιμες υπηρεσίες ως ανιχνευτές, ώστε έχουν παρασημοφορηθεί από τον πόλεμο της μάχης, ενώ άλλα φέρουν καταφανή πάνω στο σώμα των δείγματα του ηρωισμού και της αυτοθυσίας των.

Με την ευκαιρία της επιστροφής των, οι 'Αμερικανοί σκέφθηκαν ότι η ευγνωμοσύνη του έθνους έπρεπε να εκδηλωθεί κατά ένα τρόπο πιο επίσημο προς τα πιστά αυτά τετράποδα και ωργάνωσαν προς τιμήν των ένα μεγάλο γεύμα και μία κινηματογραφική παράσταση.

Το γεύμα αυτό δόθηκε τελευταία σε μία αίθουσα του μεγάλου Βάντερμπιλτ και οι τετράποδες συνδαιτυμόνες που παρακάθησαν σ' αυτό είχαν την τιμή να σερβιρισθούν από παλαιούς πολέμιους του περασμένου πολέμου.

Τα σερβίτσια ήταν όλα άσπρνα και πάνω από το τραπέζι εκκμήται μία πελώρια αμερικανική σημαία με δόκρυσα αστέρια.

Κατά την ανάκριση του αμερικανικού έθνικου ύμνου, τα σκυλιά, συννηθισμένα στη στρατιωτική πειθαρχία, στάθηκαν σε άψογη προσοχή, με τα κεφάλια ανασηκωμένα και το βλέμμα περήφανο και επιβλητικό. Η τάξις διασφαλήθηκε, όμως, άρεσκά, όταν άρχισαν να καταφάνουν τα διάφορα φαγητά.

Το μενού αποτελούτο από ψωμί με γάλα από μπιόκοτα, από κοτόπουλο και από γλυκίσια.

Τα σκυλιά, ευχαριστημένα, κουνούσαν τ' αυτιά τους, δείχνοντας μ' αυτό τον τρόπο ότι επιθυμούσαν να τους ξαναγευσιούν το πιάτο.

Το επίσημο αυτό γεύμα λίγο έλειψε, όμως, να καταληφθεί σε όργιο αντάξι των χρόνων της ρωσικής αυτοκρατορίας, όταν ένα νεαρό «φάξ» άρχισε μερικές πολύ άδελφες ερωτοτροπίες με μία συνάδελφό του ολιανού γένους, που καθόταν πλάι του.

Άλλ' η ανένεια αυτή επροκάλεσε την όργη των άλλων σκυλιάν, που εξέδωσαν σε τρομερά γαυγίσματα αποδοκιμασίες και ανάγκασαν έτσι τους δυο ερωτευμένους να συγκρατηθούν προς στιγμήν τη φλόγα τους. Για να αποκατασταθεί, όμως, η τάξις, εκρείασθηκε να χωρίσουν λίγη ώρα αργότερα, τους δυο «ερωτώμενους» γιατί φαίνεται ότι, παρ' όλη τη ζωηρή αγανάκτηση των συνδολών των, δεν εννοούσαν να ησυχάσουν.

Μετά το γεύμα, ωδήγησαν τους επίσημους προσκελευμένους σε μία άλλη αίθουσα, όπου δόθηκε μία ειδική παράσταση προς τιμήν των.

Η πρώτη εικόνα που τους παρουσιάσαν ήταν παρμένη από τη ζωή του βασιλείου των σκύλων. Οι θεοί έδειξαν στην άρχη μία ζωηρή απλότητα και, έπειτα από μερικά λεπτά, ώρμησαν προς το μέρος όπου βρισκόταν το πανί και προσπερνούσαν να «μυρισθούν» τους εικονιζόμενους όμοιους των... Τότε, όμως, η απλότητα τους μεταβλήθηκε σε πραγματική απογοήτευση, γιατί δεν βρήκαν καμμία όμοιή στα περιεργα αυτά ζωα που παρήλυναν μπροστά τους και τους ήταν αδύνατο να αντιληφθούν πως μπορούσε να συμβαίνει ένα τέτοιο πράγμα.

Η δεύτερη εικόνα παρουσίασε σκηνές από τον πόλεμο.

Τα σκυλιά άρχισαν τότε να σέρνουνται πάνω στο δάπεδο, με χίλιες δυο προφυλάξεις, σαν να επήγαιναν προς αναγνώριση του εχθρού.

Είπε αδύνατο, όμως, να περιγραφεί το τί έπικολούθησε, όταν μερικά Γερμανοί στρατιώτες εμφανίσθηκαν πάνω στο πανί.

Τα σκυλιά, αφηνώντας κατά μέρος κάθε προφύλαξη, ώρμησαν εναντίον των, μέσα σ' ένα πανδαιμόνιο γαυγισμάτων και θα τους... καταξείχιζαν, αν ο μηχανικός δεν έσπευδε να διακόψει την προβολή της ταινίας και να ανάψει τα φώτα.

Τουναντίον, οι θεοί περιωρίσθηκαν σε μερικά υπόκωφα μουγκίσματα, όταν, λίγη ώρα αργότερα, έφθασαν πάνω στο πανί μία μακρεία σειρά Γερμανών αιχμαλώτων. Προφανώς δεν τους θεωρούσαν πια επικινδύνους και προσπαθούσαν να φανούν αξιοπρεπείς απέναντι των ήττημένων εχθρών των.

Η παράσταση τελείωσε με μερικά στρατιωτικά έμβατρία, που έπαρακαλεσαν θεάλα ενθουσιωδών εκπαιδευτών μεταξύ του άκρασμού.

Έπειτα ωδήγησαν και πάλι τα σκυλιά στην αίθουσα του εστιατορίου, όπου τους παρέθεσαν γλυκίσια μενίο και κόκκο με μία αναμνηστική πλάκα, όπου αναγράφεται το όνομα του καθενός, η ηλικία του, ο χρόνος της υπηρεσίας του στο μέτωπο και τα ανδραγχεύματά του.

Και στους περασμένους πολέμους προσέφεραν τα σκυλιά σπουδείς υπηρεσίες στους στρατούς των αντιπάλων. Πολλά από τα νοήμονα και πιστά αυτά ζωα έπρεσαν στο πεδίο της μάχης και πιστά αυτά παρασημοφορήθηκαν για τους ηρωισμούς των. Ακόμη και ινιμεία έχουν ένεργη ή παθητική σκύλους για τις εξαιρετικές υπηρεσίες των.

ΚΕΝΡΥ ΝΤΗΛ

Το άλλογο του Ναπολέοντες

Ιστορικό διήγημα

Στις 3 'Ιουνίου 1807, κατά τα μεσάνυχτα, τρεις καθολάρηδες έμπαιναν από μία στενή πόρτα στο πάρκο του πύργου του Νικελουμπουργκ, στην Πολωνία. Ήταν ο αυτοκράτορας Ναπολέων, ο πρίγκιπ Μουρά κι ο πιστός στον αυτοκράτορα ιατρολόγος Ρουστάν. Ο Βοναπάρτης είχε κρυφές ερωτικές σχέσεις με την ένοικο του πύργου: την Ρωσίδα κομνησα Πάνινακα, μία γυναίκα διαβολική και άριστοτάτη. Κι' ο Μουρά τ' είχε φτιάσει με μία δεσποινίδα της ακολουθίας της κομήσσης. Κάθε νύχτα λοιπόν, πηγαίναν στο Νικελουμπουργκ, που δεν απέχει πολύ απ' τις ρωσικές γραμμές.

Φυσικά, ο Ναπολέων είχε λάβει τα μέτρα του. Είχε τοποθετήσει φυλάκια σε διάφορα μέρη του δρόμου και περιτόλους στο πάρκο του πύργου. Για περισσότερη ασφάλεια, είχε στήσει μία κινητή γέφυρα πάνω από ένα πραμάκι, απ' όπου περνούσαν οι δυο ερωτευμένοι. Και τη φύλαγε ένας γέρος, βουδός, που είχε τη διαταγή να τη σήκωνη μόλις άκουγε ένα σάλπισμα ψηλά απ' τον πύργο.

Μερικές μέρες πριν απ' την 3η 'Ιουνίου, είχαν φανή οτις γύρω πεδιάδες αποσπασματα Κοζάκων. Άλλά ο Ναπολέων θεωρούσε τον ένοχο του ασφαλισμένου... ως ότου, τη νύχτα αυτή, άκουσε άξαφνα τουφεκίες κι έμαθε από ένα έμπιστο της κομήσσης ότι οι Ρωσσοί είχαν έπιτεση κι είχαν έξοντώσει δυο φυλάκια. Μάλιστα πρόφθαναν να φύγουν ο αυτοκράτορας κι ο πρίγκιπ, για να μη τους βρουν στον πύργο ο Κοζάκας, που έρχονταν προς τα εκεί.

Πραγματικά, πήδησαν σ' αλογά τους και ξεκίνησαν. Μάλιστα όμως είχαν κάνει λίγα βήματα, το άλλογο του Ναπολέοντος σκόνησε κι έπεσε τόσο άσχημα, ώστε έσπασε το πόδι του. Η κομήσσα διάταξε αμέσως να σελλώσουν ένα άλλο αλόγο για τον αυτοκράτορα. Κι' οι τρεις καθολάρηδες μπόρεσαν επί τέλους να φύγουν.

Το άλλογο της κομήσσης λεγόταν Γιαγκού και προήρχετο από ένα τσίρκο, όπου έκανε άλλοτε γυμνασματα κι επικίνδυνα πηδήματα. Δυστόσο δεν έκανε καμμία τρέλλα στο δρόμο. Οι καθολάρηδες δεν άργησαν να ετάσουν κοντά στο ποτάμι. Φαίνεται ότι ο κίνδυνος είχε πια περάσει...

Ξαφνικά όμως, άκούσθηκε ένα σάλπισμα, απ' το μέρος του πύργου. Οι τρεις ήταν κάποιο παράγγεμα των Κοζάκων... Όπωσδήποτε, ο βουδός φύλακας τ' άκουσε και σήκωσε αμέσως την κινητή γέφυρα, σύμφωνα με τη διαταγή που είχε λάβει! Όσο κι αν του φώναζε ο Μουρά, δεν έδωσε καμμία σημασία. Και πήγε να κοιμηθεί, ήσυχος ότι είχε κάνει το καθήκον του...

Οι τρεις καθολάρηδες δεν μπόρεσαν πια να περάσουν αντίκρυ! Δεν υπήρχε άλλη γέφυρα. Και όμως έπρεπε να βιαστούν! Ένα πλήθος από μικρά φώτα, προς το μέρος του πύργου, έδειχναν ότι οι Κοζάκι έρχανταν παντού. Είχαν ήδη ίσως τα πατήματα των αλόγων, ή είχαν πληροφορηθεί ότι βρισκόταν στον πύργο κάποιοι Γάλλοι αξιωματικοί, και τους αναζητούσαν πυρετωδώς. Η κατάσταση γινόταν κρίσιμη. Ο Μουρά βλαστήμωσε. Δοκίμασε να μπει με το αλόγο του στο νερό, αλλά το ζωο βουτήχτηκε αμέσως στη λάσπη ως το στήθος, γύρισε στην όχθη και μ' ένα πηδημα τινάζει μακριά τον αναβόητο του. Για να ξεβουδάει, ο Μουρά έβωσε το έφιπο του στην κοιλιά του ζωού. Πάντως όμως, δεν είχε διαρρωθεί έτσι η κατάσταση. Κι' η ώρα περνούσε! Οι Κοζάκοι πλησιάζαν... Λίγο ακόμα, κι' ο Ναπολέων θα έπεφτε στα χέρια τους, κατά τον πιο γελοίο τρόπο...

Πήρε λοιπόν την απόφαση να δοκιμάσει να περάσει το ποτάμι καλυμπώντας, μολοντι ήταν σχεδόν βέβαιο ότι θα τον κατέπνυν οι στρόβιλοι του νερού κι' η λάσπη. Καθώς γδυνόταν, άκουσε πίσω του ένα έλαφο θόρυβο. Γύρισε κι' είδε το Γιαγκού. Το άλλογο απομακρύνθηκε λίγο απ' το ποτάμι, στρίβοντας κάθε τόσο το κεφάλι του για να βεβαιωθεί ότι το κύτταζε ο Ναπολέων. Έπειτα γύρισε άπτοια, πήρε φόρα, κάλπασε γρήγορα σαν βέλος και, μ' ένα πηδημα άπιστευτο, φανταστικό, βρέθηκε στην αντίκρυνη όχθη του ποταμιού!

Καθώς γδυνόταν, άκουσε πίσω του ένα έλαφο θόρυβο. Γύρισε κι' είδε το Γιαγκού. Το άλλογο απομακρύνθηκε λίγο απ' το ποτάμι, στρίβοντας κάθε τόσο το κεφάλι του για να βεβαιωθεί ότι το κύτταζε ο Ναπολέων. Έπειτα γύρισε άπτοια, πήρε φόρα, κάλπασε γρήγορα σαν βέλος και, μ' ένα πηδημα άπιστευτο, φανταστικό, βρέθηκε στην αντίκρυνη όχθη του ποταμιού!

Χωρίς να χάση καιρό, σαν να καταλάβαινε ότι ο χρόνος ήταν πολύτιμος, έκαμε δεύτερο όμοιο πηδημα και ξαναγύρισε κοντά στον αυτοκράτορα.

Ο Ναπολέων κατάλαβε: Το άλλογο του έδειχνε πως μπόρεσε να τους σώσει, με την άσυγκριτη ευκινησία του! Κατάλαβε αμέσως και άφισε έλευθερία τα χαλινάρια. Ο Γιαγκού έπανελάβε το πηδημα, δίχως πολλή προσπάθεια, και πέρασε άπέναντι τον αυτοκράτορα. Ο Ναπολέων έτρεξε τότε να κατέβηκε τη γέφυρα, για να περάσουν οι σύντροφοι του. Είχαν σωθή όλοι, χάρις στο έξυπνο άλλογο!

Από τότε, ο Ναπολέων κράτησε κοντά του το Γιαγκού και τον έγκατέστησε σ' ένα σάλοδο πολυτελέστατο, που κόστιζε 40.000 φράγκα. Όταν δεν βρισκόταν σ' εκστρατεία, δεν περνούσε μέρα χωρίς να πάη να έπισκεφθεί το άλλογο. Ο Ρουστάν ανέλαβε την περιποίηση του ζωού και το δίδαζε διάφορα περιεργα γυμνασματα. Μάλιστα έδλεπε ο Ναπολέων, ο Γιαγκού έκανε τρία πηδηματα προς τα πίσω κι' έπειτα χάραζε με το πόδι του στην άμμο ένα κεφαλαίο Ν κι' ένα είδος αυτοκρατορικού στέμματος!

Κάποτε, που δινόταν στο Σαιν - Κλου ένα ήμειπιο γεύμα, ο αυτοκράτορας δεν έφάνηκε την ώριμην ώρα. Η κομήσση 'Ιωσήφια είχε αρχίσει ν' ανησυχί. Σε λίγο όμως, έμαθε απ' το στρατάρχη Ντυρκό ότι ο Ναπολέων σκόταν στους σταύλους. Πήγε πράγματι εκεί και αντίκρουσε ένα έδαμ, που την έκαμε να σκάσει στα γέλια: Ο Ναπολέων είχε βγάλει τη ρεντιγκότα του, είχε φορέσει στραβά το τρικώτο του και... χόρευε βάλς έμπρος στο Γιαγκού, με άπτοια ευκινησία. Έπειτα χτυπούσε έλαφρα με το μαστίγιο του το έξυπνο άλλογο, το μαστίγιο προσπαθούσε να μιμηθεί τα βήματά του!

Ο αυτοκράτορας φάνηκε στενοχωρημένος γιατί τον είχαν ήδη σ' αυτή την κομική άπασχόληση... κι' άρκεσθηκε να μη τον ενασχέσουν στα πράσα!

Ο περίφημος Γιαγκού έλαβε μέρος αργότερα στη μάχη του Βατερλό, όπου τον έπυε ο Ρουστάν. Μά έχρηκ η κατάλειψαν αναγκαστικά εκεί που έπείσε. Μετά τη μάχη, ο Ρουστάν, κατά διαταγήν του Ναπολέοντος, αναζήτησε και βρήκε το πτώμα του.

Πριν άφση την τελευταία του πνοή, το δυστυχισμένο ζωο είχε γράψει στο κεφαλαίο Ν, κι' άκουμπωσε στην άκρη του γλίσσα του, σ' ένα έλαιο, να το γλώσει πριν πεθάνει. Είχε χαράξει επίσης και το αυτοκρατορικό στέμμα, που ήταν όμως - τι θλιβερό σύμβολο! - σκεπασμένο, πνιγμένο απ' το αίμα της πληγής του...

Σ. ΜΟΖΑΝ

Οι γεροντώτεροι γονείς

Η Μαργαρίτα Κραστόβνα, απ' το πολωνικό χωριό Κοβίν, πέθανε το 1763 σε ηλικία 108 ετών. Τη βιβλία σε, βεβαιώνουν τα έξι κατοικοχτίματα πράγματα γι' αυτήν: Στα 94 χρόνια της, παντρεύτηκε, για τρίτη φορά με τον Κάσπερ Ράουκολ, ηλικίας 105 ετών, ο οποίος πέθανε ηλικία 14 χρόνων. Στα 14 χρόνια της συζυγικής ζωής τους, απέκτησαν 2 παιδιά έδειχναν εκ γενετής σημάδια της μεγάλης ηλικίας των γονέων τους: Τα μαλλιά τους ήταν γκρίζα και μόνον τους πλάδαρε, ποτέ να τραφούν με άλλη τροφή εκτός από ψωμί και χορταρικά. Περιποιούσαν σκυφτά, και γενικώς παρουσάζαν όλα τα σημεία της γεροντικής καταπτώσεως.

Ο Γάλλος Πιέρ Ντεφούρνελ πάλιν έγινε πατέρας τριών παιδιών, που το καθένα τους γεννήθηκε σε άλλον αιώνα! Το πρώτο ήλθε στον κόσμο στα 1699, το δεύτερο στα 1738 και το τρίτο στα 1801. Ο πατέρας τους απέκτησε το καθένα απ' αυτά με διαφορετική σύζυγο. Παντρεύτηκε για τρίτη φορά στα 120 χρόνια του με μία κοπελίτσα 19 ετών, πέθανε σε 123 ετών.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΣΦΟΡΜΗΣ

Ίδιοκτησία - Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ - Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛΕΦ. 29.967 • ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 70

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Τα σπασμένα φτερά

Η αιώνια ιστορία. Τα νιάτα που νοιάζουν σπασμένα τα φτερά τους. Το βλέπουμε στο γραμμα μίας κοπέλλας. Είπε νέα και φτωχή. Από τη φτώχεια απορρέουν τα δεινά της, όπως και τα περισσότερα δεινά των ανθρώπων. Για την ευτυχία της δεν χρειάζονται άμύθητα πλούτη. Η φιλοδοξία της δεν εινε ν' απολαύσει τ' αγαθά της μεγάλης ζωής. Τ' άρτνει αυτά σε άλλους. Ούτε λούσα, ούτε αυτοκίνητα, ούτε ταξίδια εινε το όνειρό της. Της φάνει και η λιτή ζωή, των μισοσυντηρητών. Θα ήταν ευτυχής και μ' αυτήν αν μπόρεσε να ικανοποιήσει το ένα και μοναδικό ιδανικό της: τη μουσική. Αυτή εινε το πάθος της. Την άκουσε και δουτέτα όλοκληρη, σαν αυτή να εινε η κορδή ή το πλίκι που άπάνω στο όπιο κινούνται τα δάγυλα των μουσικών. Αν μπόρεσε κι' αυτή ν' άφροσθη στη μουσική. Βλέπει τις όμηλεις της να παίζουν στα όρδια και ξεσηκώνεται η καρδιά της. Την καλούν σε στίπια που έχουν πάνω και τα μάτια της δεν σηκώνονται από πάνω του. Της έρχεται να θωπεύση τα πλίκια του, να του μιλήσει, να το άγκαλιάσει, να του πη για την αγάπη που τρέφει σ' αυτό. Φωνε μελαγχολική από τις έπισκεψεις. Ψεδόν άρρωστη. Στο δρόμο σταμάτα έξω από τα στίπια που εκπέμπουν ήχους μουσικούς. Ξεχωτά στο μαλκόνι της, όταν από μακριά κάποιο πιάνο της στέλνει τις αρμονίες του...

Άχ και να μπόρεσει... Άλλά δεν μπορεί. Όχι μόνο αποκλείεται ν' άποκτήσει πιάνο που άπαιτεί μία όλοκληρη περιουσία, αλλά έχει και τον πατέρα της, που άρνείται να της έπιτρέψη και την έγγραφή της ακόμη στο άδείο. Δεν εινε αυτά για φτωχούς ανθρώπους, της λέει. Το δικό του το πρόγραμμα εινε να τελειώσει το κορίτσι του το γυμνάσιο, να πάρη ένα χαρτί στο χέρι κι' ύστερα να βρή κάποια θέσι που θ' άνακουφισή και τον πατέρα από τα βάρη της βιοπάλης και συγχρόνως θα δώση στην κοπέλλα ένα πόρο ζωής. Φρονίμως και πρακτικώς σκέφτει. Δεν ικανοποιούν όμως τα όνειρα της κοπέλλας. Ο άφρωτος δεν εινε άριθμητική πράξις που να κάνει τους λογαριθμούς του με τη σκέψη κορφομένη στο συμπερόν. Έχει και τα όνειρα, έχει και τις φιλοδοξίες του. Και μάλιστα όταν διανύη την περίοδο της νεότητός του.

Έτσι λοιπόν θα περάση η κοπέλλα μας τα νιάτα της; Πλησιάζει τα έκοσι. Το γυμνάσιο το τελείωσε, ή θέσις όμως δε βρέθηκε. Και έν το μετωπί ούτε πιάνο μωβαίνει. Η πατρική άπαγορεύσι εξακολουθεί. Όταν περάσουν τα χρόνια δε σκεπτόμαστε ότι υπήρχαμε κά-

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

ΤΕΥΧΟΣ

6

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Σελίδες

32

ποτε κι' έμεις νέοι. Δε συγχωρούμε στα νιάτα τις λαχτάρες και τις ανησυχίες τους. Θέλουμε και τους νέους πεζούς και πρακτικούς σαν έμάς, με το διαθέτη στο χέρι, με τα όνειρα προσαρμωμένα στη σκοπιμότητα. Μόνο σ' αυτήν, ούτε βήμα πέρα απ' αυτήν. Επιδένουμε να βλέπουν με τους προσευοιστικούς μας φακούς εκείνοι που έχουν ξεκολλήσει στα μάτια, έγκαλιάζουν όριόντες διαφορετικούς από τους δικούς μας, έχουν άκτινα όράσεως που δε συμπίπτει με τη δική μας άκτινα.

Η λήθη του προσωπικού παρελθόντος μας εινε η κοριώτερη πηγή της δυσαρμονίας μεταξύ νέων και ώριμων. Αν άποφασίσουμε κι' έμεις να γυρίσουμε στα είκοσι χρόνια μας, θα βλέπαμε με περισσότερη κατανόηση τις ανησυχίες και τους ένθουσιασμούς των παιδιών που ψυχραίνουμε σήμερα και καταδικάζουμε σ' ατι κατι έξω από τα μέτρα της λογικής και της φρονήσεως. Σαν τότε έμεις στην ηλικία τους να μη είχαμε άπομακρυνθή από τη φρόνηση. Άλλά θα πητε ότι στίς άπομακρυνσεις μας αυτές κι' έμεις όπως και τα σημερινά παιδιά συναντούσαμε τα όδοφράγματα που ύψωναν οι μεγαλύτεροι μας. Ποιός όμως μας βεβαιώνει ότι τα όδοφράγματα έκείνα συνετέλεσαν στην ευτυχία μας; Ποιός μπορεί να ισχυρισθή ότι, περισσότερο έλευθέρη στις κλίσεις και στίς ροπές μας, δεν θ' άκολουθούσαμε όριόντες περισσότερο προσαρμωμένους στην ίδιουσγκράσια μας και δε θ' άποδίδαμε περισσότερα στη μετέπειτα ζωή μας;

Πόσο ταλέντα που έδωσαν, πόσες ικανότητες που χάθηκαν, πόσες ίδιότητες που παραστράτησαν, πόσα παιδιά που προσήζονταν από τη φύσι τους να γίνουν καί και που δεν έγιναν τίποτα, άλλα έμειναν άσημειώτες και μετριότητες γιατί κάποιος τους έκοψε τα φτερά των όνειρων τους κι' έψωχανε τους ένθουσιασμούς των...

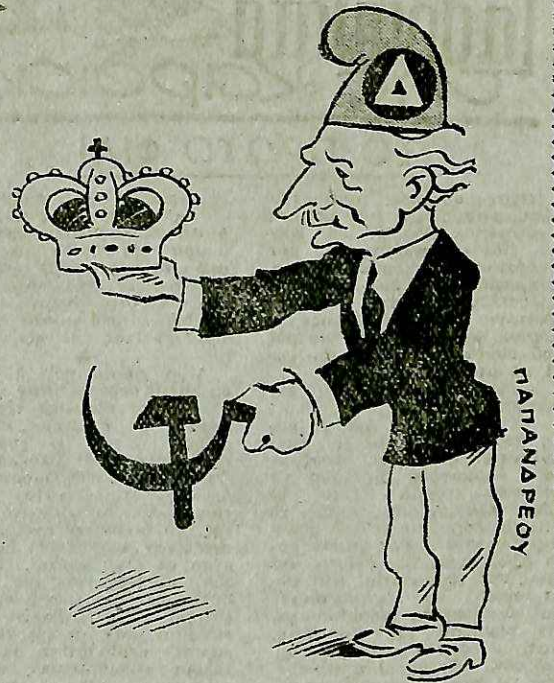
Εινε πολύ λεπτή ύπαθεσις ή διακυβέρνησις μιας νεοφής ψυχής. Χρειάζεται μεγάλη τέχνη και έξοικειτική προσοχή για να βρητε ποτέ τα φτερουγίσματα της άναποκρινονται στα φυσικά τους χαρίσματα, και ποτέ έσπερνούν τις πραγματικές τους ικανότητες, όποτε, στην τελευταία αυτή περίπτωση, αντί να τους άνεβάσουν στα ύψη, μπόρου να τους ρίξουν στο βράθρο.

Άναποκρινεται άραγε σε πραγματική κλίσι προς τη μουσική ή λαχτάρα της κοπέλλας για το πιάνο, ή απλώς εινε ένα καπρίτσιο, μία έπιθυμία επίπολη που με τον καιρό θα περάση, όπως έπέρασε τόσα και τόσα κορίτσια; Νά τι εινε δύσκολο να εξακριβωθεί. Άς μην άπελπίζεται όμως ή άνησυχία κοπέλλας. Αν ο πόθος της για μουσική άναδύσει από εσωτερικές παρορμήσεις, ποσά κι' αν εινε τα έμπόδια, θα βρή κάποτε διέξοδο. Μήλασμε για ταλέντα που έέδωσαν από την αντίδρασι των στίπτων τους. Εινε ταλέντα περιορισμένης έκτασης αυτά. Ο ταλέντο εινε δυνατό, καμμία δύναμι δεν εινε ικανή να το κλείσει στο δρόμο. Γίνεται χειρότερος, γίνεται καταράκτης, γίνεται κύμα άσυγκράτητο και παρασύρει ό τι αν βρή μπροστά του. Θα άνατρεψή και τα δικά της έμπόδια ή κοπέλλα που έστειλε το άπελπιμένο γράμμα της, αν την έμπνεη ή πείσι της τέχνης. Άν πάλι όχι, και δεν πρόκειται παρά για μία περιορισμένη κλίσι, που δύσκολέεται να ικανοποιησι, τότε το κακό δεν εινε όσο μεγάλο νομίζε.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Λέξαντος την 14ην 'Ιουλίου έ. έ. του όριζόμενου υπό του συμβολαίου χρονικού διαστήματος ο έκ των ίδιόκτητων του «Θησαυρού» κ. Κ. Παπαγεωργίου άπεχώρησε. Ίδιοκτητής και διευθυντής του περιοδικού παρμένει ο έτερος των συνταίρων κ. 'Ιωάννης Γ. Παπαγεωργίου.

Πώς επιτυχάνεται ή... διάσπασις του ατόμου.

ΕΜΜΕΤΡΕΣ ΦΛΥΑΡΙΕΣ

Όνειρον δερινής νυκτός!

Άπόψε όπως πάντοτε, μικρή μου, σε θυμήθηκα και τόσο μελαγχόλησα και τόσο συγκινήθηκα που άγρυπνος εκάθησα και στάλα δεν κοιμήθηκα. Μα κατά το έμμετρο μου πηρα λίγο κλέφτικα κι' αλλοίμονο, άγαπη μου, έσέναν όνειρευτηκα, έσένα που δε κύτταξα κι' αμέσως σ' έρωτευτηκα...

Πόσο γλυκό και όμορφο ήτανε τ' όνειρό μου. Είμωσα, λέει, μόνοι μας, έγώ κι' έσύ, μικρό μου, την ώρα μας περνάγαμε με γέλια και παιχνίδια και λέγαμε, και λέγαμε... τα ίδια και τα ίδια.

—Θα μ' αγαπάς; —Θα σ' αγαπάω! Κι' έσύ, —Θα σε λατρεύω!

—Δε σε πιστεύω, ψεύταρε! —Κι' έγώ δε σε πιστεύω!

Θα βαρεθής και γρήγορα πολύ θα με ξεχάσης! —Κι' έσύ ζήτας την ώρα σου μονάχα να περάσης.

—Μ' αυτές τις σκέψεις τις κακές, να ξέρεις, μέ (προσβάλλει!) —Τα ίδια λόγια σίγουρα τα λέει και κάποια άλλης, γιατί έσύ τον έρωτα τον έχεις για παιχνίδι!

—Σου μοιάζω... που άγανόσες ως και τον Άριστείδη! —Τόν Άριστείδη; Ποιός; Έγώ;

—Άμ ποιός; Η Μαλπομένη; —Τί θές να πής;

—Θέλω να πω πως φτάνει ως έδώ. Χωρίζουμε κι' απ' αύριο δεν θα σε ξαναδώ!

—Άν θέλεις κι' από σήμερα! —Μερού!

—Παλάνθρωπε! —Παρακαλώ!

—Άναίσθητη! —Άντιο!

—Στο καλό!

Αυτά περίπου λέγαμε, άγαπη μου χρυσή, μα—δoo κι' αν το λέγαμε—δεν έφυνες κι' έσύ κι' έγώ από το πλάι σου ξεκολληρό δεν είχα και όδoτου και χωρίζαμε μα πάντα παρά τριχα! θωνάζαμε, γκρινιάζαμε, κάναμε σαν τρελλοί, κι' έγώ έμεις μιλούσαμε με πόνο και λαχτάρα αυτό μιλιάζαμε από τη σαχλαμάρα (Ναι! ναι!, άποδίδανε κι' αυτό μη σ' ένοχλεί, γιατί, άγαπημένη μου, άνέκαθεν συμβαίνει δλ' οι έρωτευμένοι!)

Έ! μια και δε χωρίζαμε—τ' όνειρο συνεχίζω—σε άγκαλιάζω τρυφερά και στίς φιλιές σ' αρχίζω. Κι' ήταν τα χείλια σου γλυκά και στίς φιλιές σου μέλι και όπωσδήποτε το «ναι» θα μούλεγε εν τέλει, αν δεν φωνάζαν έσφηνικά δλ' οι δικοί μου γενικά!

—Κοντεύει ή ώρα έντεκα, έβγινε, παλντομπελν!... Γιάρφωσ Γιάννακοπούλος.

Τα δρώματα της καρδιάς

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΦΙΛΙ

Όταν συνήλθε μετά τον τραυματισμό του στη μάχη ο υπολοχαγός Ραούλ ντε Βενσού, είδε κατάπληκτος ότι βρισκόταν σ' ένα κομψό δωμάτιο, ξαπλωμένος σ' ένα γυναικείο πολυτέλες κρεβάτι. Πού βρισκόταν; «Αέφωνα άνοιξε η πόρτα και μπήκε ο γιατρός του συντάγματος Μπερτόν μαζί με μια όμορφη κυρία.

—Μά ποιά βρίσκομαι; τον ρώτησε ο Ραούλ.
—Πολύ μακριά από τη μάχη που τελέσασε με μια θριαμβευτική νίκη μας. Διόξασμε τους Γερμανούς απ' όλα τα έπικαιρα σημεία. Όσο για σάς, φιλοξενείσθε αυτή τη στιγμή στην έπαυλη του κόμη-τος Κουρταίν. Σας μεταφέρουμε εδώ, γιατί δεν υπάρχει πλέον θέσις στο νοσοκομείο. Και τώρα πρέπει να ευχαριστήσετε την ευγενεστάτη οικοδέσποινα, την κόμισσα ντε Κουρταίν, γιατί, σ' αυτήν χρωστάτε την ζωή σας. «Αν δεν σάς περιποιόταν με τόση σπουδή και προθυμία τις τρεις αυτές μέρες που βρισκόσαστε μεταξύ ζωής και θανάτου, είνε ζήτημα αν θα είχατε σήμερα την τιμή να την γνωρίσετε. Σας παραχώρησε μάλιστα και το δωμάτιό της γιατί αυτό είνε το καλύτερο της έπαυλεως.

Είπατε υπερβολικός, γιατί είπατε η κυρία.
Θάλαγε κανείς πώς δεν ήθελε να ιδή ο τραυματίας το πρόσωπό της, γιατί φροντίζε να τ' όχη διαρκώς γυρισμένο προς το γιατρό. Ο Ραούλ όμως άνασχετώθηκε λίγο και κατάρθωσε να ιδή το πρόσωπό της. Μία έκφρασις ζωής εκπλήξεως ζωγραφίστηκε στη μορφή του. Ωστόσο, είχε την έτοιμότητα να συγκρατηθή και να μη κάνει την έρώτησι που φλόγιζε τα χείλη του.

—Πώς αισθάνεσθε τώρα, κύριε υπολοχαγέ; τον ρώτησε με

ευγένεια η οικοδέσποινα.
Απ' τον τόνο της φωνής της ο Ραούλ κατάλαβε πώς η κόμισσα δεν ήθελε να δείξη, μπροστά στο γιατρό, πώς γινόντουσαν από καιρό. «Ω, πόσες ώρες άναμνήσεις του ξαναέσπρνε στο μυαλό ή φωνή της γυναικας εκείνης.

Λίγα χρόνια πριν η κόμισσα ντε Κουρταίν ήταν γνωστή σ' όλα τα καμπαρέ της Μονμάρτης με τ' όνομα «Νυχτερινός Ήλιος». Η φήμη της είχε άπλωθ' σ' όλόκληρο το Παρίσι. Η ξανθή όμορφη της Λευκής — έτσι λεγόταν ή άρτίστη — το διαδόλευμα κέφι χιόνε να χιπώσ' άποστά στήθη της. Τί σημαίνε ή νυχτερινή αυτή έπίσκεψις; Ο Ραούλ μισόκλεισε τα μάτια του κι έκανε τον κοιμισμένο.

Η Λευκή πλησίασε το κρεβάτι και νομίζοντας πώς ο τραυματίας κοιμόταν, έγειρε και τον φίλησε στο μέτωπο. Ο υπολοχαγός έβλεπε όλα του τα δυνατό για να μην ξεφωνίση από ευτυχία. Η κόμισσα βλεπόντας ότι ο τραυματίας δεν έκανε την παραμικρή κίνησι, κόλλησε τα χείλη της στα δικα του. Το μεθυστικό άρωμα που σκόρπιζε γύρω της, τύλιγε τον υπολοχαγό με την άμυγλη ενός παραδεισένιου όνειρου.

—Αγαπημένε μου Ραούλ, ψιθύρισε ή Λευκή, δεν θα μάθης ποτέ πόσο σ' αγαπάω και πόσο σ' άγαπώ. Μ' αγαπάς σες κι' έσύ και έρω πόσο ύπερβρες έξ αίτίας μου. Άλλά κι' έγώ πονούσα μαζί σου. Δεν σ' άφησα όμως ποτέ να μαντέψης τα πραγματικά μου αισθήματα, για να μη φέρω έμπίδια στη σταδιοδρομία σου.

Τρελάει από χαρά ο Ραούλ έτοιμαζόταν ν' άγκαλιάσει την κόμισσα, όταν έξαφνα ή πόρτα ξανάνοιξε και παρουσιάστηκε ένας ήλικιωμένος κύριος. Η Λευκή γύρισε άποτόμα το κεφάλι της προς την πόρτα. Τί θα συνέβαινε; Ο κόμης είχε δη την γυναίκα του να φιλή τον Ραούλ;

Ο Ραούλ πάντως έξοκλουθοόσε να προσποιηται τον κοιμισμένο. Η Λευκή πλησίασε τον σύζυγό της και του είπα:

—Σ' όρκίζομαι πώς δεν είχα τίποτε...
—Τά έρω όλα! την διέκοψε ο σύζυγός της. «Ήμουν πίσω απ' την πόρτα και τ' άκουσα όλα. Δεν μπορείς να σέ καταγορήσω για τίποτε. Κατηγόρω μόνάχα τον εαυτό μου, γιατί, άλλοιμονο, είμαι πολύ νέρος πιά! Πάμε, παιδί μου, να μην άνησυχούμε τον τραυματία.

Κι' άγκαλιάζοντας την Λευκή απ' τη μέση την τράβηξε έξω απ' το δωμάτιο. Όταν ο Ραούλ ξαναδρέθηκε μόνος του κατέλαλε υπεράνθρωπες προσπάθειες και σηκώθηκε απ' το κρεβάτι του. Η νευρική του ταραχή ήταν τόσο έντονη, ώστε δεν μπορούσε να μείνη έστω και δυό λεπτά άκομψ' ξαπλωμένος. Μόλις όμως στάθηκε όρθιος, ή πληγή του ηρούσε τον ξανάνοιξε και το αίμα άρχισε να τρέχει ποτάμι.

Ο Ραούλ σωριάστηκε άναίσθητος στο πάτωμα και την όαλη μέρα το πρωί, τον βρήκαν εκεί νεκρό. Ένα χαμόγελο ευτυχίας ήταν ζωγραφισμένο στα χείλη του. Είχε πεθάνει ευχαριστημένος, άφου βεβαίωθηκε για την άγάπη της Λευκής και δοκίμασε την ήδο του πρώτου και τελευταίου φίλου της.

ΓΚΥ. ΒΑΝΤΕΡΚΑΝΤ

ΚΑΡΒΟΥΝΟ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΟΥΣ!

Άρκετό γι' όλόν-πρως αιώνας

Το πρόβλημα του άνθρακος άπασχόλησε πάντοτε την ανθρωπότητα και στη σημερινή έποχή εμφανίζεται όξυτερο από κάθε άλλη φορά, από το ένα μέρος γιατί έχουν έλαττωθ' σημαντικά τα υπάρχοντα άποθέματα και από το άλλο γιατί οι ανάγκες μας έχουν αυξηθ' καταπληκτικά και θα αυξηθουν άκομη περισσότερο.

Πού, λοιπόν, θα ζητήσωμε τον άνθρακα που μας χρειάζεται;
Ο άμερικανός γεωλόγος δόκτωρ Σπένσερ υποστηρίζει ότι ή μόνη διέξοδος που μας μένει είνε... οι δύο πόλοι!

«Κατά τη μακρυνή και μυστηριώδη αγωγή του πλανήτη μας, λένε, ούτε «έποχα» υπήρχαν, ούτε διαφοράι γεωγραφικού πλάτους. Επάνω στην άσκηματιότητα άκομη γήινη σφαίρα, οι φυσικές συνθήκες ήταν παντού οι ίδιες. Στους πόλους, λοιπόν, όπως και σ' οπούδήποτε άλλο, το κλίμα ήταν τροπικό και ή άτμόσφαιρα ύγρη και γεμάτη από άνθρακικό όξύ. Οι συνθήκες αυτές είνε φυσικό να έδημιούργησαν μία πλούσια θάλασσα, πού, πολύ άργότερα, άρχισε να έξαφανίζεται. Επειτα από την τρομακτική πτώσι της θερμοκρασίας γύρω από τους πόλους, πού ήταν συνέπεια της περιστροφικής κινήσεως της γης γύρω από τον άξονά της και της βαθμιαίας άποκλίσεως αυτού του άξονος λόγω της περιφοράς του πλανήτη μας γύρω από τον ήλιο. Τεράστια στρώματα πάγου έσχηματίσθησαν σιγά-σιγά γύρω από τους πόλους, πού έθαψαν άδυσώπητα όλη την πλούσια θάλασσα των μερών αυτών και την άπώθησαν όλοένα και περισσότερο προς τα σπλάχνα της γης πού διασπούσαν άκομη μίαν άξίολογη θερμότητα για να την απανθρακώσουν και να την μεταβάλουν σε όρυκτον άνθρακα. Η ύπαρξις τεραστίων ήφαιστειών στην άνταρκτική περιοχή, όπως είνε το «Έρεβος» το «Τέρρορ» και ή «Μελούρνη» της Βικτωρίας, σες πληροφоруν άρκετά για το μέγεθος αυτής της θερμοκρασίας.

Πρέπει να σημειωθ' ότι στην Σπιτςβέργη διαπιστώθη πρό έτών ή ύπαρξις μεγάλων άνθρακοφόρων κοιτασμάτων.

Κατά τον δόκτωρα Σπένσερ, τα άνθρακοφόρα κοιτάσματα των πόλων είνε τόσο άφθονα πού μπορούν να έπαρκέσουν στις ανάγκες της ανθρωπότητας επί πολλούς αιώνας. Απομένει βέβαια να εξακριβωθ' με ποιά τρόπο θα μπορούσε να γίνη ή έκμετάλλευσις των. Άλλά αυτό είνε ένα άλλο ζήτημα, για το όποιον δεν κάνει κανένα λόγο ο άμερικανός έπιστήμων.

Πρωτότυποι διαγωνισμοί

Σ' έναν πρωτότυπο διαγωνισμό μεταξύ κουρών πού διοργανώθηκε στην Άμερική, έκέρδιε ένας νεαρός κουρέυς ήλικίας μόλις 18 έτών, όνοματι Τζάιμς Μπουλντ, από το Κινγκνάτι. Μέσα σε μία ώρα, κατάρθωσε να ξυρίση σαράντα όκτώ πελάτες, πού έμειναν όλοι ευχαριστημένοι και δεν έμακε κανείς τους το παραμικρό παράπονο! Δυό άλλοι συνάδελφοί του, έξυρίσαν ό ένας 41 πελάτες και ό άλλος 38.

Και, επειδή μιλούμε περί διαγωνισμών, δεν πρέπει να ξεχάσωμε έναν άλλον όχι λιγώτερο πρωτότυπο, πού διεξήχθη στο μέγαρο μιας πλουσίας Άμερικανίδος, της κυρίας Άννι Λάνσον, στη Νέα Υόρκη.

Εκείνοι πού μετέσχον σ' αυτό το διαγωνισμό συναγωνίσθησαν ποιος θα φάη τα περισσότερα «τασιολάτσα», δηλαδή λουκάνικα πού τα δένουν το ένα με το άλλο σε μία άτελειωτη σειρά.

Νικητής άνδειχθ' ο μίστερ Φράνκ Κάροτερ πού κατεβρόχθισε 15 μέτρα από τα λουκάνικα αυτά. Δεύτερη ήλθε ή μς Γκραίνς Ντρός πού κατεβρόχθισε 14 μέτρα και 22 εκατοστά του μέτρου!

Τά γυαλιστερά φτερά

Τά πειράματα πού έγιναν στο Ίνστιτούτο Τεχνολογίας της Καλιφορνίας, άπέδειξαν ότι υπάρχει στενή σχέση μεταξύ της ταχύτητας των άεροπλάνων και της γυαλάδας της έπιφανείας των φτερών τους. Μ' άλλα λόγια, τα άεροπλάνα πού έχουν φτερά λεία και γυαλιστερά σαν κοβέρφες, μπορούν ν' άναπτύξουν ταχύτητα άοκετά μεγαλύτερη απ' τα άλλα. Η διαφορά αυτή φτάνει ως 65 χιλιόμετρα την ώρα.

Θάλασσα... Θάλασσα

Τά θαλάσσια τά μπάνια είν' άπόλαυσις μεγάλη και το κάθε άκρογιάλι είνε τόπος λησμονιάς, κι' άκριβώς γι' αυτό το λόγο τρέχει κόσμος και [ντουινιάς

το μπανάκι του να πάρη, τους καύμους του να ξεχάση κι' όπως λέν να εξα- [λεγράρη.

Οι άθρες και νταντελλένιες του Σαρωνικού άκτές περιμένουν τον κόσμο με άγκάλες άνοικτές. Και ό κόσμος, πού του βίου τον έλύγισαν τά βάρη, με χαρούμενη καρδιά

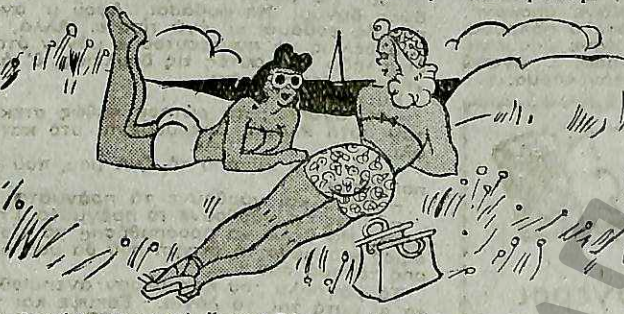

μπαίνει στο λεωφορείο και σε λίγο άριθάρει σε μία κάποιαν άμμουδιά.

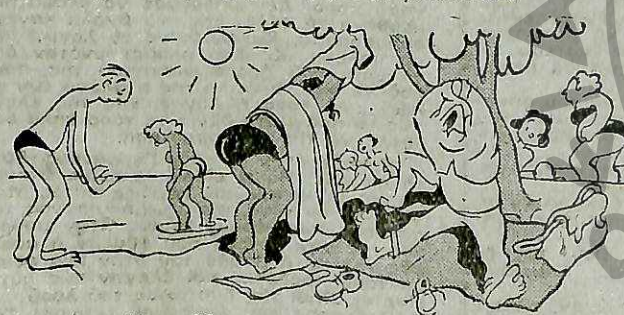
Πώ! πώ! πώ! άναμπουμπούλα, πώ! πώ! πώ! συνωστισμός! Άπ' το Φάληρο ως τη Βούλα πανηγύρι, χαλασμός, σκοτωμός και φασαρία

πού κατάπληκτος τη βλέπει και σε πιάνει μυρμηρία.

Βλέπεις, βλέπεις κι' όλο βλέπεις και με λαίμαργες ματιές πυρπολείς κάτι σπουδαίες όμορφιές σοκολατιές πού το έχουν βάλει πείσιμα για της μόδας την άγάπη στη μαυρίλα να περάσουν τον πιο μαύρο τον άράπη.

Τό έσκέφτηκα και όμως δεν κατάλαβα γιατί θεωρούν μοντέρνο χρώμα μόνο το σοκολατί, πάντως όλες οι γυναίκες ξετρελλαινόνται γι' αυτό και στον ήλιο τον καυτό το έκθέτει το κορμί της κάθε μία μικρή τσαχπίνα πού έπιθυμεί να γίνη μελαψή σαν βεδουίνα.

Στ' άκρογιάλια δεν χορταίνεις να κυττάξης καλλονές, άσε πιά πού σε ζαλιώνουν οι μεγάλες οι φωνές:
—Έλα, γδύσου Παναγιώτη!
—Μελπομένη, πέσε πρώτη!
—Η Μερόπη βόλτα πάει

μόνη της μ' ένα κανό.
—Η Λιλίκα κολυμπάει μ' έναν Άμερικανό!
—Άχ, με τσίμπησ' ό άλλνης!
—Ζαχαρία μου με χάνεις!
—Μή, Κωστάκη μου, ντροπή!
—Κάτσε φρόνιμος, Άντώνη!
—Άν τραβήξω έγώ κουπί στάσου έσύ εις το τιμόνι!
—Κύττα ή Μαρίτσα χάλι!
—Τί καλά πού κολυμπάς!
—Κάτω τά κουλά, Μιχάλη, και μάς βλέπει ό μπαμπάς!
—Άσε με κι' έγώ δεν παίζω!
—Η Κική μ' έναν Έγγλέζο!
—Μπαρμπουνάρα μου, με λιώνεις!
—Πολυξένη μου, πατώνεις;
—Κύττα πόσα ή χοντρέλα!

—Λιποθύμησε ή Λέλα!
—Μπά; Τί έπαθ' ή κουτή;
—Πού να σοδ τά λέω, Άλκη, είδ' έν' άδειανό κουτί και το πέρασε για νάρκη!...

Κάνεις κέφι σ' άκρογιάλια και στιγμές περνάς χρυσές, σ' άκρογιάλια πούνε ίδια με ταμπλώ πινακοθήκης, πού μας τάχανε στερήσει τόσα χρόνια τά Ές-Ές. Τά «φερμπότεν» και τά «ράους» κι' ό Σιμάνα ό.....!

Στις άκτές τις γραφικές πρό παντός τις Κυριακές

μ' ευχαρίστησι πηγαίνει κάθε καρυδιάς καρύδι, κι' έτσι πλάι στον πληθειό βλέπεις ένα εύπατρίδη. Πλάι στη μαμζέλ Μιμή πούχει προίκα τρεις όκέλλες κάνει ήλιοθεραπεία κι' ή Σταμάτα ή μαμμή πούχει έξυπνηρήσει άναριθμητες κοπέλλες!

Τά θαλάσσια τά μπάνια άν τυχόν και τ' άγαπάς πρέπει να τά καταφέρης κι' όπωσδήποτε να πάς, μιά ύπ' όφι σου να έχης και να ξέρης πρώτα-πρώτα ότι μέσ' το τράμ θα κάνης δέκα μπάνια... στον Ιδρώτα!...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η 'Ελδώρα Θωμάκου, Εμπορη μαθήτρια του 'Οδείου, από καλή αθηναϊκή οικογένεια, που υποφέρει άσπαστο οικονομικά κατά την περίοδο της κατοχής, ερωτεύεται τον Στέφανο Πετρά. Ένα νέο δραστήριο, που έχει αποκτήσει αρκετή περιουσία με τις διάφορες δουλειές που κάνει. Συναντώνται στον 'Εθν. Κήπο. Το μυστικό όμως της 'Ελδώρας το μαθαίνει τυχαίως ο αδελφός της 'Αλκης και μόλις φτάνει στο σπίτι έπειτα από ένα ραντεβού της με τον αγαπημένο της της ζητούν εξηγήσεις. Η 'Ελδώρα αναγκάζεται να τους ανοίξει την καρδιά της. Ο αδελφός της γίνεται έξω φρενών. Σχεδιάζει να παγερήσει την 'Ελδώρα με το φίλο του τον 'Αλέξη Δανιήλ. Όταν αποφασίζουν να καλέσουν το νέο σπίτι και να εξηγηθούν μαζί του οι γονείς της 'Ελδώρας. Έτσι και γίνεται πραγματικά. Ο Στέφανος επισκέπτεται τους γονείς της 'Ελδώρας και οι γονείς της 'Ελδώρας δεν είναι και τόσο κακοί. Αποφασίζονται να γύνη ο αρραβώνας. 'Αλλά ο 'Αλκης, ο Δανιήλ και οι άλλοι φίλοι του αδελφού της νέας θεωρούν τον Πετρά ύποπτο, όργανο των κατακτητών. Η 'Ελδώρα εξακολουθεί ν' ανησυχεί και ν' αγωνιά σχετικά με την προέλευση του πλούτου του αρραβωνιαστικού της και του ζητά να την βεβαιώσει, ότι δεν συνεργάζονται με τους Γερμανούς, ότι κάνουν λάθος έτσι τις λέει όταν είδαν να κρυφοποιεί με τους Γερμανούς, ότι κάνουν λάθος έτσι τις λέει όταν είδαν να κρυφοποιεί με τους Γερμανούς. Ο Στέφανος της βεβαιώνει ότι όλες αυτές οι διαδόσεις είναι ψευδείς, συκοφαντικές κι η 'Ελδώρα τον γεμίζει φιλική καδιά. Μα οι φίλοι του αδελφού της νέας επιμένουν ότι είδαν τον Πετρά να κρυφοποιείται με Γερμανούς. Κατόπιν αυτού η 'Ελδώρα αποφασίζει να μάθω πού κρύβεται ο αρραβωνιαστικός της. Μαθαίνει απ' τον ίδιο το σπίτι του. Πηγαίνει και βλέπει να βγαίνουν από εκεί δυο Γερμανοί με πολιτικά. Μπαίνει μέσα ξαφνικά και βρίσκει τον Πετρά να μετρά λίρες!...

7ον Δεν μίλησε κάμποση ώρα αυτός. Στο τέλος, πήρε κοντά της. Στάθηκε μπροστά της και της είπε σοβαρά:

—'Ελδώρα, πές μου την αλήθεια. Ποιάς ο έσπευσε να με βρής εδώ;

—Κανένας, του αποκρίθηκε γρήγορα. Έγω θέλω να νάρω.

—Μου το όρκίσαι;

—Σε ότι θέλεις. Δε βαστούσα πιά στην αμφιβολία. Έπρεπε να βεβαιωθώ πως είσαι ποιάς αμφέβαλε γι' αυτό.

—Όλοι, του αποκρίθηκε και τον κύτταξε στα μάτια.

—Α, έτσι! μουρμούρισε αυτός.

Πάλι σήπασαν. Είχε την εντύπωση η 'Ελδώρα πως κάτι ανεπαρκές είχε συμβεί ανάμεσα τους. Κι όμως τον κύτταξε τώρα, πεινυμένο, με οκταήμερο σκοπό, ήταν πάντα τόσο φανερά τα μάτια του μιλώσα, καταλάβαινε πως τον αγαπούσε ακόμα, τον αγαπούσε απελπισμένα, και δεν ήθελε να τον χάσει.

—Στέφανε, του είπε πνιγόντας με κόπο τα δάκρυα της, πές μου πιά την αλήθεια, σε ικετεύω. Θέλω να μάθω τι άνθρωπος είσαι. Δε βαστώ ο' αυτή την αγωνία. Κάτι μου κρύβεις. Πές μου όλη την αλήθεια.

Της έπιασε απότομα τα δυο χέρια, την τραβήξε κοντά του. Ένοιωσε την άνοστα του κορμιού στο μάγουλό της.

—Μ' αγαπάς; τι ρώτησε βραχνά. Μ' αγαπάς τόσο πολύ, που ό,τι και να σου πω δε θα λιγοστήνεις η αγάπη σου;

—Σ' αγαπώ, του ψιθύρισε, και τα μάτια της βουρκωμένα καρφωθήκαν στα δικά του.

—Τότε θα σου πω την αλήθεια. Έμπορεύομαι με τους Γερμανούς. Η ύποψία

των φίλων του αδελφού σου ήταν σωστή. Αυτό είναι το μεγάλο μου μυστικό. —Γιατί το κάναμε αυτό, Στέφανε; τον ρώτησε με φωνή άκνη.

—Και ποιάς δεν το κάνει; της αποκρίθηκε όρμητικά. Μην ακούς την παρέα του αδελφού σου. Είναι πολύ νέοι, και δεν ξέρουν το κόσμο. Οί μισοί Έλληνες έμπορεύονται με τους Γερμανούς.

—Όχι, φωνάζει η 'Ελδώρα δεν είναι αλήθεια αυτό.

—Ισως να μην είναι οι μισοί. Πάντως δεν είναι σπάνιο πράγμα. Και δε βλέπω σε τι βλάπτει...

—Είπε φοβερό! είπε η 'Ελδώρα. —Μην είσαι κουτή, της είπε σφιγγόντάς της τα χέρια. Μη τα παίρνεις φανατικά κι' εσύ. Δεν είναι κακό να αποποιούμε χρήματα από τους εχθρούς μας.

Μια άχτιδα ελπίδας φώτισε τη φυσιογνωμία της. Η λέξη αυτή σαν να την παρηγόρησε.

—Χρήμα από τους εχθρούς μας; επανέλαβε μηχανικά.

—Ναι. Τους πολεμούμε κι' έτσι, όταν τους παίρνουμε τα λεπτά τους.

—Αχ, Στέφανε, του είπε η 'Ελδώρα με φωνή θερμή. Όταν μου λές εσύ αυτό, μου φαίνεται σωστό, πως έτσι είναι, πως έτσι πρέπει να είναι. Κι' όμως, όταν τ' ακούω πως το κάνουν άλλοι, ανατρίχιαζω, και τους θεωρώ...

Σταμάτησε.

—Τι τους θεωρούσες; τη ρώτησε. —Προδοτές! του αποκρίθηκε οργιστά.

Το χέρι του, που κρατούσε το δικό της, σαν να σφουγγίζε.

—Πές μου, τη ρώτησε, με θεωρείς λοιπόν κι' εμένα προδότη;

—Δεν ξέρω... έλεγε η 'Ελδώρα μ' ένα λυγμό στη φωνή.

Της έπιασε το χέρι, και έκανε λίγα βήματα στο δωμάτιο.

—'Ελδώρα, είπε σε λίγο, έχεις όλο το δικαίωμα να με κρίνεις όπως φαντάζεσαι ότι είναι δίκαιο.

Και πρόσθεσε σε λίγο:

—Κι' έχεις όλο το δικαίωμα ν' αποφασίσεις αν θέλεις να εξακολουθήσεις η σχέση μας ή όχι.

Έκρυψε το κεφάλι της στα χέρια της και κλάψε, και τα δάκρυα της κύλησαν βουβά στα μάγουλά της.

—Μη κλάεις, της είπε με πόνο. Γιατί κλάεις;

—Γιατί ο' αγαπάω, του αποκρίθηκε απλά. —Ηλθε κοντά της, γονάτισε δίπλα της, πέρασε τα χέρια του γύρω στο κορμί της και την έσφιξε άπανά του παρράφορα, τρελλά.

—Γλυκειά μου αγάπη!... Σ' αγαπώ κι' εγώ! Σ' αγαπώ τρελλά. Κάνε ύπομονη, 'Ελδώρα, θα τελειώσει κάποτε ο πόλεμος, και θα λειψουν ό' αυτά. Κάνε ύπομονη. Δεν θέλω κι' εγώ να σε χάσω. Σ' αγαπώ όσο δεν αγάπησα τίποτε στον κόσμο.

Κι' αμέσως, τη ρώτησε καθώς στεκόταν αυτή κλωμή, δακρυμένη, στο κατώφλι.

—Πό πολύ κι' από τη ζωή μου, του αποκρίθηκε.

—Όπως και γάρθουνε τα πράγματα; —Όπως και γάρθουνε τα πράγματα, Στέφανε. Μα θέλω να προσπαθήσω να είσαι αξιοστός για μένα τη στιγμή που θα μου δώσης τ' όνομά σου.

Τα μάγουλά του κοκκίνισαν ανεπαίσθητα ο' αυτά της τα λόγια. Έσκυψε και τη φίλησε φλογερά, γρήγορα. Έπειτα της άνοιξε την πόρτα.

Κι' αμέσως, τη ρώτησε καθώς στεκόταν αυτή κλωμή, δακρυμένη, στο κατώφλι.

—Πό πολύ κι' από τη ζωή μου, του αποκρίθηκε.

—Όπως και γάρθουνε τα πράγματα; —Όπως και γάρθουνε τα πράγματα, Στέφανε. Μα θέλω να προσπαθήσω να είσαι αξιοστός για μένα τη στιγμή που θα μου δώσης τ' όνομά σου.

Τα μάγουλά του κοκκίνισαν ανεπαίσθητα ο' αυτά της τα λόγια. Έσκυψε και τη φίλησε φλογερά, γρήγορα. Έπειτα της άνοιξε την πόρτα.

Κι' αμέσως, τη ρώτησε καθώς στεκόταν αυτή κλωμή, δακρυμένη, στο κατώφλι.

—Πό πολύ κι' από τη ζωή μου, του αποκρίθηκε.

—Όπως και γάρθουνε τα πράγματα; —Όπως και γάρθουνε τα πράγματα, Στέφανε. Μα θέλω να προσπαθήσω να είσαι αξιοστός για μένα τη στιγμή που θα μου δώσης τ' όνομά σου.

—'Αν μ' αγαπάς, του είπε γρήγορα, πρέπει να σταματήσεις τις δουλειές με τους εχθρούς μας.

—Κι' αυτό μπορώ να το κάνω για το καλό σου, της είπε όρμητικά. Θα το κάνω, σου δίνω το λόγο μου.

Ακούμπισε τα χείλη της στα δικά του, τραβώντας, καυτά.

—Ευχαριστώ, Στέφανε!

—Ναι, μα δεν είναι εύκολο να σταματήσεις απότομα. Σιγά-σιγά, με τρόπο. Μη ξεχνάς πως είναι οι αδελνές μας, και πως η ζωή μας βρίσκεται στα χέρια τους. Δεν πρέπει να με παρεξηγήσουν.

—Κάνε όπως ξέρεις. Μα θέλω πριν παντρευτούμε να μου όρκιστείς πως δεν έχεις πιά καμμία σχέση μαζί τους.

—Καλά, αποκρίθηκε ο Στέφανος άργά. 'Αφού μου το βάζεις όρο...

Τον φίλησε πάλι με μάτια δακρυομένα, κι' ετοιμάστηκε να φύγει.

—Στάσου, να σου πω κάτι άλλο, της είπε ξαφνικά. 'Αλλάς όπιτι, το ξέρεις.

—'Αλήθεια; Πάλι; Που πάς;

—Για λίγες ημέρες κι' εγώ δεν ξέρω πού ακριβώς θα πάω. Αύριο το πρωί πάντως φεύγω από δω...

—Καλά, δεν ξέρεις πού θα μείνεις; —Σου λέω δεν αποφασίζω ακόμα. Σε κανένα ξενοδοχείο προσωρινώς. Έδώ, όπως βλέπεις, δεν είναι όπιτι κατάλληλο για μένα. Τυχάρη ήλθα για λίγο εδώ. Θα σου εξηγήσω άλλοτε. Πάντως... Νά, πάρε αυτό τον αριθμό του τηλεφώνου. 'Αν με θαλήσεις τίποτε, θα με ζητήσεις ο' αυτό τον αριθμό, το μεσημέρι, μία με δύο.

Τον κύτταξε με πόνο.

—Τι είναι αυτός ο αριθμός; Σίπιτι είναι; Ξενοδοχείο;

—Τι σε νοιάζει εσένα τι είναι; 'Ο τι θέλεις να μου πής, θα μου το πής ο' αυτό τον αριθμό.

—Μά, Στέφανε, του φώναζε με φόβο, μιλάς οά να μη πρόκειται νάρθεις πιά όπιτι...

Την κύτταξε στα μάτια...

—'Ελδώρα, να σου πω την αλήθεια, το προειβάλον του όπιτιού σου μου είναι καταληπτικό. 'Όλοι με κύττανε σαν άγριο θηρίο. Θα προτιμούσα να έρχομαι όπινα όπιτι σου... και να συναντώεθα έξω μόνο.

—Αύριο δεν θα συναντηθούμε; τον ρώτησε ικετευτικά σχεδόν.

—Αύριο όχι, της αποκρίθηκε γρήγορα. Κάμποσες μέρες είμαι πνιγμένος στή δουλειά. 'Ελδώρα, και δε θα με ίδεις.

—Στέφανε, του είπε με δάκρυα στη φωνή. Πάλι κάτι μου κρύβεις. Το ύφος σου είναι τόσο παρξένο.

—Αγαπημένη μου, τώρα πού μου άνοιξης την καρδιά σου, ξέρω καλά τι σκέπτεσαι για μένα. 'Η αγάπη σου θα μου δώση δύναμη. Μη φοβάσαι. 'Αφού μ' αγαπάς δε φοβάμαι κι' εγώ τίποτε. 'Αλλά, αφού θέλεις να παντρευτούμε μόνον όταν ξεμυλέω από αυτές τις δουλειές, θ' άργήσουμε ίσως λιγάκι.

Κι' αμέσως, τη ρώτησε καθώς στεκόταν αυτή κλωμή, δακρυμένη, στο κατώφλι.

—Πό πολύ κι' από τη ζωή μου, του αποκρίθηκε.

—Όπως και γάρθουνε τα πράγματα; —Όπως και γάρθουνε τα πράγματα, Στέφανε. Μα θέλω να προσπαθήσω να είσαι αξιοστός για μένα τη στιγμή που θα μου δώσης τ' όνομά σου.

Τα μάγουλά του κοκκίνισαν ανεπαίσθητα ο' αυτά της τα λόγια. Έσκυψε και τη φίλησε φλογερά, γρήγορα. Έπειτα της άνοιξε την πόρτα.

Κι' αμέσως, τη ρώτησε καθώς στεκόταν αυτή κλωμή, δακρυμένη, στο κατώφλι.

—Πό πολύ κι' από τη ζωή μου, του αποκρίθηκε.

—Όπως και γάρθουνε τα πράγματα; —Όπως και γάρθουνε τα πράγματα, Στέφανε. Μα θέλω να προσπαθήσω να είσαι αξιοστός για μένα τη στιγμή που θα μου δώσης τ' όνομά σου.

Τα μάγουλά του κοκκίνισαν ανεπαίσθητα ο' αυτά της τα λόγια. Έσκυψε και τη φίλησε φλογερά, γρήγορα. Έπειτα της άνοιξε την πόρτα.

Κι' αμέσως, τη ρώτησε καθώς στεκόταν αυτή κλωμή, δακρυμένη, στο κατώφλι.

—Πό πολύ κι' από τη ζωή μου, του αποκρίθηκε.

—Όπως και γάρθουνε τα πράγματα; —Όπως και γάρθουνε τα πράγματα, Στέφανε. Μα θέλω να προσπαθήσω να είσαι αξιοστός για μένα τη στιγμή που θα μου δώσης τ' όνομά σου.

Τα μάγουλά του κοκκίνισαν ανεπαίσθητα ο' αυτά της τα λόγια. Έσκυψε και τη φίλησε φλογερά, γρήγορα. Έπειτα της άνοιξε την πόρτα.

Κι' αμέσως, τη ρώτησε καθώς στεκόταν αυτή κλωμή, δακρυμένη, στο κατώφλι.

—Πό πολύ κι' από τη ζωή μου, του αποκρίθηκε.

της έπρεπε να τον κατεβάσει από το βάθρο του.

Τα δόντια της χτυπούσαν σαν να κρύνε αβάνταστα όταν γύρισε όπιτι της.

—Ο αδελφός της καθόταν στο γραφείο του, και της έριξε μια έρωτηματική ματιά, λές και μαντεύει πού είχε πάει. Κι' αυτή του φώναζε προκλητικά:

—Λοιπόν, έπιασε έξω. Ο Στέφανος μās έδωσε τη σωστή του διεύθυνση.

Μόλις τα είπε αυτά τα λόγια, παραξενεύτηκε κι' η ίδια. 'Ηταν σαν να είχε μιλήσει άλλος άνθρωπος. 'Ηταν η θριαμβευτική φωνή της έρωτημένης κοπέλλας πού βροντοφωνεί την αβώτητα του αγαπημένου της. Για μία στιγμή λές κι' είχε σβήσει από τη σκέψη της όλη η φρικτή σκηνή μπροστά στην πόρτα και μέσα στο όπιτι του Στέφανου.

—'Ο Άλκης σήκωσε το κεφάλι του.

—'Εκει ήσαν; τη ρώτησε γρήγορα.

—'Ηταν ο μόνος τρόπος να εξακριβώσω αν αυτός είναι άπατενας ή έσείς τρελλοί.

—Και εξακριβώσες πως είμαστε τρελλοί; ρώτησε σε τόσο εύθυμο ο Άλκης.

—Εξακριβώσα πως ο Στέφανος είπε την αλήθεια, αποκρίθηκε η κοπέλλα, και του γύρισε την πλάτη γιατι έννοιωθε τα μάτια της να βουρκώνουν.

Κατάλαβε τη συγκίνησή της ο Άλκης. Σηκώθηκε, πήγε κοντά της, πέρασε το χέρι του γύρω στους ώμους της.

—'Ελδώρα, είμαι πολύ ευχαριστημένος πού σου είπα την αλήθεια, της είπε τρυφερά. Καλά έκανες και πηγές. Είχα σκοπό να πάω εγώ αύριο. Τώρα είμαστε πιο σίγουροι.

Τούκανε τη θυμωμένη άκόμα, για να μη ξεσπάσει σε κλάματα.

—Είσαι στην όρια έσείς, όλοι σας, η παρέα, είσαστε...

—'Ελδώρα! την έκοψε. Σε καμαρώνω τόσο, είσαι η μόνη μου χαρά, πιστεύω το, αδελφούλα μου, και θα ήθελα για σε να έμναν άντρα άνδρερόν από κάθε ύποψία...

Τα κλάματα πού αγωνιζόνταν τόσο ώρα στο φτωχό, κοριτσιότιμο στήθος της, δε βαστάχτηκαν πιά. Ξέσπασαν. Λυγμώ την τραντάζουν.

—Τι έχεις; Τι έπαθες; τη ρώτησε ο Άλκης σοσιασμένος.

Κι' αυτή, με φωνή βραχνή, βόγγυζε:

—Δε μπορώ πιά! Με βασανίζετε! Με βασανίζετε όλοι σας!

Και πήγε και κλειδώθηκε στην κμαρά της.

Καταλάβαινε πως δεν άδριζε ο Άλκης να της πέρη έτσι. 'Η καρδιά της ραγίζει στή σκέψη πως του άνταπέδισε με άκαρπία στή την αγάπη του και το ένδιόφερόν του. 'Αλλά ήταν τόσο δυστυχισμένη!

Έπιασε γυμνή στην κρεβάτι της, κι' έτσι πέρασε όλη τη νύχτα. Οι δικοί της χτυπούσαν την πόρτα της, και τα είχαν χαμένα. Μέσα στο θρήνο της όμως η 'Ελδώρα συλλογιζόταν:

Τώρα, τι έπρεπε να κάνει; Μήπως ήταν χρέος της να πη στους δικούς της όλη την αλήθεια; Είχε δικαίωμα να κρύψει ένα τέτοιο μεγάλο μυστικό; 'Αν ήταν τίποτε σοβαρότερο, 'Αν οι ύποψεις της τίποτε άβυσσος, 'Αν ήταν βάσιμες, 'Αν ο Στέφανος είχε από καιρό δοσολιπήσει με τους εχθρούς; Είχε αυτή δικαίωμα να τον κρύψει;

Μά πάλι, ήταν χρέος της να μαρτυρήσει τον άντρα πού αγαπούσε; Κι' αν ήταν ένοχος, κι' αν ήταν ο χειρότερος άνθρωπος, κι' ο χειρότερος Έλληνας, πάλι τον αγαπούσε. Αυτή πρώτη έπρεπε να δώσει όλη στα χέρια των εχθρών του για να τον καταστρέψουν;

Το λογικό της σάλευε. Δεν ήξερε τίποτε για το είδος των σχέσεων του Στέφανου με τους Γερμανούς. Κι' όμως γάινε μόνον στην ιδέα πως ο έκεינו το άπόμειρο κομαράκι κλεινόταν ο αγαπημένος της με τους εχθρούς της πατρίδας. Κι' όταν έφταναν αυτοί, του άφιναν στο τραπέζι του λίρες! Πολλές λίρες!

Όταν έπιπλούσε έρεξε η μέρα, ήταν άρρωστη σ' αλήθεια. 'Ο πυρετός την έκαίγε. Ξεκλείδωσε την πόρτα της και φώναξε τη υπέρα της:

—Μαμά, δε μπορώ. Καίγομαι από τον πυρετό!

Μπήκαν στην κμαρά της ο πατέρας της κι' ο αδελφός της, κι' άρχισαν να τη ρωτάνε μαλακά, με καλωσύνη:

—Τι έπαθες; Συμμετέ τιποτε; Γύρισες τόσο ταργάνη. Τόσο κλωμή, με τα μάτια σου ν' αστράφουν παράξενα. Τι συμβαίνει;

Αυτή βογγούσε, και τους έλεγε με φωνή παραπονιάρικη, παιδιότικη:

—'Αφίστε με. Δεν συνέβη τίποτε. 'Ανθρωπος είμαι κι' εγώ. Δεν έχω το δικαίωμα ν' άρρωστίζω;

—'Ο πατέρας κι' ο Άλκης την κύτταξαν πολλά ώρα με άνυχνία. Έπειτα κάτι φιθύριαν μεταξύ τους και βγήκαν από το δωμάτιο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΟΙ ΑΔΕΝΕΣ και τα θαύματά τους

Οι νέες ανακαλύψεις της 'Επιστήμης

Θα μπορούσε κάποτε ο άνθρωπος να κανονίζει όπως θέλει το άνάστημα, το βάρος του, το χαρακτήρα του; Πρό ολίγων ετών, η έρώτηση αυτή θα φαινόταν εξωφρενική. Σήμερα όμως η έπιστήμη άπαντά μ' ένα «'Ισως!». Γιατί έχουν γίνει στην εποχή μας καταπληκτικές ανακαλύψεις σχετικά με τους «ένδοκρινες αδένες».

Ένας καινούργιος έπιστημονικός κλάδος, η «ένδοκρινολογία», μάς λέει ότι οι άνωμαλίες των αδένων άγουν άπομεινών τα διάφορα «τέρατα»—γίγαντες, νάνους, γυναίκες με γένεια, κλπ. κι' ότι μπορούν συνήθως να γαντρευτούν. Μας λέει ακόμη ότι η αλκοολική ζωή μας, έρωτες, μιση, συγκινήσεις, χαρές και λύπες, έλπίδες κι' άπογοητεύσεις, όλα συνδέονται στενά μ' αυτούς τους αδένες.

Όπως φανερώνει το όνομά τους, οι ένδοκρινες αδένες παράγουν έκκρισεις πού μένουν μέσα στον οργανισμό, περνώντας απ' εθείας στο αίμα—ένώ οι έκκρισεις των άλλων αδένων πού σώματος, όπως είναι ο ιδρώς, η χολή, το γαστρικό όγρο, κλπ., άπομακρύνονται γρήγορα απ' τον οργανισμό. Οι έκκρισεις των ένδοκρινών αδένων έχουν τη γενική όνομασία «όρμόνια».

Βρίσκονται μέσα στο αίμα σε ποσότητες άπειροάχιστες, κι' όμως άρκετές για να κάνουν τον άνθρωπο έξυμνο ή βλάκα, δυνατό ή άσθενικό, άγγελόμορφο ή γοργόλα...

Μία απ' αυτές π. χ. η άδρεναλίνη, άπάρεει κανονικά στο αίμα σε άνολογία 1:400.000.000, μιά μικρή δε αύξηση της άνεβάσει επικίνδυνα την άρτηριακή πίεση.

Δεν είναι γνωστό με βεβαιότητα πόσοι τέτοιοι αδένες άπάρεουν στο σώμα μας. Δε μιλήσουμε εδώ για εκείνους πού έχει ήδη μελετήσει η 'Επιστήμη. Και πρώτα για τον... γενικό άρχηγό τους, τον «επιτοειδή» αδένά.

Αυτός δεν είναι μεγαλύτερος απ' την άκρη ενός τσιγάρου, κι' όμως διευθύνει όλους τους άλλους. Για να τον προσφύλαξη από κάθε βλάβη, η φύσις τον έχει κρύψει με μία ειδική κούλωση πού κρανίον, κάτω απ' το μυαλό. 'Όταν οι άλλοι αδένες άρχίζουν να λειτουργούν έλαττωματικά—χωρίς όμως να έχουν οργανική πάθηση—και να παράγουν όρμόνια άνεπαρκείς, ο «επιτοειδής» χύνει άμέσως μέσα στο αίμα μιά ποσότητα «επιτοειδούς», η οποία γαλβανίζει τους... «επιτοειδείς» αδένες και τους κάνει να συνέλθουν. Μ' άλλα λόγια, ο «επιτοειδής» έξασκει μία συνηγή και άγρυπνη έπαιεία, παράγει δε όριμένο είδος ύπερ-όρμόνη για να τον κάθε αδένά πού θα παρουσιάσει άνωμαλίες.

Έπί πλέον όμως, ο «επιτοειδής» παράγει και τις δικές του όρμόνες πού κανονίζουν το άνάστημα πού άνθρωπος. Ένας 'Ιρλανδός γίγας, πού έζησε τον 18ο αιώνα και πού έφτασε σε ύψος 2,45 μέτρα, είχε αυτό τον αδένά ύπερ-φυσικά άνεπτυγμένο, όπως άπέδειξε μιά εξέταση του σκελετού του πού βρίσκεται ο' ένα

«Απ' τα μέσα της ζωής μας, οι γεννητικοί αδένες άρχίζουν να έξασθενούν. 'Ο οργανισμός μας ύποφέρει τότε, γιατί του λείπουν οι όρμόνες στις όποιες ήταν συνηθισμένος. Στους άνδρες, η μεταβολή αυτή γίνεται λίγο-λίγο, μέσα σε άρκετά χρόνια, κι' έτσι έπέρχεται μιά βαθμιαία έξοικειώση πού οργανισμού. Στις γυναίκες όμως είναι πού άπότομη και προκαλεί σοβαρές διαταραχές, κάποτε δε και τρέλα. 'Η άναποφασιστικότητα, η άναβλητικότητα, η άμνησία, κλπ., είναι συνήθως συμπτώματα αυτής της καταπύσεως των αδένων, πού πού έμουν όμως τώρα να γαντρευτούν με ένεσίες τεχνητών όρμόνων.

Ένας άκόμη απ' τους σπουδαίους αδένες είναι ο «θυροειδής». Βρίσκεται στο λαϊμό και παράγει την όρμόνη «θυροειδίνη». Κανονικά, άπάρεται μέσα στο αίμα μας 15 χιλιοστά του γραμμαρίου αυτής της ούσιος, η οποία κανονίζει την ταχύτητα των οργανικών λειτουργιών.

Αν η ποσότητα της αύξηθι, ο οργανισμός γίνεται γρηγορότερος, καθώς κι' η άναπνοή, η καρδιά χτυπάει τρελά, η καύσις στους ιστούς αύξάνεται σε τέτοιο όμειο, ώστε ο άνθρωπος άδυνατεί ταχύτητα, τα μάτια του περνούται απ' τις κόγχες, γίνεται ύπερβολικά ευαίσθητος σε κάθε συγκίνηση. Μιά δόσι άκόμη μεγαλύτερη φέρνει το θάνατο.

Αντιθέτως, παιδιά πού γεννιούνται με άνεπάρκεια του «θυροειδούς» αδένος, έχουν σ' όλη τους τη ζωή μία άπίστευτη ήλιθιότητα, πού φτάνει μέχρι έλλειψης του ένστικτού της άυτοσυντηρήσεως. Στις περιπτώσεις αυτές, οι ένεσίες «θυροειδίνης» θαυματουργούν.

Η ένδοκρινολογία βρίσκεται άκόμη στην άρχή της. 'Υπάρχουν όρμόνες πού δεν έχουν ακόμα μελετηθεί τέλεια, άφάλας δε κι' άλλες άγνωστες. 'Η πρόοδος της 'Επιστήμης ο' αυτόν τον κλάδο πρόκειται να παρουσιάσει θαύματα.

Α. ΧΕΜΜΙΝΓΚ

Διανομή... κοριτσιών

Στην Κολομβία της 'Αμερικής έφαρμόσθηκε μιά πρωτότυπη έπίνοση: Ένα μηχανήμα... διανομή κοριτσιών στους στρατιώτες! Οι ένδιαφερόμενες σημειώνουν σε ειδικές κάρτες το άνάστημα, το βάρος και τη χροετική τους δεινότητα, και ρίχνουν τις κάρτες στο μηχανήμα. Κατόπιν κάθε στρατιωτικής καθορής τι είδους κορίτσι προτιμά για συντροφία του, κι' άμέσως το μηχανήμα πού βάζει άυτόματα τις κάρτες εκείνων των κοριτσιών πού άνταποκρίνονται στα γούστα του.

αγγλικό μουσείο. Πραγματικά, η ύπερβολική έκκρισις της όρμόνης πού «επιτοειδής», στην παιδική ηλικία, κάνει ν' άναπτύσσονται ύπερβολικά τα κόκκαλα, και συνεπώς δημιουργεί τους γίγαντες. 'Όταν όμως η άνωμαλία αυτή παρυσιασθή ξαφνικά σ' έναν άνθρωπο έγγλικό, ο όποιος δεν μπορεί πιά να ψηλώσει, προκαλεί τότε άλλα φαινόμενα: Το στήνι του γίνεται τετράγωνο και πεταχτό, σαν τών μουσουλμάν, τα χαρακτηριστικά του χοντράνουν, τα χέρια και τα δάχτυλά του κατατούν τεράστια, έτσι ώστε μοιάζει με πύθιο, η τούλαχιστον με προ-ϊστορικό άνθρωπο. Είναι η άρρώστεια πού όνομάζεται «άκρομεγαλία». Απ' αυτήν έπασε ο Γάλλος άθλητης Μωρίς Τιλλέ, πού έδωρείτο ο άσχημότερος άνθρωπος πού κόσμου. 'Επίσης ο πωζέρ Πρίμο Καρνέρα παρουσιάζει ένα μίγμα «άκρομεγαλίας» και «επιτοειδισμού».

Όταν άπεναντίας ο «επιτοειδής» παράγει άνεπαρκή όρμόνη, δημιουργεί τους νάνους.

Τέλος, απ' τον ίδιον αδένά παράγονται κι' άλλες όρμόνες, πού η πληθώρα ή η έλλειψη τους κάνει τον άνθρωπο να κατακτήσει ζωντανός σκελετός, με βάρος μόλις 15 κιλάων, ή αντίθετως ένα σάρκινο βουπό το όποιο ζυγίζει 100—130 άκάδες! Μιά άλλη άνωμαλία πού «επιτοειδούς» γίνεται ατία

Ο έρωας και ο γάμος

Πολλοί ειπών και όλοι σχεδόν το πιστεύουν, ότι ο γάμος είναι ο θάνατος του έρωτος. Ίσως αυτό να είναι σωστό για όλους τους συνηθισμένους έρωτες, που αποτελούν χωρίς αντίπαλο τον έρωτικό αίσθημα, αλλά δεν το καθρεφτίζουν σ' άλλη την αλήθεια και την παντοδυναμία του. Γιατί το μεγάλο και αληθινό έρωτα, που συνεκκινεί ακατάλυτα δύο όντα, τίποτε δεν μπορεί να τον σκοτώσει και λιγότερο από όλα τα άλλα ο γάμος.

Όπως ο έρωτας, μέσα στα πλαίσια της σύγχρονης κοινωνίας, ο γάμος είναι η φυσική κατάληξη του έρωτος και, για τη γυναίκα, μία άναγκη ζωής, που μόνο μερικώς εξαιρετικές φύσεις δεν την αισθάνονται.

Ο γάμος αφορά κυρίως τα και αποκλείει σχεδόν τη νέα και όχι τους γονείς ή την οικογένειά της. Αυτό δεν αποκλείει τη γυναική, τις συμβουλές και την καθοδήγηση των προγόνων, που έχουν μεγαλύτερη πείρα απ' αυτήν. Άλλα την βαρύνουσα και κυρίαρχη γνώση στο ζήτημα του ανθρώπου με τον οποίον θα συνδεθεί τη ζωή της πρέπει να την έχει η νέα.

Προτού αποφασίσετε να παντρευθείτε, ρωτήστε την καρδιά σας. Αυτή θα σας καθοδηγήσει ασφαλέστερα από κάθε άλλον στην έκλογής σας. Θα την ρωτήσετε ακόμη κι όταν δεν αγαπάτε εξωτερικά τον άνθρωπο, με τον οποίον πρόκειται να συνδεθείτε τη ζωή σας. Γιατί θα σας δείξει αν μπορείτε να συνεργαστείτε μαζί του, αν οι χαρακτήρες και οι κλίσεις σας συμβιβάζονται.

Δεν πρέπει, όμως, να ξεχνάτε ποτέ ότι ο γάμος είναι κάτι το πολύ διαφορετικό από τον έρωτα. Αν διασώζετε κάτι από το νύμφη, είναι, όμως, πολύ πιο πραγματικότητα, κάτι το θετικό και το χερσιαστό. Ο γάμος τότε πλέον δεν κρύβει τα όπλα του έρωτος, όταν και οι δύο σύζυγοι μπορούν να τα χρησιμοποιούν και μάλιστα ταυτόχρονα και προς μία κοινή κατεύθυνση. Όταν αυτό δεν συμβαίνει, ο γάμος είναι μία πεζοπορία, συγκρινόμενη προς το υπέροχο και συναρπαστικό τραγούδι του έρωτος.

Και, τώρα, ως έλθε με μια έρωτική που την νοιώθω να ανεβαίνει στα χείλη κάθε άγνωστης μου: Μία έρωτική μπορεί να ζητήσει από τον άγνωστο της να την παντρευτεί.

Η απάντησή είναι αδιατάκτα καταφατική. Σ' αυτό δεν υπάρχει τίποτε κακό, εκτός ίσως από τον τρόπο με τον οποίο θα τον κάνει αυτή την αίτηση.

Υπάρχουν γυναίκες που, από την πρώτη στιγμή της γνωριμίας τους μ' έναν άνδρα, αρχίζουν αμέσως να τον μιλούν για γάμο. Το μόνο πράγμα που τις ενδιαφέρει είναι να του αποσπασουν μίαν υπόσχεση, που θα την ήθελαν, μάλιστα, κάπως επίσημη.

Άλλ' αυτό κουράζει τον άνδρα, τον απογοητεύει και

τον προδιαθέτει άσχημα. Τον μεταφέρει από το όνειρο στην ωμή πραγματικότητα και του αφαιρεί όλο το θέληγγο που ένοιωσε πριν.

Άλλωστε, γιατί να βιάζεστε; Φροντίστε πρώτα να κερδίσετε την καρδιά του άνδρα που αγαπάτε. Την πρότασι του γάμου θα σας την κάνει μόλις του, όταν αυτός νοιώθει ότι ήλθε η κατάλληλη στιγμή. Το ότι δεν σας την έκανε ακόμη, αυτό σημαίνει ότι η γοητεία σας πέρασε απ' αυτόν δεν είναι τόσο ολοκληρωτική όσο θα έπρεπε και το σφάλμα γι' αυτό είναι δόκιμο δικό σας. Πιθανόν επίσης οι συνθήκες της ζωής του να μην του επιτρέπουν ακόμη να σκεφθεί για γάμο ή να δειλιάζει μπροστά στην αβεβαιότητα του μέλλοντος. Όλα αυτά μία νέα δεν πρέπει να τα παραγνωρίζει ποτέ.

Ο γάμος μπορεί να είναι η φυσικότερη κατάληξη του έρωτος. Δεν είναι, όμως, ο σκοπός του και άλλοι μόνον αν συνέβαινε αυτό. Στο ζήτημα αυτό έξω ότι πολλές νέες δεν θα βρεθούν σύμφωνες μαζί μου. Σκέπτονται: Αφού με αγαπάει, τότε γιατί δεν θέλει να παντρευτούμε; Η άφου δεν μπορεί (ή δεν θέλει) να παντρευθούμε, τότε τι να την κάνω την άγαπητή του;

Πόσο άσχημα χτυπάει από τέτοις οι σκέψεις! Και πόσο

Μία ανακάλυψη του δόκτορος Ουάλτερ Μίλς, του Πανεπιστημίου του Γιάλα, θα δώσει πιθανώς απαντήσεις για το πρόβλημα που απασχολεί ανέκαθεν την επιστήμη. Όπως ανέκρινε ο Άμερικανος αυτός επιστήμων, τα πειράματά του τόν έδειξαν ότι τα μάτια είναι κυριολεκτικά «ζωντανές μηχανές». Φορτισμένες με θετικό και αρνητικό ηλεκτρισμό.

Ο τρόπος της έργασίας του ήταν απλός: Έφθαρσε πάνω στο δέρμα διαφόρων ανθρώπων, γύρω απ' τα μάτια τους, κάτι μικρά μεταλλικά διακτάκια, ενωμένα με σύρματα με συσκευές λεπτής ηλεκτρικής μετρώσεως. Βρήκε λοιπόν έτσι ότι υπάρχει διαρκώς στο μάτι ένα σταθερό ηλεκτρικό φορτίο 2 χιλιοστών του βολτ, ανεξάρτητο από φως ή στο σκοτάδι. Ο φάκος του ματιού αποτελεί το θετικό πόλο της ζωντανής αυτής μηχανής κι' ο αμφιβληστροειδής χιτών στο βάθος του βολθού τον αρνητικό πόλο.

Οι επιστήμονες είχαν διαπιστώσει από χρόνια ότι οι διάφορες λειτουργίες του σώματος παράγουν ανεπαίσθητα ηλεκτρικά ρεύματα. Έξαιρετική έντυπωσι προκάλεσε η ανακάλυψη ότι δημιουργούνται μέσα στο μυαλό τέτοια ρεύματα, που ονομάζονταν «εγκεφαλικά κύματα». Για πρώτη φορά όμως ανακαλύπτεται τώρα ότι ένα όργανο του σώματος — το μάτι — έχει ένα μόνο μυστικό και σ' αυτό ο ηλεκτρικό φορτίο, που δεν αλλάζει ποτέ.

Ο δόκτωρ Μίλς πιστεύει ότι ο ηλεκτρισμός του ματιού έχει άμεση σχέση με τη μυστηριώδη ικανότητα των αποδημητικών πουλιών να εναυγυρίζουν στις φωλιές τους από χάρως μακρινές, βρίσκοντας πάντα αλάνθαστα το δρόμο τους στον ουρανό, ακόμα και μέσα στο σκοτάδι ή στην ομίχλη.

Η εξήγησι του προβλήματος αυτού είχε απαντήσει ανέκαθεν τους φυσικούς, απ' την εποχή του Άριστοτέλη. Κάι διατυπώθηκαν πολλές και διάφορες θεωρίες.

Μερικοί επιστήμονες υποστήριξαν ότι τα πουλιά προσανατολίζονται με μία άγνωστη «έκτη αίσθησι». Άλλοι πάλι παροδούσαν ότι οι πτηνολογικές ταξιδιώσεις οδηγούνται με την όρασι, βλέποντας από ψηλά διάφορα γνώριμα σημάδια στο

χαμηλά κατεβαίνουν το υπέροχο αίσθημα του έρωτος. Θα ρωτήσετε, όμως: Η αίσια του έρωτος εξαπλώνεται από την επιθυμία του γάμου με το πρόσωπο που αγαπάμε; Όχι, βέβαια. Άλλ' όταν ο έρωας γίνεται ένα με τον γάμο να φράσωμε στο γάμο, είναι, χωρίς αμφιβολία, ένα αίσθημα χωρίς μεγάλη αξία και ίσως χωρίς καμία αξία.

Πρέπει, λοιπόν, ν' αγαπούμε χωρίς να σκεπτόμαστε το γάμο: Αυτό θα ήταν το ιδανικό και όλες οι γυναίκες που αγαπήσαν πραγματικά, αγάπησαν μ' αυτό τον τρόπο. Γιατί ο έρωας δεν έχει κανένα σκοπό. Είναι μόνος του σκοπός και δεν συγχωρεί να τον μεταχειρίζαστε για οτιδήποτε άλλο.

Κατηγορούμε τους άνδρες για άσάφεια. Κι' όμως ξεχνούν ν' αγαπούν καλυτερα από τις γυναίκες. Τούλαχιστον, έξέρουν ν' αναζητούν τον αληθινό έρωτα, που δεν έχει ούτε υπονοούμενα, ούτε υποθετικές και όχι λίγες φορές η ασάφεια τους έχει για αφορμή το ότι δεν κατορθώνουν να τον βρουν.

Το αντίθετο συμβαίνει με τη γυναίκα. Αυτή η καταραμένη σκέψις του γάμου, που την υπογορεύουν οι συμβατικότητες της σημερινής κοινωνίας μας, δηλητηριάζει τα άγνοτερα αισθήματά τους και δημιουργεί γύρω τους παρεξηγήσεις, αδικαιολόγητες πολλές φορές, με το πρόσωπο που αγαπούν.

Μάθετε, πρώτα, ν' αγαπάτε. Η σκέψις για το γάμο είναι κάτι που πρέπει να βρίσκεται έξω από το έρωτικό σας αίσθημα. Αν η τύχη σας είναι να στεφανωθεί το αίσθημα σας αυτό από το γάμο, τόσο το καλύτερο! Αν όχι... ο έρωας σας δεν πρέπει να βρεθεί ούτε καλύτερα, ούτε χειρότερα, μ' όλο που ίσως θα έχετε χάσει την αρμονία της ζωής σας.

ΣΟΥΖΑΝ ΒΕΡΝΟΝ

ΠΑΤΗΡ ΠΑΝΤΩΝ ΠΟΛΕΜΟΣ

— Πώς τον λένε τον μπαμπά σου, μωρό μου;
— Η Μπρούνο, ή Θρίτς, ή Τζόν!...

Μεταξύ φίλων

— Παντρεύτηκες, έμαθα, Δημητράκη;
— Βέβαια. Έδώ κι' ένα μήνα.
— Και δεν με είδοποισες, βρε αδερφέ!
— Έ, φίλε μου έπειδή έκανα μία άνοποία, έπρεπε να την διατυπώνω;

Ζήτημα συνθείας

Η σύζυγος (θυμωμένη): Πώς τολμάς ν' αντικριθείς το πρόσωπό μου;
Ο σύζυγος: Τι τα θές! Συνθίζεις κανείς σ' όλα...

έδαφος. Κι' άλλοι πίστεψαν ότι τους δίνουν τη σωστή κατεύθυνσι οι άνεμοι που φυσούν στα ψηλά στρώματα της

Το μάτι είναι ηλεκτρική πυξίδα;

Το μυστήριο του προσανατολισμού των πουλιών

ατμοσφαιράς.

Καμία όμως απ' τις υποθέσεις αυτές δεν έξηγει απόλυτα το φαινόμενο. Αν τα πουλιά οδηγούνται με την όρασι, πώς βρίσκουν το δρόμο τους όταν πετούν πάνω από άπειρες θαλάσσιες, χωρίς να βλέπουν διόλου γη ή άλλες ψήρες; Κι' αν διευθύνονται απ' τους ανέμους των ψηλών στρωμάτων, τι κάνουν τα μικρά πουλιά που πετούν χαμηλά;

Πρό 10 ετών περίπου, μία ομάδα Άμερικανών επιστημόνων διατύπωσε τη θεωρία ότι τα πουλιά οδηγούνται από το γήινο μαγνητισμό, που ενεργεί πάνω σε κάποιο λεπτό όργανό τους. Γι' αυτό ακριβώς — ειπών — πριν τα περισσότερα ξεκινούν για ένα μακρινό ταξίδι, διαγράφουν μερικούς κύκλους στον άερα, ως ότου βρουν την κατεύθυνσι των «μαγνητικών γραμμών» της Γης, που ενώνουν το Βόρειο με τον Νότιο Πόλο.

Αργότερα, έγιναν ενδιαφέροντα πειράματα, που ενίσχυσαν αυτή τη θεωρία. Κοντά σε δυνατούς ραδιοφωνικούς σταθμούς, άρθεσαν έξυθρα κοπάδια ταξιδιωτικών περιστέρων. Όσο οι σταθμοί δεν λειτουργούσαν, τα πουλιά έκαναν λίγους κύκλους κι' έπειτα πετούσαν κατ' ευθείαν προς τη φωλιά τους. Όταν όμως η κεραία του πομπού άρχιζε να εκπέμπει ηλεκτρικά κύματα, τα περισσότερα άσπριζαν, πετούσαν εκεί γύρω επί μισή ώρα και κατόπιν ακόριζαν προς διάφορες διευθύνσεις, άνικανα να προσανατολισθούν. Τέτοια πειράματα έγιναν στην Άμερική και στη Γαλλία.

Πώς μπορούσαν να εξηγηθούν; Πώς τα πουλιά έκαναν την ικανότητα τους να βρουν τ' δρόμο τους; φαίνεται ότι ο «βρομβοδίσμος» με τα ηλεκτρικά κύματα δημιουργούσε στο σώμα τους ηλεκτρικά φορτία, τα οποία εξουδετέρωναν τα ασθενέστερα ηλεκτρικά ρεύματα του ευαίσθητου οργάνου που αποτελεί την πυξίδα των πουλιών.

Ός τώρα, δεν ήξερε κανείς πού ακριβώς βρίσκεται αυτό το μυστηριώδες όργανο, που είναι, πώς λειτουργεί. Έπειτα όμως απ' την ανακάλυψι του δόκτορος Μίλς, μπορούμε να πιστέψουμε ότι πρόκειται για το μάτι. Πάντως, αυτό θα αποδειχθεί απόλυτως με νεώτερα πειράματα.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Η ΔΙΑΣΠΑΣΙΣ ΤΟΥ «ΑΤΟΜΟΥ»

Η ιστορία της πρωτοφανούς έφευρέσεως. Έλληνες διαισθάνθηκαν πρώτοι την ύπαρξη του ατόμου. Λεύκιππος και Δημόκριτος. Γι' είναι το δόμον. Τα πρώτα πειράματα. Ο ρόλος του «ουράνιου». Η τεραστία ενέργεια που περιέχει. Ίλιγγιώδεις αριθμοί. Οι μεταπολεμικές εφαρμογές. Το όνειρο των αλχημιστών πραγματοποιείται. Τεχνητό χρυσάφι. Οι καύσιμες ύλες — κάρβουνο, πετρέλαιο κτλ. — παύουν να είναι χρήσιμες. Θ' αλλάξει ή όψις του κόσμου!...

Σάν... βόμβα έπεσε σ' ολόκληρο τον κόσμο η είδησι για την καινούργια και καταπληκτική «ατμική βόμβα». Κι' όλοι οι άμυλοι στην Έπιστήμη... βρομφορίζουν τους ειδικούς μ' έρωτήσεις για τη λειτουργία της. Οι περισσότεροι έχουν μανύχτα σ' αυτά τα ζητήματα. Βρέθηκε μάλιστα και κάποιος που ζευγλόθηκε απ' την ονομασία και ρώτησε με άπορία τι γίνεται κατά την εκρηξι... άνθρωπος, το «άτομον» δηλαδή που βρίσκεται μέσα σ' αυτόν! Θεωρήσαμε λοιπόν σκόπιμο να δώσουμε στους αναγνώστες μας μερικές εξηγήσεις, όσο το δυνατόν πιο άπλες κι, εύκολονητες.

Αν χωρίσουμε ένα οποιοδήποτε στερεό, ύγρο ή αέριο υλικό σώμα σε μικρά κομμάτια, αυτά σ' ακόμη μικρότερα, κι' ούτω καθεξής, φτάνουμε σε άπειροελάχιστα κομμάτια, που δεν μπορούν πια — δεν μπορούσαν δηλαδή ως τώρα — να υποδιαιρεθούν περισσότερο με καμία επιστημονική μέθοδο. Όλα αυτά τα κομμάτια, που το καθένα τους χωριστά είναι άορατο στο γυμνό μάτι, αλλά και στο ισχυρότερο μικροσκόπιο, ενωμένα μαζί, αποτελούν τα υλικά σώματα. Ονομάζονται δέ «άτομα», γιατί δεν «τεμνούνται», δεν κόβονται πιά πολύ. Η ονομασία τους είναι, βλέπετε, ελληνική, γιατί ελληνική ήταν κι' η πρώτη ιδέα της υπάρξεως τους. Πραγματικά, πρώτοι οι αρχαίοι Έλληνες φιλόσοφοι Λεύκιππος και Δημόκριτος διαισθάνθησαν κι' ατόμους, ήτοι επιστημονικά αλήθεια και τόνισαν στη διδασκαλία τους ότι η ύλη αποτελείται από τέτοια άπειραριθμα μικροσκοπικά κομμάτια.

Υπάρχουν 92 είδη ατόμα: του αιδήρου, του οξυγόνου, του άνθρακος, κλπ., δηλαδή 92 εν όλω χημικών στοιχείων που υπάρχουν στη φύσι. Όταν συνδυασθούν μεταξύ τους κατά διάφορες αναλογίες ατόμα δυο ή και περισσότερων ειδών, σχηματίζεται το αμέτρητο πλήθος των «συνθέτων» σωμάτων που μας περιτριγρίζουν, όπως είναι οι πέτρες, τα ζώα, το ανθρώπινο σώμα, και γενικώς τα άμετρητα πράγματα που βρίσκονται στον κόσμο. Οι χημικοί υποθέσαν να μετρήσουν το μέγεθος των ατόμων και βρήκαν ότι έχουν διάμετρο ένα δεκάκις έκτατομυριοστόν του χιλιοστού του μέτρου.

Αυτές ήταν επί πολλές δεκαετίες οι αντιλήψεις της Έπιστήμης περί ατόμου. Άλλα, το 1896, ο διάσημος επιστήμων Μπεκερέλ έκαμε μία σπουδαιότατη ανακάλυψι: Ότι, από ένα απάνιο μέταλλο, που είχε ανακαλυφθεί τον καιρό εκείνο και που είχε ονομασθεί «ουράνιο», εκπέμπονται διαρκώς κάτι άόρατες και περιεργές ακτίνες, μεγάλης διάρκειας, οι οποίες είχαν παράξενες χημικές, ηλεκτρικές και φυσιολογικές επιδράσεις στο κοντινό σώμα. Ακολουθώντας τον ίδιο δρόμο, λίγο αργότερα το ζεύγος Κιουρί βρήκε και άλλα μέταλλα που είχαν την ιδιότητα αυτή της ακτινοβολίας, και σπουδαιότερο απ' όλα το «ράδιου».

Το έσωτερικόν του ατόμου

Ήταν φυσικό ν' αναζητήσουν οι επιστήμονες την εξήγησι αυτού του φαινομένου. Και, για πρώτη φορά, σκέφθηκαν να εξετάσουν πώς είναι φτιαγμένο το κάθε ατόμον, μήπως δηλαδή αποτελείται από άλλα απλούστερα συστατικά. Διάφορα λοιπόν πειράματα, παρατηρήσεις κι' αθεοαυμίες έδηλθαν έργασίες τους ώδηγουν σε καινούργια συμπεράσματα: Ότι το ατόμον είναι ένα είδος μικροσκοπικού πλανητικού συστήματος. Στο κέντρον του βρίσκεται μία ποσότης θετικού ηλεκτρισμού, που αποτελεί τον λεγόμενον «πυρήνα». Και γύρω απ' αυτόν, σε άποστάσεις αναλόγως παμηνίστης, σφιγγογυρίζουν με ίλιγγιώδη ταχύτητα μονάδες αρνητικού ηλεκτρισμού, τα «ηλεκτρόνια». Άλλα και στον «πυρήνα» ο θετικός ηλεκτρισμός δεν είναι άς το πούμε έτσι, μονοκόμματος: Αποτελείται από πολλές ηλεκτρικές μονάδες, τα λεγόμενα «πρωτόνια» και «νετρόνια». Η ποσότης ηλεκτρισμού που υπάρχει έτοι κλεισμένη μέσα στον πυρήνα του ατόμου είναι παμηνίστη, κολοσσιαία, άφανταστα δυνατότητων απ' τον ηλεκτρισμό που μπόρεσε ως τώρα να φτιάσει τεχνητά ο άνθρωπος με τις ισχυρότερες μηχανές του. Κι' όμως το μέγεθος του πυρήνος εί-

νε 100 χιλιάδες φορές μικρότερο απ' του μικροσκοπικού ατόμου! Έχει δηλαδή διάμετρο ένα εκατομμυριοστόν του εκατομμυριοστού του χιλιοστού του μέτρου! Όσο για τα ηλεκτρόνια, είναι περίπου 2 εκατομμύρια φορές μικρότερα απ' τον πυρήνα. Να γιατί μπορούμε να πούμε ότι οι άποστάσεις στις οποίες βρίσκονται τα ηλεκτρόνια απ' τον πυρήνα είναι — αναλογικώς με το μέγεθος τους — οι ίδιες που χωρίζουν τους πλανήτες απ' τον Ήλιο. Θεωρούμε λοιπόν τον πυρήνα σαν «Ήλιο του πλανητικού συστήματος του ατόμου, γύρω απ' τον οποίο περιστρέφονται οι πλανήτες» ηλεκτρόνια. Κι' όλο αυτό το σύστημα διαπρεπεται σε μία αξιομνηστή ισορροπία κι' αρμονία.

Η ύλη είναι ένισία

Θα οās γεννηθεί ίσως η άπορία πώς αυτό το σύνολο των μονάδων του ηλεκτρισμού — που τον έξέρουμε συνήθως ως κάτι άυλο — με τα τεραστία κενά μεταξύ τους, δίνει στις αισθήσεις μας την έντυψη της χειροπιαστής και μονοκόμματης ύλης. Η απάντησι όμως στο ερώτημα αυτό έ απαιτούσε πολύ χώρο και ανώτερη επιστημονική γνώσεσι, κι' έτσι έφευγεί απ' το θέμα μας. Άρκει πάντως να έρεπε ότι η συνθέσι αυτή της ύλης άποδείχθηκε άνομοσότητα απ' την Έπιστήμη.

Συνχρόνως οι επιστήμονες βρήκαν και κάτι άλλο: Ότι τα άτομα των 92 διαφόρων χημικών στοιχείων, που αναφέραμε πιο πάνω, αποτελούνται όλα απ' τα ίδια συστατικά. Όσο το κάρβουνο, όσο και το οξυγόνο και το αιδερό κλπ. περιέχουν στα άτομα τους όμοια, «ηλεκτρόνια», «πρωτόνια» και «νετρόνια», αλλά σ' άλλα φ ο ρ ε τ ι κ ό δ ε α ρ ι θ μ ό. Άλλο δηλαδή περιέχει περισσότερες τέτοιες μονάδες ηλεκτρισμού κι' άλλο λιγότερες, και γι' αυτό μόνο παρουσιάζουν φαινομενικά διαφορές μεταξύ τους.

Ετσι καταλήγουμε σ' ένα ακόμη συμπέρασμα, που είχαν διαπισθάνει οι αρχαίοι Έλληνες φιλόσοφοι: Ότι η ύλη είναι ένισία, φτιαγμένη απ' τα ίδια συστατικά, κι' ότι κάθε σώμα μπορεί να μεταμορφωθεί σ' ένα άλλο — θα ίδουμε πιο κάτω ότι πραγματοποιήθηκε κι' αυτό—.

Τα πρώτα πειράματα διασπάσεως του ατόμου

Είπαμε ότι το ηλεκτρικό σύστημα, που αποτελεί το ατόμον, είναι κάτι το σταθερό και ισορροπημένο. Αυτός δηλαδή είναι ο γενικός κανόνας. Υπάρχουν όμως και εξαιρέσεις. Σε μερικά στοιχεία, όπως π.χ. το ουράνιο και το ράδιου, που τα άτομα τους περιέχουν πάρα πολύ ηλεκτρισμό, περισσότερο απ' όλα τα άλλα, συμβαίνει κάθε τόσο να ξεκαλλήσουν από τον πυρήνα μερικών ατόμων λίγες ηλεκτρικές μονάδες, και συγχρόνως άλλα τόσα ηλεκτρόνια απ' την περιφέρεια τους. Έσ' όσον έτσι λιγοστεύει ο ηλεκτρισμός των ατόμων αυτών, αλλάζει και η φύσις τους. Γίνονται δηλαδή άτομα άλλων ουσιών, κι' όχι πια ουράνιο ή ράδιου. Ο ηλεκτρισμός που έφευγεί μ' αυτόν τον τρόπο, αποτελεί τις ακτίνες που ανακάλυψε πρώτος ο Μπεκερέλ, την γνωστή ακτινοβολία του ραδίου, η οποία έχει βρθ από τότε τόσες εφαρμογές.

Αυτό το φυσικό «σπάσιμο» του πυρήνος των ατόμων του ουράνιου ή του ραδίου γίνεται ούτως-οίτως και σε περιωρισμένους ποσόντων σώτες ώστε χρειάζεται να περάσουν πάρα πολλοί αιώνες, για να φύγι ο περισσότερος ηλεκτρισμός όλων των ατόμων μίας ποσότητος και να μεταβληθί ολόκληρη η ποσότης αυτή σε μία άλλη, σταθερότερη ούσια, η οποία είναι το κοινό μολύβι! Σκέφθηκαν λοιπόν οι επιστήμονες να το προκαλέσουν τεχνητά και σε μεγάλη κλίμακα, για να έξυθερωθί μεμιάς μεγαλύτερη ποσότης ηλεκτρισμού. Ήταν ώστόσο δύσκολο να το πετύχουν. Ο καλύτερος τρόπος ήταν να «βρομφοδίσουν» το ουράνιο (ή το ράδιου) με κατάλληλα ισχυρότατα «βλήματα». Τα βλήματα αυτά δά ήταν μονάδες ηλεκτρισμού, «νετρόνια» ή «πρωτόνια», που έα εκινούν με ίλιγγιώδη ταχύτητα 30-45 χιλιάδων χιλιομέτρων στο δευτερόλεπτο, θα κτυπούσαν τους πυρήνες των ατόμων και θα

τους έσπαζαν. Με το σπάσιμο αυτό δά πύρηνος καινούργια νετρόνια, που θα κτυπούσαν και δά έσπαζαν άλλους, περιωρισμένους ποσότητες, κι' έτσι σ' ένα ώρισμένο χρονικό διάστημα δά είχαν σπάσει οι πυρήνες όλων των ατόμων του ουράνιου.

Πώς έπετεύχθη ο σημερινός θρίαμβος; Το πράγμα όμως αυτό, που φαίνεται τόσο άπλο, παρουσιάζει δοδαρώτατες δυσχερείες. Έσ' όσον υπάρχουν καθώς είπαμε τεραστία κενά μέσα στα άτομα, τα περισσότερα μικροσκοπικά βλήματα θα περνούσαν μέσα απ' αυτά κι' ελάχιστο μόνο θα συναντούσαν στο δρόμο τους και θα κτυπούσαν πυρήνες ατόμων. Ές άλλο, ήταν δύσκολο να παραχθούν έρετα ισχυρά βλήματα, για ν' άρξισουν το σπάσιμο των πυρήνων όπως το περιγράψαμε.

Τα πρώτα σχετικά πειράματα έγιναν προπολεμικά στο αμερικανικό Πανεπιστήμιο της Κολομβίας. Ή ένα τεραστίο ηλεκτρικό μηχανήμα άνομοσόμενον («κυκλοτρόνιο»). Κι' οι επιστήμονες κατάφεραν μ' αυτό να άποσυνθέσουν τεχνητά μία ελάχιστη ποσότης ουράνιου. Άλλα η μέθοδος ήταν δύσκολη. Δεν μπορούσε να βρθ πρακτική εφαρμογή, γιατί απαιτούσε πελώρια και πανάκριβα μηχανήματα και κατανάλωσι ηλεκτρισμού περισσοτέρου ίσως απ' αυτόν που παρήγετο απ' το ελάχιστο εκείνο ουράνιο.

Έ λοιπόν, φαίνεται ότι αυτό ακριβώς κατορθώθηκε στην καινούργια βόμβα: Με κάποιον εύκολο και πρακτικό τρόπο, προκαλείται πθανώτατα η άποσυνθέσι, το σπάσιμο των πυρήνων των ατόμων μίας ποσότητος ουράνιου. Έκλύεται έτσι μία τεραστία ποσότης ενεργείας ηλεκτρικής, κι' άπομένει μία άλλη ούσια, που περιέχει στα άτομα της λιγότερο ηλεκτρισμό. Ο ηλεκτρισμός που παρήγεται, παίρνει ακαριαία άλλη μορφή, γίνεται θερμότης ή κίνησις, και προκαλεί τα τρομερά και κα-

Πώς εκλέγονται οι Άμερικανοί πιλότοι

Όταν, το 1941, άποφασίσθηκε να φτιαχθούν στην Άμερική 50.000 αεροπλάνα σ' ένα χρόνο, παρουσιάσθηκε η ανάγκη να εξασφαλισθούν κι' οι άνάλογοι αεροπόροι. Στην προηγούμενη δεκαετία, είχαν χρησιμοποιηθί στην αεροπορία 5765 νέοι, όλοι με διπλώματα κολλεγιών και με άρτια σωματική διάπλασι. Τώρα όμως έπρεπε να βρεθούν δεκαπλάσιοι σ' ένα χρόνο.

Ο στρατηγός Γκραντ, άρχιστρος της αεροπορίας, δήλωσε ότι δεν διέθετε αρκετούς γιατρούς κατάλληλους για την εξέταση τόνων υποψηφίων. Άπευθύνθηκε λοιπόν στο γνωστό ψυχολόγο Τζόν Ολάνγκαν και του ζήτησε να βρθ μίον έφόδο έφρημοσμένης ψυχολογίας για το σκοπό αυτό. Έκείνος πειραματίσθηκε μερικούς μήνες, μελέτησε τις άπαιτούμενες ιδιότητες των αεροπόρων και βρήκε επί τέλους οτι έζητούσε. Από τότε, μπορεί πια να έξετασθί η ικανότης κάθε υποψηφίου, προτού έδεσθί το κράτος 30.000 δολάρια και 10 μήνες για εκπαίδευσι.

Επ' την αρχή, ο νεωτερισμός βρήκε πολλούς διατακτικούς και δύσπιστους. Τα πρώτα όμως άποτελέσματα άποδείχθηκαν λαμπρά. Έπειτα, μετά την λαμπρική έπιδόσι του Πήλο Χάρμπον, όταν η αεροπορία κηρύχθηκε 90.000 άνδρες, και δεν υπήρχε πια καιρός να εκπαιδεύονται πρόσφατα ακατάλληλα έφρημοσθηκε η ψυχολογική μέθοδος για την εξέταση 400.000 υποψηφίων. Ίδρυθκαν σε διάφορα μέρη κέντρα εξέτασεως, με προσωπικό από ικανούς ψυχολόγους. Συγχρόνως έγιναν δεκτοί και νέοι χωρίς διπλώματα κολλεγιών, αρκει μόνο να είχαν τα άπαιτούμενα σωματικά και ψυχικά προσόντα.

Οι υποψήφιοι πρέπει πρώτα ν' άπαντήσουν γρήγορα σε διάφορες γραπτές ερωτήσεις. Έπειτα δίδονται την παρατηρητικότητα τους, την ικανότητα τους να λογαριάζουν, την λογική, την προσοχή τους, όλα αυτά με κατάλληλες και έξυπνες δοκιμασίες. Κατόπιν νεώνονται άμέσως τις νευρικές αντιδράσεις τους, και τη συνεργασία της σκέψεως και των μυών κινήσεων. Με το συνδυασμό των άποτελεσμάτων, βγαίνει το συμπέρασμα σε ποιά δουλειά πρέπει να χρησιμοποιηθί ο κάθε μέλλων αεροπόρος.

Προβλέπεται ότι η μέθοδος αυτή θα χρησιμοποιηθί μετά τον πόλεμο σε σχολεία και κολλέγια, για να εξασκούνται οι κλίσεις και ικανότητές των σπουδαστών, καθώς και στη βιομηχανία, για να αναπτύσσεται σε κάθε έργον η δουλειά για την οποία είναι πιο κατάλληλος.

11

Νυκτερινή σκηνή

Δεν είμαι ώτακουστής. Με άλλα λόγια, δηλαδή, δεν είμαι από τους περιέργους εκείνους ανθρώπους που στήνουν αυτί για ν' ακούσουν τα μυστικά των άλλων. Με σπάνουν τα δικά μου. Άλλα από το να μην είμαι ώτακουστής, δεν πάει να πη πως είμαι και κουφός. Με άλλα λόγια δηλαδή, αχία ή τύχη τα φέρη ν' ακούσω, χωρίς να θέλω, τα μυστικά των άλλων, τ' ακούω. Κι' αυτό ακριβώς μου συνέβη εκείνη τη νύχτα, ή ώρα δύο μετά τα μεσάνυχτα, που πηγαίνα σπύτι μου να κοιμηθώ, όπως συνηθίζω κάθε νύχτα να κάνω. Περνούσα έξω από ένα σπύτι, ανυπόπτος έντελώς και προσπαθώντας να βρω με το μυαλό το γινόμενο του πολλαπλασιασμού 375X3869 για να περάω ή ώρα και να μην καταλαβαίνω το δρόμο, όταν κάτι άγριες φωνές έφτασαν ως τ' αυτιά μου. Αυτές οι φωνές, γυναικείες και αντρικές, έδιναν από το ισόγειο παράθυρο εκείνου του σπιτιού κι' έλεγαν τόσο ένδιαφέροντα πράγματα, ώσο στάθηκαν ν' ακούσω. Κι' άκουσα αυτή τη σκηνή, που τη θυμάμαι σαν νύκαι τώρα:

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Από πού έρχεσαι τέτοια ώρα; ΕΚΕΙΝΗ: "Απ' όπου θέλω. ΕΚΕΙΝΟΣ: Τέλει! Πρόσεξε τα λόγια σου! Απαίτώ να μάθω: "Από πού έρχεσαι τέτοια ώρα; ΕΚΕΙΝΗ: Σου είπα. "Απ' όπου θέλω. ΕΚΕΙΝΟΣ: Σάν δεν ντρέπεσαι! Έγώ όμως ξέρω πού ήσασαι! ΕΚΕΙΝΗ: Πού; ΕΚΕΙΝΟΣ: Στόν φίλο σου! Ναι!... Με το φίλο σου, χα, μένη!

ΕΚΕΙΝΗ (κραυγή πόνου): "Αχ! Άσε μου το χέρι και με πονάει! Τώρανε! ΕΚΕΙΝΟΣ: Έγώ; Έγώ είμαι τώρριανος; ΕΚΕΙΝΗ: Ναι! Έσύ! Μου φορμάκωσες τα καλύτερα χρόνια της ζωής σου! Μαρτύρησα στα χέρια σου! Με πήρες φρέσκο λουλούδι και με μάρναρε!... Μα ήρθε ή ώρα να σου τα πω, να ξεσκασώ! "Όπου θέλω θα πάω! "Ότι θέλω θα κάνω! Δεν σε λογαριάζω για τίποτα! Γιατί για μένα είσαι ένα τίποτα! Ένας παληάνθρωπος. Ένα χαμένο κορί! ΕΚΕΙΝΟΣ: Χράπ! (Άκούγεται ένα χαστούκι παχύ και δυνατό).

ΕΚΕΙΝΗ (με κλάματα): "Ατιμεί Τόλημπος να σηκώσης χέρι άπάνω μου. ΕΚΕΙΝΟΣ: Έλα δω! Πού πας; ΕΚΕΙΝΗ: Φεύγω. Φεύγω για πάντα! ΕΚΕΙΝΟΣ: Και πού θα πας; ΕΚΕΙΝΗ: "Όπου με βγάλη ή άκρη. Κάποιος άνθρωπος με καρδιά θα βρεθ ή από μου δώση το χέρι του, να με προστατέψ η. Δεν είνε δλοι σαν καί σένα. Κτήνος!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στο διάολο! Δυνατός βρόντος της πόρτας, ξεκατηνάνω στη γωνία, νοιώθω τα ευγενικά μου αίσιμα να ξαναέκπνουν, ύστερ από το χθεσινό ύπνο και περιμένω να εκτελέσω τα χρέη του ανθρώπου με καρδιά. Και σκέπτομαι: Χτές τη νύχτα θα μετάνιωσα ή καυμένη. Θα είπα μέσα της: Πού θα πάω τέτοια ώρα; Και ξεαναγύρισε, μετανιωμένη, στόν παληάνθρωπό της. Τα συνεβίζουν κάτι τέτοια οι γυναίκες. "Ισως να σκέφτηκε: Μπορεί να μετανοήσω για το χαστούκι που μούδωσε και ν' αλλάξ η. Και ξεαναγύρισε, λοιπόν, όπως είπαμε και ξεανάφερε το χαστούκι της. Και πήρε πιά την άποφασί, όριστικά αυτή τη φορά, να βροντή η την πόρτα και να πά η με ήρή τον ευγενή άνθρωπο που θα την προστατέψ η. Άλλα το κάκου περιμένω. Όστε αυτό το βροδυ βγήκε. "Ισως να ξενομετάνιωσα... Την πόνεσε ή ψυχή μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στο διάολο! Έδώ ακούστηκε ό δυνατός βρόντος μιας πόρτας που κλείνει όρμητικά και με θύο. Την καμένη! σκέπτομαι. Ποιος ξέρει τι μαρτύρια της έχει κάνει, για να την αναγκά η να παίρν η μάτια της και να φεύγ η δυό ώρες ύστερ όπ' τά μεσάνυχτα.

Πηγαίνω λοιπόν στη γωνία και περιμένω χαμένος σε μία πόρτα. "Όπου νάναι λέω-θα βγ ή. Κι' αυτός ό άνθρωπος με καρδιά που θα τη βώση το χέρι της, γιατί, δηλαδή, να μην είν' εγώ; Τέτοια ώρα παρασμένη δεν κυ-

Αλλάώς, άς όποταχ ή στη μοίρα της κι' άς είν' ήνη την παληάνθρω! Περιτό να πώ ότι και την άλλη νύχτα ξεάνεινε ή ίδια ιστορία. Τα ίδια λόγια, δυό χαστούκια αυτή τη φορά, διαολόστομα και απειλή ότι θα φύγ η. Αι, αυτή τη φορά δεν βάστηξα. Πριν προφτά η να βροντή η ή πόρτα, έβασα τη φωνή:

ΕΓΩ: Τι τό λές και δεν τό κάνεις; "Ανοίγει το παράθυρο. Έρχονται κι' οι δυό. ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι συμβαίνει κύριε; ΕΓΩ: Συμβαίνει ότι σάς παρακολουώ τέσσερις νύχτες κατά συνέχεια. Τι έχεις άστράψει τα μάγουλά σου χαστούκια, σε λέει κτήνος, φωνάζει ότι θα φύγ η, βροντάει την πόρτα και όλο έδώ είνε... "Αι! τά θέλεις κι' έσύ κυρά μου, κι' άσε τα λόδια!

ΕΚΕΙΝΗ: Τι θέλω κύριε; ΕΓΩ: Τα χαστούκια σου. Τα τραβάει το μάγουλό σου! Άφ' ότου είνε κτήνος, γιατί δεν φεύγεις μια και καλή, αλλά όλο ξεαναγύριεις για να τίς τρώς; Άν ήμουνά έγω στη θέσι σου, δεν θαμνα στιγμή. Κι' έπί τέλους, κυρά μου, δεν σου χρωστάει κάτι τίποτα ό άλλος, να περιμέν η μια ώρα στη γωνία κάθε βράδυ, για να σου προσφέρ η την προστασία μου. Λοιπόν, για να τελειώνουμε. Θα φύγ η, ή όχι!

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ΕΚΕΙΝΗ Χά, χά, χά, χά... (γέλοια δυνατά και άκράτητα). ΕΓΩ: Γιατί γελάτε; ΕΚΕΙΝΗ: Έτσι μάς άρέσει!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ωραία σκηνή για φινάλε το έργο. ΕΓΩ: Δεν καταλαβαίνω. ΕΚΕΙΝΟΣ: Με συγχωρείτε κύριε... Είμαστε ήτοιιοι και προσάοουμε μια πράξη άπ' το έργο "Η τυραννία της άγάτης" που θα παίχ η μεσάριο στο θέατρο "Ερροδοεύς". Ορίστε και δυό εισιτήρια για να ρηθίτε!

ΕΓΩ (θυμωμένος): Κρατήστε τα! Θάρω με τά λεφτά μου. Φεύγω ντροπισμένος. Στην προίμερα πάω στο θέατρο. Βλέπω το έργο και το ξεναγί των πρωταγωνιστών. Βλέπω τη σκηνή και το φινάλε όπως έχει αλλάξει. Έχω προστεθ ή ή έν, που δίνω τη λύσι του έργου. "Ο συγγραφέας την είχε υλοθετή η. Κατά βάθος είμαι πολύ ευχαριστημένος για τη συμβόλη μου στην ιδέα της τέχνης.

Τό άλλο βροδυ-δυό ή ώρα-ξεαναπενάω από το σπύτι εκείνο. Είνε ό δρόμος μου. Κι' άκούω φωνές πού άγριες αυτή τη φορά: "Εκίνη", "ατίμω", "παληάνθρωπε", "αποούλας", "αμοφάγες ή ζωή", "ή πόρτα είνε άνοιχτή", "αουρούν", "αήνα", και σύνεφο τό χαστούκι και κλάματα και πιατά να σπάνε στο κεφάλι και τέτοιο βρόντημα της πόρτας, που νόμισα πως είνε σεισμός. Χαμογέλασα και σκέπτομαι:

Φαίνεται ότι κάνουν πρόβα σε νέο έργο! Και κάνω να φύγω. Άνοίγει όμως ή έξορτα και ξεχύνεται, ξεμολιάσιμένη, μέσα στο φως του φεγγαριού και του ήλεκτρικού, ή μυστηρία. Πέφτει άπάνω μου.

—Αχ! Σώστε με, κύριε! —Σταθείτε!... Είμαι εγώ. ό προχθεσινός φίλος. Κάνετε πρόβα σε νέο έργο; —Μά πάντα ήλιόος θα είσαι χριστιανή μου; Πώς σου πέρασε ή ιδέα ότι κάνουμε πρόβα; —Μά άκουσα κάτι χαστούκια περίφημα! —Αυτά τα χαστούκια δεν ήταν θέατρο! Ήταν αληθινά!

Επί τέλους! Έχρησιμοποίησα τα ευγενικά μου αίσιμα! ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Νανά για το ΠΟΛΕΜΟΥ

Απολύτρωσις

Την πείνα θα την άντεχε μόνη της. Δέ μπορούσε όμως με κανέναν τρόπο να την επιβάλ η και στο άγγελόδοι της. Τι έφτανε αυτό; Καρπός μιας έρωτικής στιγμής, δεν είχε κάνει καμιά συμφωνία πριν έρθ η στη ζωή, ούτε είχε γεννηθ ή με προϋποθέσεις... Είχε δ ή το φώς, άπλά, όπως τα πουλιά, όπως τα λουλούδια... Το φώς; Ποιά φώς; Είχε δ ή το σκοτάδι, το βαθύ πολεμικό σκοτάδι, που δεν τό φωτίζει παρά μόνον ή πυρκαγιά... Το άγγελόδοι της είχε γεννηθ ή στο τέλος του σαράντα. Λίγο πριν φύγ η για την Άλβανία, ό άντρας της, ό άγαπημένος της, την είχε φιλήσει πολύ-πολύ και την είχε πνίξει στα δάκρυα:

—Φεύγω... της ψιθύρισε. Και μπορεί να μην ξεαναγύρισα... —Θά ξεαναγύρισα! το φώναξε για να τό άση κουράγιο... —Μπορεί να μην είνε γραφτό να δώ ποτέ τό παιδί μου πού θα γεννηθ ή... —Θά τό ξανόδοι! το είπε με πίστι.

Και ό κολός της έφυγε. Το παιδί γεννηθηκε μέσ' στο χιονία. Ήταν ένα ροδοκόκκινο ξεανθόμαλλο άγοράκι με μια φανίτσα σαν κελόδομα. Κι' από κεί άρχισε ή άγωνία για ή φτωχιά γυναίκα, πού μενεί μόνη της κι' άπορη σκέψη: Πότε μπλόκος, πότε ξενόπλενο, πότε πηγαίνε παραδουλεύτρα... Σκοτώναν ότη δουλειά και προσπαθούσε να συντηρή ό το παιδί της, πού μεγάλωνε άξένιαστο κι' εύτυχισμένο μέσ' στη δυστυχία... Τούδωλα και φωτογραφία και ή έντελει στόν άνδρα της, έκει ψηλά στα χιονισμένα βουνά της Άλβανίας. Κι' έκείνος της έγραψε: "Εδώ πάνω, μέσα στα χιόνια, μέσ' στη φρίκη του πολέμου, τό άγγελόδοι μάς μούδωσε χαρά. Κάθε φορά πού κυττάζω ή φωτογραφία σου, παίρνω θάρρος... Τώρα θέλω να ζήσω! Θέλω να τό σφίξω στην άγκαλιά μου, να τό γεμίσω φιλή και φωνίτσα του κοντά σε ατί μου..."

1941. "Ο πόλεμος με την Ίταλία τέλειωσε. Έκει, μέσ' στις πρώτες άνοιξιακές πνές, τα παληάνθρω της έλλάδης άρχισαν να γυρίζουν-δσα στην άγκαλιά μου, να τό γεμίσω φιλή και φωνίτσα του κοντά σε ατί μου..."

1941. "Ο πόλεμος με την Ίταλία τέλειωσε. Έκει, μέσ' στις πρώτες άνοιξιακές πνές, τα παληάνθρω της έλλάδης άρχισαν να γυρίζουν-δσα στην άγκαλιά μου, να τό γεμίσω φιλή και φωνίτσα του κοντά σε ατί μου..."

1941. "Ο πόλεμος με την Ίταλία τέλειωσε. Έκει, μέσ' στις πρώτες άνοιξιακές πνές, τα παληάνθρω της έλλάδης άρχισαν να γυρίζουν-δσα στην άγκαλιά μου, να τό γεμίσω φιλή και φωνίτσα του κοντά σε ατί μου..."

1941. "Ο πόλεμος με την Ίταλία τέλειωσε. Έκει, μέσ' στις πρώτες άνοιξιακές πνές, τα παληάνθρω της έλλάδης άρχισαν να γυρίζουν-δσα στην άγκαλιά μου, να τό γεμίσω φιλή και φωνίτσα του κοντά σε ατί μου..."

1941. "Ο πόλεμος με την Ίταλία τέλειωσε. Έκει, μέσ' στις πρώτες άνοιξιακές πνές, τα παληάνθρω της έλλάδης άρχισαν να γυρίζουν-δσα στην άγκαλιά μου, να τό γεμίσω φιλή και φωνίτσα του κοντά σε ατί μου..."

1941. "Ο πόλεμος με την Ίταλία τέλειωσε. Έκει, μέσ' στις πρώτες άνοιξιακές πνές, τα παληάνθρω της έλλάδης άρχισαν να γυρίζουν-δσα στην άγκαλιά μου, να τό γεμίσω φιλή και φωνίτσα του κοντά σε ατί μου..."

κεφάλι του, κι' έγραψε διάφορα πράματα πού ήταν εύκολο να γραφούνε κι' άδύνατο να βρεθούνε... "Η Φωτεινή χτυπούσε πάλι τις κλειστές πόρτες των ανθρώπων που θα μπορούσαν να ή βοηθήσουν. Δεν ής άνοιξε κανείς. Στο τέλος, άπλά, χωρίς να τό καλοσκεφ ή, βρήκε αυτά πού γύρευε στο πεζόδρομιο... "Ο έρωτας είνε κάτι πού πουλιέται άκριά, τούλάχιστον στην άρχή... "Η Φωτεινή πούλησε τον δικό της. "Ο μικρός άώθηκε...

Από τότε, π' κατάντημά της είνε συνήθεια. Από σκαλοπάτι σε σκαλοπάτι, ή φτωχιά γυναίκα κούλησε βαθεία. "Ο μικρός όμως μεγάλωνε, τα μαγουλάκια του στρογγυλούσαν ροδοκόκκινα, ή άμορφία του ήταν όνειρο... Κι' ή καυμένη ή γυναίκα, τρέμοντας με την ιδέα πως σε λίγα χρόνια θα κοκκίνηε μπροστά στην έσπερη ματιά αυτού του άθώου παιδιού, όλο κι' έφευγε πιο χαμηλά. Και τά χρόνια περνούσαν...

Κάποτε, ήρθε κι' ή καλή μέρα: Τό τέλος του πολέμου... Μέσα άπ' τό σκοτάδι, ξεπήδησε τό φώς: "Η καινούργια ζωή... Το παιδί ά ήτανε τώρα ένα άγγελόδοι τεσσάρων χρόνων. Είχε τ' όνομά του: Γιώργος. Έκείνη όμως είχε ένα άλλο όνομα, φοδερό, άποτυπωμένο άπάνω της με την πυρηνή σφαγιάς, πού κρατάει άδυσώπητη ή κοινωνία για να στιγματί η τα θύματά της...

Και μια μέρα-φρυχτή κι' εύτυχισμένη μαζί... — ή Φωτεινή διάσσε τ' όνομα του άντρα της σ' έναν κατάλογο αϊμαλώτων πού γυρίζαν άπ' τη Γερμανία. Θέ μου, τί εύτυχία!... Έκείνος ζούσε! Κι' εύριζε... Ναι, μά αυτή... Πώς θα τον δεχόταν αυτή;... Θάρρε να τό τά ή όλα. Κι' άν δεν τό τάλεγε όμως, άν γύρευε να τό τά κρύψ η για τό καλό όλων τους, πάλι δε θα βρισκόταν κάποιος να τό τό προφτάση;... Και τότε, μαζί με ή φοδερή κατάντη της, δε θαχε να λογοδοτή η μπροστά του και για τό ψέμμα;

"Εν' άπόγευμα έγραψε ή έφημερίδα πως ή φουρνιά εκείνη των αϊμαλώτων άόφτανε στην Άθήνα. "Η Φωτεινή φίλησε πολύ τό παιδί της, τό κοίμισε, έγραψε κάτι σ' ένα χαρτί, και βγήκε άπ' τό σπύτι. "Εδωσε τό κλειδί σε μία νετόνισσα:

—Σέ λίγο θάρ η ό άντρας μου... Τού δίνετε τό κλειδί... —Και σεις;... —Εγώ;... Χαμογέλασε μελαγχολικά, και χάρθηκε.

"Ο άντρας της Φωτεινής έφτασε κατά τό βραδάκι. Με λαχτάρα χτύπησε την πόρτα. Το γλωύιο του βασανισμένο προσωπο φωτίόταν άπό τό δούλε! "Η μεταίτησσα τοδωσε τό κλειδί.

"Η Φωτεινή... ρώτησε κείνος. —Δεν ξέρω... Μούδωσε τό κλειδί για σάς... "Ο άντρας άνοιξε και μπήκε. Βρήκε τό άγοράκι του να κοιμάται. Τό έπληψε με φιλή. Δέ χόρτανε να τό βλέπ η... Άπλά του έδσε ένα χαρτί. Τό σήκωσε, και διάσσε:

"Καλώς ήρθες, άγαπημένε μου. Τό άγοράκι σου σε περιμένει... Θά σε περιμένω κι' εγώ, άν είχα τό θάρρος να σ' άντικρύσω. "Ο, τι έκανα, τό κάνα μόνο για κείνο και για σένα: Για να τό βρής ζώντα, και να τό ζήσεις με ατί, εύτυχισμένο!... "Μά μάθ η πως ή υπέρσ του πέρασε στόν πόλεμο-δπως τό σοι... Καλό τερα έστ η, παρό ή να τό δ ήλη τη ηρί αση ή ζω ή ή βοούρκος της... "Ο βοούρκος, πού ήν τριγύρισε για χάρη ή του...

"Κι' όμως, πόσο θά θέλω, άγαπημένε μου, να σ' άγκαλιάσω, και να ζήσω με σ' ό! τρεις, ύστερα με σ' ό! τρεις, ύστερα με σ' ό! τρεις... "Ονειρα! "Η ζω ή είνε σκληρή, και τα κατάρρε φέ ε!

Γεια σου Φωτεινή! "Υστερ από λίγες μέρες, στην άκτή του Σαρωνικού τό κύμα πέταξε τό κορμί της.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

1) Μέροστουποδιού... όρατό στη πλάξ και στη σκηνή των έπιθεωρησιακών θεάτρων.- Πάν ό,τι μπορεί να μετρηθ ή, να αυξηθ ή ή να ελαττωθ ή.

2) Αόθρον.- Άρθρον. 3) Ρίχνει άπλετο φώς στις ύπέροκες άπτικές νύχτες.- Συστάς άπό 90 νησιά της Άγγλίας, βορείως της Σκωτίας. 4) Με την βοήθεια του ήλεκτρικού ρεύματος διαλύει τό νυκτερινό σκοτάδι. 5) "Ο λόγος για τον όποιο συμβαίνει κάτι.- Έσκατος, ακρίνος. 6) Σήμα κινδύνου.- Λίμνη της Β. Άθουσσινίας, τροφοδοτούσα τον Νείλο.- Άνθος. 7) Τα παιδιά αυτά δεν προσέρχονται άπό νόμιμο γάμο.- Άκρωτήριο της Πελοποννήσου, έπί της Δ. είσόδου του Κορινθιακού κόλπου. 8) Ποταμός της Εύρώπης. 9) Κραυγή πού κατατράμαζε τους Ίταλούς στην Άλβανία.- Όχι άλλα. 10) Πρόθεσις.- Νήσος του Αίγαίου.- Τό είπαμε σε δυό τρώ-έρους άντιπάλους.

11) Μυρία, άνοσία.- Όσμή φηνομένου κράτος. 12) "Η νοτιοανατολικότερα πολιτεία των Ήνωμένων Πολιτειών. 13) Θαυματοπόιος Ινδικής καταγωγής.- Νήσος της Μεσογείου. 14) Πολύτιμο μέταλλο (γαλλ.).- Νότα μουσικής. 15) Άμαθής, άπειρος, άδήςος.- Μεγάλη όροσειρά της Κεντρικής Άσίας, μεταξύ Παμίρ και Κιργισταν.

ΚΑΘΕΤΟΣ

1) Μυστική έταρία κακοποιών της Σικελίας.- Λομπρά ένδύματα των κληρικών. 2) Λεπτή κλωστή.-Υποθετικός σύνδεσμος. 3) Βασιλείον, βασιλική έξουσία.- Χώρα μακρυνή, υπαγομένη στην κυριαρχία άλλου κράτους. 4) Τιμές πού θα άφαιρούν μονάχα στους θεούς. 5) Μικρή ποσότης ύδατος ή άλλου ύγρου.- Σχηματίζεται στην έπιφάνεια ενός ύγρου. 6) Συμπερασματικός σύνδεσμος.- Πόλις της Ν. Ίταλίας στον όμώνυμο κόλπο της όποιας ό Ίταλός στόλος ύπέστη την πρώτη του πανωλεθρία.- Ήρως του Σαίπερ. 7) Ταινία εκ δέρματος.- Χερσόνους και όρος της Χαλκιδικής. 8) Χώρα της Ν.Α. Άσίας υπό γαλλικήν προστασίαν. 9) Χρονικός σύνδεσμος.- Ερπετόν. 10) Άνωμαλίες του εδάφους.-Άφάσεις, κατάρψεις.-Αριθμητικό έπίρρομα. 11) Δεν είνε καθόλου ευχάριστα στη γεύσι.- Μοχθήρια μύσος. 12) Μικρό κολώνια. 13) Μέταλλο (αίτιατική).- Έτσι φωνάζετε ένα φίλο σου πού έχει τό ίδιο όνομα με έναν ήρωα του Τρωικού πολέμου. 14) Υπάρχει, έκει ζωή.-Αποτελεί τους μύς του σώματος μας. 15) Μικρό κομμάτι έπρης μέσα στη θάλασσα.-Ή πατρίδα των καλύτερων πούρων. Α. Δ.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 28ου ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΥ

1) ΕΣΘΗΡ. 2) ΟΙΛΩ - ΑΡΧΗ. 3) ΑΥΤΗΣ - ΣΑΡΡΑ. 4) ΝΗΡΗ - ΒΙΑ - ΟΙΛΗ. 5) ΔΑΣ - ΔΕΣΜΑ - ΣΙΚ. 6) ΚΩΣ - ΑΗΡ. 7) ΠΕΛΟΠΗΛΛΑΣ. 8) ΕΡΓΟΝ - ΑΥΚΟΣ. 9) ΑΝΤΙΔΟΤΟΝ. 10) ΑΙΣ - ΣΑΝ. 11) ΡΕΣ - ΠΟΛΙΣ. 12) ΚΑΝΕΝ - ΝΕΑ - ΣΑΩΣ. 13) ΚΩΝΟΣ - ΝΕΡΩΝ. 14) ΝΟΝΑ - ΕΡΟΣ. 15) ΝΤΑΜΑ.

ΚΑΘΕΤΟΣ

1) ΚΡΕΜΑ. 2) ΔΙΔΩ - ΙΡΑΚ. 3) ΟΥΓΑΣ - ΞΕΝΩΝ. 4) ΟΙΤΗΣ - ΠΟΛ - ΞΕΝΟΣ. 5) ΑΗΡ - ΠΕΝΝΑ - ΝΟΝ. 6) ΕΡΣ - ΣΑΝ. 7) ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ. 8) ΘΕΜΙΣ - ΚΕΛΡΑ. 9) ΑΝΟΙΒΟΛΙΑ. 10) ΡΑΣ - ΝΕΑ. 11) ΡΑΦ - ΣΑΩΣ. 12) ΟΧΡΙΣ - ΧΑΡΟΝ. 13) ΗΡΑΙΑ - ΣΑΩΣ. 14) ΑΛΚΗ - ΑΜΗΝ. 15) ΡΑΣΟΝ.

Παράξενα της ιαπωνικής ζωής

Οι Γίπωνες φοβούνται δυο πράγματα: τους κατακόπους και τα μικρόβια. Χωριζόμενοι με φιλοφρόνηση, οι έγκλειστοι που έπιαναν την χώρα τους, αλλά κατά βάθος είναι κοκκινισμένοι: στρογγυλάζουν τους ζένους, σαν να είναι όλοι τους μυστικοί πράκτορες!

Όταν κανένα διαβάτη δεν έμπνενε και τότε έμπνεναν στους έλληνας της μεταναστεύσεως, που ανέβαιναν στο πλοίο, μόλις φθάσε στο λιμάνι, ο ζένος πρέπει να βρει ένα γνωστό Γίπωνό να βεβαιώσει τα ξένα:

1) "Οτι ξέρει τους γονείς του, πάπνον προς πάπνον, μέχρι τρίτης γενεάς.
2) "Οτι δεν πήγε ποτέ φυλακή στην πατρίδα του.

3) "Οτι δεν έχει καμιά έχθρική πρόθεση κατά της Ιαπωνικής κυβερνήσεως.

4) "Οτι έχει μαζί του αρκετά χρήματα, για να εξασφαλίσει το φαγητό του και τη στέγη του, όσο καιρό θα μείνει στην Ιαπωνία.

5) "Οτι δεν έχει αρρωστήσει από ευφλογία, από έδω και πέντε χρόνια.

6) "Οτι δεν κάνει κομμουνιστική προπαγάνδα στο Ιαπωνικό προτεκτοράτο.

7) Κι' οτι φεύγοντας από την Ιαπωνία δεν θ' αφήσει απλήρωτα χρέη.

Χαρακτηριστική είναι η περιπέτεια ενός Αμερικανού εμπόρου, που θεωρήθηκε ως ύποπτος και υπεβλήθη σε μία διεξονυχιστική ανάκριση. Μία στιγμή, οι επιθεωρητές της υπηρεσίας μεταναστεύσεως, τον ρώτησαν ξαφνικά:

—Πού γεννήθηκε ο παππούς σου;

—Ο Αμερικανός που δεν θυμότανε ή που δεν είχε ιδέα, απάντησε στην τύχη:

—Στο Πιτσιμπούργκ.

Οι Γίπωνες σμειώσαν προσεκτικά την απάντησή του. Τον άλλο χρόνο, όταν ο Αμερικανός ξαναγύρισε στην Ιαπωνία, άλλοι υπάλληλοι του υπέβαλαν τις ίδιες ερωτήσεις και φυσικά θέλησαν πάλι να μάθουν πού γεννήθηκε ο παππούς του.

—Στη Βοστώνη! τους απάντησε εκείνος, δίνοντάς τους την απάντησή που τους είχε δώσει το περασμένο χρόνο.

—Ενας από τους Γίπωνες συμβουλευόθηκε τη καρδιά του και το δελτίο του και κατόπιν σούφρωσε τα φρύδια του και κύτταξε με καχυποψία τον Αμερικανό.

—Κύριε... του είπε. Στις 9 'Απριλίου 1937 δηλώσατε ότι ο άδελφός σου παππούς στις 15 Μαΐου 1938 μού δήλωσε ότι ο παππούς σου γεννήθηκε στην Βοστώνη. Πώς το ξέρεις αυτό;

—Ο Αμερικανός συλλογίστηκε λίγο και κατόπιν χαμογέλασε ευχαριστημένος.

—Κύριε... απάντησε στον υπάλληλο. 'Η ερώτησή σου δεν είναι και τόσο δύσκολη. 'Ο άλλος στη Βοστώνη, γιατί όπως είπα, ο κόμος, όπως και ο παππούς, έζησαν έναν χρόνο από τον πατέρα μου!...

Κι' ο Αμερικανός χωρίς στην εξουναδα του, πήρε πάλι την άδεια ν' αποβιβάσει στην Ιαπωνία...

—Όσο τώρα για τα μικρόβια, ο τρόμος των Γίπωνων είναι απεριόριστος. Μόλις παρουσιασθεί καμμία επιδημία στην Ανατολή, τους πιάνει πανικός. Περισσό-

τερο από κάθε άλλη αρρώστια, φοβούνται τη χολέρα. Οι ταξιδιώτες των πλοίων που πηγαίνουν στην Ιαπωνία υποβάλλονται σε μία αυστηρή ιατρική εξέταση που φθάνει ως την ανάλυση του περιεχομένου των εντέρων. Κι' η αλήθεια είναι ότι, όπως και οι Αμερικανοί, έχουν μία αξιοθαύμαστη υγιεινολογική υπηρεσία.

—'Η Ιαπωνία είναι η πιο μυστηριώδης κι' η πιο παράξενη χώρα του κόσμου! Κανείς ξένος δεν μπορεί να καταλάβει την ιαπωνική ψυχή. Βλέπει, ωστόσο, πολλά πράγματα που του κάνουν κατάπληξη. Και πρώτα απ' όλα, ο ιαπωνικός πατριωτισμός είναι ένα πραγματικά μοναδικό φαινόμενο. Μονάκι μ' ένα είδος ομαδικής παραφροσύνης! Οι Γίπωνες πιστεύουν τυφλά ότι κατακτούνται από τους θεούς και ότι είναι η έκλεκτη φυλή του κόσμου. Γι' αυτό, περιφρονούν κυρτά ή γανερά όλους ανεξαιρέτως τους άλλους λαούς.

—Οι γυναίκες της Εύρωπης και της Αμερικής—έγραφε ένα Ιαπωνικό περιοδικό—στολίζονται με γούνες, γιατί συνηθίζουν με τα ζώα και γι' αυτό φορούν το ταμάρι τους. Τα ζώα είναι οι αδελφοί τους! Κι' αυτό το πιστεύουν και δεν επιτρέπουν στις γυναίκες τους να έγκυαταλίσουν το πατριωτισμό (κιμονό) τους. Όσο για την νεολαία, μαθαίνει συστηματικά να θεωρή την Ιαπωνία ως τον επίγειο παράδεισο.

—Ενας νεαρός φοιτητής ρώτησε μία ημέρα, περιέργως, ένα Γάλλο δημοσιογράφο:

—'Έχετε κι' εσείς γραμμόφωνο στη Γαλλία;

—Ο ζένος στην Ιαπωνία πρέπει να συντηρήσει γρήγορα σε μερικές παράξενες λεπτομέρειες της καθημερινής ζωής. 'Η δι-εθύνουν σ' ένα φάκελλο, παραδειγματός χάριν, γραφεται ανάποδα, ως εξής: «Ι-απωνία, Τόκιο, οδός Γκίνζα 722, Σακου-ρί Κόνγκο». Επίσης, έμεινε λέμε: «Βρήκα τρία τέσσερα σπάνια βιβλία...». 'Ο Γί-πωνός όμως θα πη: «Βρήκα τέσσερα, τρία βιβλία...». Όταν αγοράζει ένα σε-ρίτιο τσαγιού, δεν παίρνει έξη ή δώδεκα φλυτζάνια, αλλά πέντε ή δέκα. 'Ο Γί-πωνός, μολονότι είναι εξαιρετικά ευγενής, βγαίνει πρώτος αυτός από μια πόρτα κι' ύστερα η γυναίκα του. Στην κομπόσα δα-μάσκινω αντί για ζάχαρι βάζει ζυδί. 'Ο-ταν πηγαίνει σε μια κηδεία, φοράει άσπρα ρούχα, γιατί το άσπρο είναι το χρώμα του πένθους. 'Αντιθέτως, στους γάμους φο-ράει μαύρα, γιατί το μαύρο είναι το χρώμα της χαράς...

—Όταν θέλετε ν' αγοράσετε δυο, τρεις δωδεκάδες πετούτσες, βρίσκετε πως είναι λογικό να πετύχετε κάποια έκπτωση. 'Ο Ιαπωνικός έμπορος, ωστόσο, σκέπτεται διαφορετικά: Για να θέλετε ν' αγοράσετε τόσες πολλές πετούτσες, θα πη πως έχετε μεγάλη ανάγκη και συνεπώς, κάτι πάρα πάνω! Πρόθυμος να πληρώσετε στα δάχτυλα κάτι, τεν-δώνοντας τον αντίχειρα, τον δείκτη κλπ. 'Ο Γίπωνός όμως κάνει το αντίθετο: Διπλώνει τα δάχτυλα προς την παλάμη.

—'Έκείνο όμως που κάνει τη μεγαλύτερη εντύπωση στον ζένο είναι το άσπρονό. Όταν, τών Γίπωνων για την Αμερική. Τον 1924, οι 'Ηνωμένες Πολιτείες ψήφισαν ένα νόμο για την μεταναστευτική που απα-γόρευε ουσιαστικά την είσοδο των Γί-πωνων στην Καλιφόρνια, ξέσπασαν παν-νέζων στην Καλιφόρνια, ξέσπασαν παν-

του σ' όλη τη χώρα του 'Ανατόλιντος 'Ηλίου, άταλές, αντιαμερικανικές εκ-δηλώσεις. Στους δρόμους των μεγάλων ι-απωνικών πόλεων τοιχοκόλλησαν μεγάλες προκηρύξεις, που έγραφε τα εξής:

«Δεν πρέπει ποτέ να ξεχάσουμε την 1ην 'Ιουλίου. 'Η Αμερική αυτήν την ημέρα έ-κανε τη μεγαλύτερη προσβολή στη χώρα μας. Κάθε Γίπωνός πρέπει να θυμάται διαρκώς τα εξής:

- 1) Να χαράζει βαθιά στο πνεύμα του αυτή τη χρονολογία.
- 2) Να μισή, οτι είναι Αμερικάνικο.
- 3) Να μη ζη με υπερβολική πολυτέλεια.
- 4) Να μη θυσιάζει ποτέ στο προσωπικό του συμφέρον την εθνική του τιμή.
- 5) Να μη μπαίνει ποτέ σ' ένα ναό, όπου ουκιάζουν Αμερικανοί ιεραπόστολοι!.

Κι' από τότε οι Γίπωνες έδωσαν τους Αμερικανούς όπως ο ταύρος το κόκκινο πανί. 'Ο υπερεισθητός και υστερικός πα-τριωτισμός τους δεν άργησε να τους οδη-γήσει στο 'Η Ιαπωνία υπεράνω όλων!» κι' από κεί, μοιραία στο σημερινό πόλεμο.

ΠΙΕΡ ΜΙΛΑΝΣΑΡ

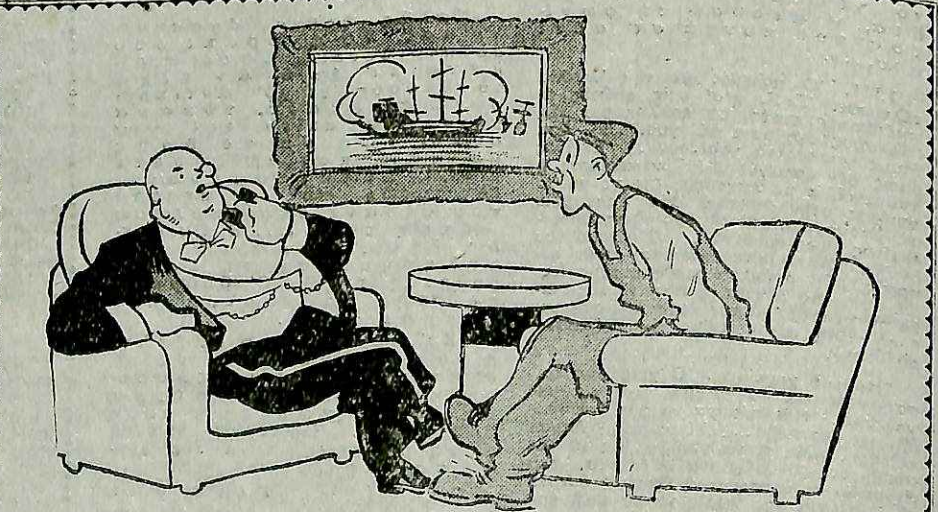
Ένας εκατομμυριούχος

Στο Σικάγο πέθανε πριν από λίγο καιρό, πάνω σ' ένα άθλιο κρεβάτι νοσοκομείου, ένας πάμπλουτος Αμερικανός, όνομα 'Ιωσήφ Βελ-σίνγκερ, αφήνοντας μία περιουσία ύψους πε-ρίπου εκατομμυρίων δολαρίων σε διάφορα φι-λανθρωπικά ιδρύματα.

Οι αμερικανικές εφημερίδες γράφουν κατα-πληκτικά πράγματα για τον άνθρωπο αυτό. «Άρχισε τη ζωή του ως μαθητευόμενος λεπτο-γός, κατόπιν πουλούσε λαχνούς διαφόρων λα-χείων και αργότερα άνοιξε ένα μικρό κατά-στημα, όπου έπουλούσε φρούτα. 'Αλλά, θα ρω-τήσετε, πώς μπόρεσε να γίνει εκατομμυρι-ούχος; Την εξέληξη μας την δίνει ο 'Εσπερι-νός Ταχυδρόμος».

—Όποτε έκλεψε τους συμπολίτες του, άφηγεί-ται, ούτε μετέσχε σε κανένα από τα τράστ του πετρελαίου ή του γάλατος. Επλούτισε ζώντας μία ζωή φανατισμένων στερήσεων και τοποθε-τώντας τα χρήματά του σε διάφορες επικε-δείς επιχειρήσεις. 'Η κατοικία του ήταν μία άθλια σφαίρα, χωρίς θέρμανση και φωτισμό, στην κορυφή ενός ούρανοδύστου. Μόλις ανέβαι-νε στο δωμάτιό του, έπιετο άμέσως στο κρε-βάτι του, για να μην αναγκασθί ν' αναμεί-νει. Το φαγητό του άπτελετο από ψωμί φάε, χωρίς ζάχαρη. Δεν εκάτινε ποτέ του και τσάι έβαλε στο στόμα του κανένα ποτό εκτός από νερό. Δεν έχρησιμοποιησε ποτέ τραί-νι ή αυτο-κίνητο και τα θέατρα και οι κινηματογράφοι τέ του έφημεριδα και έμάθαινε τα νέα δια-βάζοντας τα φύλλα που έτοιχοκόλλουντο έξω από τα γραφεία των εφημερίδων. 'Επλενε και έμπάλανε μόνος του τα ρούχα του. Και δεν έπληρωνε ποτέ του φόρους, γιατί κανείς δεν σκέφθηκε ποτέ ότι ο άνθρωπος αυτός θα μπο-ρούσε να είναι πλούσιος».

Θα ρωτήσετε βέβαια, έπειτα από όλα αυτά: Τι άζει μια τέτοια ζωή; 'Αλλ' αυτό είναι άλλο ζήτημα.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΛΟΡΔΟΣ ΤΟΥ ΝΑΥΑΡΧΕΙΟΥ: 'Εννοια σου κι' όλα θα πάνε καλά, σννάδελε!

Τί έλκύει τους άνδρες

Μιλούν οι Αμερικανοί γόντες

Τί είναι εκείνο που κάνει τους άνδρες να έρωτεύον-ται; Ποιές είναι οι χάρες που πρέπει να έχει μια γυναίκα για να είναι έλκυστική; Τί είναι τέλος αυτό που σκα-λώνει τις καρδιές του ισχυ-ρού φύλου;

Οι ερωτήσεις αυτές υπε-βλήθησαν σ' αστεράς της ό-θνης. Πρώτος απάντησε ο όπ-αρίων Τ. Τζέιμς. Ο Ρ. Μ. π. ε. τ. Τ. Τζέιμς. Α-ποφάνεται ότι βασικός προ-σόν για να επιτύχη μια νέα στον έρωτα είναι να φα-ίνεται έλκυστική.

—Δεν ένωθ' αυτό, συ-νεχίζει ο Μπράντ, έλκυστική ως προς την εξωτερική εμφά-νισή. Αυτό είναι φυσικά απα-ραίτητο, μα και κάθε γυ-ναίκα, λίγο-πολύ το επιδι-ώκει. 'Εκείνο που πρέπει πρό-παντός ν' απασχολή μια γυ-ναίκα είναι η καλλιέργεια των προτερημάτων της που θα την αναδείξουν και θα την κάνουν να ξεχωρίσει. Μία γυ-ναίκα έξοχνη, μετρημένη, με τάκτι, είναι απείρως πιο σα-γηνευτική κι' από την πιο όμορφη ομόφυλό της. Πρέπει επίσης να είναι πρόχαρη και να έχει πάντα κέφι! Οι γυ-ναίκες που θέλουν να κάνουν διαρκώς τις σσοδρές, είναι ή πιο βραχεία παρέα για τους άνδρες.

—'Η μοναδική κατά τη γνώ-μη μου αιτία που πολλές κο-πέλλες δεν κατορθώνουν να συναντήσουν το βασιλικόπουλο των ονείρων τους και να ά-γαμηθούν, είναι ότι δεν έμα-θαν να μυχολογούν τους άν-δρες. Συχνά οι άντληφείς των γυναικών έρχονται σε σύγκρουση με τις άντληφείς των ανδρών, κι' όμως κατά βάθος είναι, οι ίδιες. 'Αλλ' αυτό συμβαίνει γιατί δεν θέ-λουν να το πιστέψουν και να το παραδεχθούν.

—Όταν μία νέα άρχισι να ένδιαφέρεται για τους όμοι-ους της, και όχι μόνο για τον έαυτό της, τότε άρχίζει να γίνεται συμπαθής και να κάνει και τους άλλους να εν-διαφερθούν πραγματικά γι' αυτήν. Συνήθως στα μυθι-στορήματα οι ήρωίδες που έπιτυγχάνουν στον έρωτα και εύτυχούν, είναι χαδίες, δη-λαδή πραγματικές γυναικές. Το ίδιο συμβαίνει και στη ζωή. 'Αλλά και στο κερά-λαιο αυτό δεν πρέπει να γι-νωγιστεί υπερβολές.

—Πιστεύω έξ άλλου πως τα κορίτσια θα ήταν άπειρος έλκυστικότερα, αν δεν το έ-πεβιζαν αυτό».

Δεύτερος απαντά ο γοη-τευτικός Ντίκ Πάουελ, ο οποίος στην άρχή δεν θέ-λησε να παραδεχθί πως μπο-ρεί να άποφανθί περί έρω-τος, ως ειδικός. Στο τέλος όμως υπέχωρησε:

—Ποτέ δεν πρέπει να ά-πογοητευτείς μία νέα που δεν γνώρισε ακόμη τον έ-ρωτα, γιατί η άγάπη είναι κυρίαρχο ζήτημα τύχης. Κι' αν δεν με πιστεύετε δεν έχετε παρά να ρίξετε μια ματιά τριγύρω σας για να ιδίτε πώς γίνεται στη ζωή. Μία νέα, λοιπόν, πρέπει, άπλουστα να σπαθί μπροστά στον κα-θρέφτη της και να ρωτήση τον έαυτό της: 'Για να ή-δουμε, τί συμβαίνει; 'Ισως τότε ανακαλύψει κάποιο σφάλ-μα στο μακιγιάζ της, στο χτένισμά της, στο ντύσιμό της. Είναι πολύ πιθανόν επί-σης, να έξετάσει τα πράγ-ματά με άμεροληψία να προ-σέη και μερικά μικροελα-τώματα με όλεθρες συνέ-πειες: μία έκφραση δυσσε-σκείας στα χείλη της, έχθρό-τητα στο βλέμμα της και άλ-

λα πολλά που, κατά κανό-να, άπομακρύνουν τον άνδρα. 'Εκείνο όμως που πρέπει πριν απ' όλα να άποφύγει μια γυναίκα είναι το να δεί-χνει φανερά πως θέλει να σα-γηνευθί. 'Ο κάθε άνδρας θα το βάλι στα πόδια, μόλις μυριάτι πως του στήνουν πα-γίδα. Κάθε προσπάθεια κα-τακτήσεως ενός άνδρος με μοναδικό όπλο το αγία δη-νεί τι όμορφη που είμαι!, είναι καταδικασμένη σε άπο-τυχία. Πρέπει να είσθε γοη-τευτικές και έλκυστικές, κυ-ρίες μου, μα να άφίνετε τους άλλους να το άντλημάνουνται. Να είσθε δε βέβαιες πως θα το επιτύχετε γρηγο-ρώτερα, αν δεν αυτοδιαφημί-ζεσθε».

Τρίτος απαντά ο Τζέιμς Στιούαρτ, ο οποίος συμ-βουλεύει τα εξής:

—Το χαμόγελο άλλωστε όλην την έκφρασι ενός γυ-ναίκεως προσώπου. Σε βαθ-μό μάλιστα που πιστεύω ελ-κύνει πώς το χαμόγελο μι-ας γυναικας είναι εκείνο που κάνει μια γυναίκα έλκυστι-κή ή όχι. Γυναίκες που δεν άφίρουν ποτέ όμορφες, κα-τορθώνουν να γοητεύουν, έ-

χώντας μελετήσει κατά βά-θος την τέχνη του πώς και ποτέ πρέπει να χαμογέλουν.

—'Η Ικανότης, του να ξέ-ρη μία γυναίκα πως και πό-τε πρέπει να μιλά έρχεται σε δεύτερη μοίρα μετά την ικανότητα να σπαθί στην κα-τάλληλη στιγμή. Αυτό είναι εξαιρετικά σπουδαίο. Ρωτή-στε, αν δεν με πιστεύετε, ο-ποιοδήποτε άλλον άνδρα, κι' αν είναι ειλικρινής, θα συμ-φωνήση μαζί μου.

—Επίσης άπαραίτητη σ' έ-να κορίτσι είναι ή φυσικότης. Πολλές κοπέλλες φαντάζον-ται πως έμεις οι άνδρες έ-τρελλαίνουμε να τις βλέ-πουμε στη ζωή σαν ήθοποι-ους πάνω στη σκηνή. Δραμα-τοποιούν λοιπόν τα πάντα. Είσα γυναίκες να παίζουν θέ-ατρο την ώρα που άνοιγουν μία πόρτα ή κατεβαίνουν από ένα αυτοκίνητο, ή παραγγέ-λουν ένα φαγητό στο ρεστο-ράν. 'Αγωνίζονται να φανούν διαφορετικές άπ' ό,τι είναι στην πραγματικότητα. Πι-στεύουν πως οι άνδρες τις θέλουν αντίγραφα ήρωίδων μυθιστορημάτων ή θεατρικών έργων. Στα βιβλία οι ήρωί-δες αυτές είναι ίσως ευχάρι-στες, άείανηπτες, άληθινα δειναι. Στην πραγματική δ-μιας ζωή προτιμά κάτι το πιο όλοποιημένο!»

ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡΣ

POZAJINT ΡΟΥΣΣΕΛ

ΑΣΤΕΡΙΑ ΠΟΥ ΜΕΣΟΥΡΑΝΟΥΝ

έγραψαν λίγα καλά λόγια για την όμορφή της και την ήθο-ποιά της, αλλά το έργο του όποιου έπαιξε ή Ρούσελ δεν κράτησε πολύ καιρό το πρό-γραμμα, κι' έπειδή οι δουλειές δεν πηγαί-να καλά, ο θίασος διελύθη.

—'Η Ροζαλίντ σκέφθηκε τότε να παίξει στον κι-νηματογράφο. Την έποχην εκείνη όμως το Χό-λινγουντ δεν είχε ακόμη άρχισι να έπιστρατεύ-ει καλλιτέχνες άπ' το Μπροντγουάι. 'Ο ένας ακ-νοθέτης έβρισκε το πηγάδι της τετράγωνης, ο άλλος δεν έβρισκε ένδοξιασμένους άπ' την απαγ-γελία της και ούτω καθ' έξής.

—'Η Ροζαλίντ είχε τότε στενές φιλικές σχέσεις με δυο νεαρούς συναδέλφους της, που άνηκαν κι' αυτοί στον ναυαγισμό θίασο. 'Ο ένας άπ' αυτούς είχε ένα αυτοκίνητο, κι' ο άλλος άκρίβως όσα χρήματα χρειαζόταντο για ν' αγοράσει την βενζίνη που θα τους έπέτρε-πε να πάνε στη Νέα 'Υόρκη. Μη θέλοντας λοιπόν, από υπερπα-νησία, να ζητήση την παραμικρή βοήθεια άπ' τους γονείς της, ή Ρόζα έπεισε τους δυο συντρόφους της να την πάρουν μαζί τους στη Νέα 'Υόρκη.

—Αυτό είναι τρέλλα! της είπε ο ένας.

—Το ξέρω πως δεν θα καλοπε-ράσωμε στην άρχη, παρεδέχθι ή Ρόζα. Πρέπει όμως να δοκιμασω-με την τύχη μας. 'Ο θεός βοη-θάει!...

Και ξεκίνησαν για την Νέα 'Υόρκη.

—Εφθασαν εκεί πεινασμένοι κι' εξαντλημένοι. 'Η Ρόζα βρήκε ά-σπλοτο από πολλές συζητήσεις της έπεισε να ξαναγυρίσει στο πατρικό της σπίτι. Της έδω-λε μάλιστα αυτή το εισιτήριο και την συνόδου-σε ως τον σταθμό, γιατί φοβόταν μήπως ή άσπλη-Ροζαλίντ το σκάσει την τελευταία στιγμή και συ-νεχισί την τυχοδιωκτική περιπλάνησή της!

—'Η Ρούσελ έμωσανίτικη μπροστά στους γο-νείς της μ' ένα προσιτοπύ χαμόγελο στα χεί-λη. 'Ο ενώσιμος της δεν την άφινε να όμοιογί-ση την άποτυχία της. Το ίδιο βράδυ όμως έπεισε με πυρετό στο κρεβάτι. Οι κακουχίες και ή κα-ταναγκαστική νηστεία είχαν καταβάλει τον ορ-γανισμό της, χωρίς όμως και να την κάνουν να χάσει το θάρρος της.

—Όταν έβρισκε καλά, άρχισε να ζητά έργασια και βρήκε τέλος μία θέσι πωλητριάς σ' ένα κα-τάστημα. 'Εκεί την είδε και την πρόσεξε μία μέρα ο σκηνοθέτης Ουάιτερ Ουάιντσερ, ο οποίος και της ανέθεσε ένα μικρό ρόλο σ' ένα φίλμ του.

Πριν περάσει χρόνος, ή Ροζαλίντ Ρούσελ ή-ταν βεντέττα! Σήμερα, σε ηλικία 35 χρόνων, ή θαρραλέα αυτή γυναίκα είναι πλούσια κι' ένδοξη. Κατώρθωσε να πραγματοποιήση το όνειρό της ζωής της, άποδεικνύοντας πως το πείσμα είναι ή μεγαλύτερη δύναμις που έμφυλάει τον άν-θρωπο.

ΣΙΝΕ ΣΤΑΡ

ΤΙΜΩΡΙΑ

Λεζβητικό διήγημα

—Ποτέ σου δεν θα καταφέρω τίποτα, καμμένη μου! είπε η Μάρθα Ντιμπρέι στον άντρα της. Έκείνος έσκυψε το κεφάλι του χαμηλά. Ναι, ήταν άδικος να παραγάγει ένα φιλολογικό έργο. Αλλά, θα περνούσε όλη τη ζωή του γράφοντας «με το στίχο» σε λαϊκά περιοδικά.

Αλλά, όταν είχε εκδώσει το πρώτο του μυθιστόρημα, είχε φιλοδοξίες. Μα η Μάρθα πρώτη του είχε ανοίξει τα μάτια, ψυχρά με την πικρή ειρωνεία της.

—Δεν θα είσαι ποτέ ικανός για τίποτα, φίλε μου! του είχε πει.

Από τότε, ο Πιέρ ξέσκιζε με θυμό το μυθιστόρημα που άρχισε να γράφει, νοιώθοντας ότι ήταν ανούσια κι υπέφερε φρικτά όταν θυμόταν τις υποσχέσεις που της είχε δώσει πριν παντρευτούν. (Να ιδεί, πολυαγαπημένη μου, να ιδείς που θα γίνει διάσημος).

Τέσσερα ολόκληρα χρόνια δεν είχε μπορέσει να κρατήσει το λόγο του. Του φαινόταν λοιπόν ότι είχε γελάσει την Μάρθα, ότι είχε πάρει δίκως αντίο για τα νεύρα της και την αμορφιά της. Για να της εξασφαλίσει τις κοσμικές διασκεδάσεις που τόσο πόθουσε, άρχισε να την πηγαίνει στο θέατρο, στον κινηματογράφο, στους χορούς, στις αριστοκρατικές πλαζ. Δανειζόταν κρυφά χρήματα, για να αντιπεριχαιτεί στα τόσα καινούργια έξοδα της. Κι ήταν ευτυχισμένος για τα κομμάτια που του χάριζε κάπου-κάπου σαν έλεημοσύνη!

Όλοι τη θαύμαζαν, την κολλέουν, την πολιορκούσαν, διαφορώντας για τον δόξα του συζύγου. Ένας κόμης νέος, κομψός και ορρότατος, της έκανε κανονική ερωτική εξουδετέρωση.

Ο Πιέρ άρχισε να υποφέρει φρικτά. Θα ήθελε να χαρτοκοπή τον κόμητα κι να τον πνίξει. Έκείνος καταδύετο σε ένδιαφερρη γυναικεία. Γράφει κάτι, νύχτα μου φίλε, τούλανε. Έχω πολλές γνώριμες, θα σάς συστήσω, θα σάς βοηθήσω.

—Ναι, Πιέρ, γιατί δεν γράφεις κάτι; πρόσθεσε η Μάρθα.

Ένα βράδυ λοιπόν, που η γυναίκα του κοιμόταν, κοροϊάζοντας έπειτα από ένα χορό, αυτός κάθισε στο γραφείο και σκέφθηκε θυμωμένος: «Έχασα πια την αγάπη της Μάρθας μου...».

Μερικά φύλλα χαρτί βρισκόντουσαν εμπρός του. «Αν δοκιμάζω να εργασθώ!...» είπε με το νου του.

Κι άρχισε να γράφει... να γράφει πράγματα θλιβερά, σαν αυτά που είχε στην καρδιά του, να μιλά για τις περιπέτειες χαρής του και για τον τυρινό πόνο του. Ζωγράφισε τρεις τύπους ολόζωτανους: το δικό του, της Μάρθας και του κόμητος. Δούλεψε όλη τη νύχτα. Το πρωί, όταν ξύπνησε η Μάρθα, τον βρήκε άκοιμο καθισμένο στο γραφείο του. —Μπα, σκαβόθηκες κι' όλως; του είπε. Τι γράφεις εκεί.

—Τι σε νοιάζει; απάντησε εκείνος ψυχρά. Ξέρεις καλά ότι δεν μπορώ να γράψω τίποτα καλό. Έξοχολογός είμαι να δουλέψω κάθε βράδυ, την ώρα που κοιμάται η Μάρθα.

Επειτα από καιρό, ένα βράδυ, ανέγγιξε στη Μάρθα ότι επρόκειτο να παίζει στο θέατρο ένα δράμα του.

—Μπα! Δεν μου είχες πει, τίποτα! παρατήρησε εκείνη με περιέργεια.

—Διότι... Είχα πάντα τόσο αποτυχία στα έργα μου!

Η Μάρθα αγκάλισε και φίλησε τον άντρα της, πραγματικά ευχαριστημένη.

Η παράσταση ήταν αλλήθινος θριαμβός. «Αι» τις πρώτες λέξεις του έργου, η Μάρθα βρήκε φαινόταν ότι ξανάβλεπε τον εαυτό της αρραβωνιασμένο, ευτυχισμένο. Και χειροκροτούσε μ' ευχαρίστηση και περηφάνια. Μια σκηνή μεταξύ των δύο τους καινούργιας της με τον Πιέρ. Η εξέλιξη του έργου ήταν αριστοτεχνική. Ο συγγραφέας ανέλυσε με αβυσσική μαεστρία το ψυχικό μαρτύριο του συζύγου, την επίπλαστη ψυχολογία της γυναίκας.

Η Μάρθα ένιωθε τότε σαν μια μακαρίτιστη στην καρδιά, σε κάθε φράση. Άλλοι λοιπόν είχε υποφέρει τόσο ο Πιέρ σε ηλικία της; Κι όμως δεν της είχε παραπονεθεί ποτέ. «Ο, τόσο σκληρά την τιμώ-ρουσε τώρα!»

—Μπράβο! έλεγε δίπλα της ο κόμης. Ο σύζυγός σας έχει μεγάλο ταλέντο. Θα τον βοηθήσουμε να δημιουργήσει.

Αλλά η Μάρθα δεν τον άκουγε. Ήταν κατάκλιμη, πνιγμένη απ' τη συγκίνηση. Όταν, στο τέλος του έργου, ο κόμης της πρόσφερε το μπράτσο του, αυτή του απάντησε:

—Οχι σήμερα κύριε! θέλω να σπριχάω με περηφάνια στο μπράτσο του συζύγου μου.

Ο Πιέρ την πήρε μαζί του, ανοίγοντας δρόμο άναμεσα στο πλήθος που τον αποθέωνε. Όταν βρέθηκαν στην κάμαρά τους, η Μάρθα έπεσε γονατιστή και μουρμούρισε, ξεσπώντας σε κλάματα:

—Κατάλαβα, Πιέρ!... Συγκύρεσε με!

ΑΝΡΥ ΝΤΕ ΦΟΡΖ

Ο πλουσιώτερος άνθρωπος

‘Αλλά κι’ ο πιο δυστυχισμένος

Αυτό τον μήνα, θα γιορτάζω για τριακοστή πέμπτη φορά τα γενέθλιά μου ο Νιζάμ του Χάιντερ-μπάντ, ο πλουσιώτερος απ’ τους ‘Ινδούς ηγεμόνες, συνεπώς κι’ απ’ όλους τους ανθρώπους του κόσμου. ‘Ο Νιζάμ είναι, ασφαλώς, μια παραξενή φουσιονωμία: εξαιρετικά σπάταλος και συγχρόνως φειδωλά τοιγκούνης! Σας φαίνονται ασυμ-βίβαστες αυτές οι δύο ιδιότητες; Κι’ όμως, θα ιδείτε άμεσα πως εξηγούνται...

ΤΟ ΦΙΛΙ

Δυσμένο φίλι ποτέ δεν ξεχνιέται.

(Γαλλική παροιμία)
Φίλι δυσμένο, συμβόλαιο υπο-γραφισμένο.

(Σουηδική παροιμία)
Φίλι στο στόμα, σφαγίδα στην καρδιά.

(Ρωσική παροιμία)
Φίλι γυναι, φίλι χρυσό, φίλι ξε-στό, καρδιά καυτή.

(Πολωνική παροιμία)
Το φίλι είναι το ελατήριο της γυναικός για το βαλάντιο του άν-δρος.

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ
Το φίλι είναι το πλουσιότερο δώ-ρο της πιο γλυκιάς μητέρας.

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΠΑΣΑΝ

(‘Η σκηνή οτ’ήν κρεβάτοκαμαρη της Λόλας. Έκείνη με κομψή πυτζάμα, κρεμ-μαρόκέν, μπλε ρούα, με λευκά σερίφια και το μονόγραμμο της στο τοσέκι. Σαν-θι, μάτια ονειροπαρ-μένα, σύνολο γλυκό, συμπληρωτικό. Στ’ήν αγκαλιά της κρατεί μια σκυλίτσα κατά-σπρη, καταρομαλλί-κη, με κόπες πλα-τούσερδερ, μοιραστή. Τη χαϊδεύει, βουλι-ζώντας τα γκρενά της νυχιά στο παχύ μάλλι της. Έκείνος, κομ-ψός, καστονός, τριανταπεντάρης, σφικτοβέ-νος, με πυτζάμα από σερίφι, ριγώτο καφέ κ-μπές. Σαπλωμένος σε μια ντορμέ, αντίκρου της έκνευρισμένης, κυττάζει το ταβάνι).

ΕΚΕΙΝΟΣ (μετά μικρή σιωπή): Τέλος πάντα, το άποφασίζω... να μάς χωρίσω... αυτό τ-βρωμόσκυλο!...

ΕΚΕΙΝΗ (χαϊδεύοντας πάντα τη σκυλίτσα): Σου άπογορεύω να λες βρωμόσκυλο τη Λου-λού!... Κατάλαβες; Σου το άπογορεύω!... Εί-νε ζωό ράτσας!... Είνα λουλού της Πομερανίας!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαρκαστικά): ‘Οχι να μην είναι Λου-λού της ‘Αντ Λιζελόα!... Είνα ένα βρωμόσκυ-λο!... Αλλά θα είναι άρνα!... Θα μάς άνοι-ξουν οι χειρουργοί την κοιλιά για να μάς τούς βγάλουν!...

ΕΚΕΙΝΗ: Είσαι άπαίσιος, φοβιστάρης, τρέμεις τα μικρόβια!... Και είσαι γεμάτος!... Και τι μικρόβια δεν έχεις μέσα σου!... Το μικρόβιο του έρωτος!... Το μικρόβιο της ζήλειας!... Το μικρόβιο της άπιστίας!... Το μικρόβιο της τοιγκουνίας!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ανακάθεται, απότομα): ‘Εγώ; Έγώ τοιγκούνης; που πληρώνω μάλιστα όκα μισχο-σάπουντα το μίνα γι’ αυτό το βρωμόσκυλο;

ΕΚΕΙΝΗ (χωρίς να του απαντήσει. Στ’ή σκυλί-τσα, με υστερική τρυφερότητα): Στ’ή σκυλί-τσα; ‘Ακου, μωρό μου, πώς σε βρίζει αυτός ο κακός άνθρωπος; Άνοιξε το στομάχι σου, κυ-ττά, να ιδεί, αυτό το τέρμα το οικόσημο της ευγενείας σου... τις μαύρες γραμμές που έχεις στον ουρανίσκο σου... (άνοιγει, με μω-γάλη προσπάθεια, το στόμα της σκυλίτσας, που άνοιγνεται να ξεφύγει και το κρατεί άνοιχτό. Σ’ εκείνον, έντονα). ‘Ελα, κυρία!... Ζύγισε, ά-νοιξε καλά τα μάτια σου, να ιδείς τις μαύρες γραμμές, πουκίς στον ουρανίσκο της, όπως όλα τα σκυλιά ράτσας!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σπώνεται): ‘Ε, δεν είμαστε κα-λά!... Τι μαύρες γραμμές να ιδεί; Βλέπω τη μούρη της!... Κατι ξέρουμε κι’ εμείς από σκυ-λιά!... ‘Οι γυνίκες λουλού της Πομερανίας άν-θελος να μάρες, κυρία μου, έχουν κατι μουρ-τίες τόσες δα!... Αυτή έχει μούρη τοσπάνο-σκυλού!... (πλησιάζει στο κρεβάτι). Μουσούδα σκυλιού ράτσας είν’ αυτή; (‘Η σκυλίτσα τού δεί-χνει τα δόντια της, τέλος άρχίζει να τόν ναυ-γίζει, άνοιγμένη. Σ’ εκείνη μ’ άναγκαστεί). ‘Ο-ρίστε!... Είνα κατάστασις αυτή; Δεν κοτώ να

ΠΕΖΟΤΗΤΕΣ

Μ’ ΑΓΑΠΑΣ...

Μ’ αγαπάς... Στ’ήν άρχη μου το σιγοφθιύριζε η καρδιά μου... Άργότερα μου το μαρτυρήσανε τα μάτια σου...

Και σήμερα μου το βεβαίωσανε τα χείλια σου... Μ’ αγαπάς... Είνα βέβαιο πως μ’ αγαπάς... Κι’ όμως άκόμα δεν μπορώ να το πιστέψω...

Δυσκολεύομαι να πείσω τον έαυ-τό μου ότι με περιμένει μια τέ-τοια ευτυχία... ‘Η ευτυχία που τόσα χρόνια περιμένα κι’ άργησε τότε να έρθη να μ’ ανταλλάξει...

Άργησε άλλά ήρθε ξαφνικά κι’ άναπάντεχα... Και τώρα είμαι ευτυχισμένος... Κι’ αυτό το κρώστω σε σένα, πολυαγαπημένη...

Σε σένα που μπορείς νασαι κι’ έρωμένη και μάνα κι’ άδελφή... Σε σένα που δεν σε τρομάζει καμμία θυσία...

Σε σένα που ξέρεις και... μα-γειρεύεις ένα μίμ-μπαλντι που το τρώω και ερογυλφομαι τρεις ώρες!...

Γ. ΓΙΑΝ.

Οί πρόδρομοι του Κολόμβου

Οί Βικινγκς θαλασσοπόροι

Ποιος άνακάλυψε πρώτος την ‘Αμερική; ‘Ο χριστόφορος Κολόμ-βος, θα ήπτε. Κι’ όμως πέντε αλ-φώνες άνωτέρω είχαν φτάσει στη ‘Αμερικανική ήπειρο οί Βικινγκς, οί άρχαίοι Νορβηγοί θαλασσοπό-ροι.

‘Ο πρώτος απ’ αυτούς λεγό-ταν Βαντόντ. Έφυγε, το 860, απ’ τη Νορβηγία για τα νησιά Φε-ρόες. ‘Η τρικυμία τον έρωξε σε μια χώρα, που την όνόμασε ‘Ατ-τό Χιονιστό. Ήταν η ‘Ισλανδία. Λίγο άργότερα, ένας άλλος Νορ-βηγός, ο ‘Ινγκολφ, έγκαταστάθη-κε εκεί και δημιούργησε ένα χω-ριό, που έγινε κατόπιν το Ρέικιαβικ, η σημερινή πρωτεύουσα της ‘Ι-σλανδίας.

Απ’ την ‘Ισλανδία ός τη Γροί-λανδία, η απόστασις δεν είναι μεγά-λη. Το 877, έκαμε αυτό το τα-ξείδι ένας πειρατής, δηλαδή ένας τοιμυρής θαλασσοπόρος, γιατί ό-λοι οί Βικινγκς συνεδάζαν και τις δύο αυτές ιδιοτήτες.

Πρώτος όμως έγκαταστάθηκε έ-κει ο ‘Ερρίκος ο Κόκκινος, ένας Νορβηγός ευγενής, που είχε έε-ρσιση απ’ την ‘Ισλανδία για κά-ποιο φόντο. Τη βάστασε Γροιλανδία δηλαδή ‘Απράσινη Γη. Και, στο γυρισμό του, την έπαινε τόσο πολύ, ώστε πήγαν εκεί 35 πλοία.

με άποίκους απ’ την ‘Ισλανδία κι’ ίδρυσαν ένα κράτος ανεξάρ-τητο.

‘Η περιπέτεια εξακολουθούσε να τραβάει τους τοιμυρτοέρους. Και μια μέρα κάποιος Μπίρντ, που τον είχαν σπρώξει οί άνεμοι πολύ μα-κριά απ’ το νησί, διέκρινε στον ορίζοντα μια χώρα καινούργια, παρθένα και δενδροφυτευμένη— ίσως τη Νέα Σκωτία—.

Όταν γύρισε στην Γροιλανδία, διηγήθηκε αυτή την άνακάλυψι του.

Πέρασαν μερικά χρόνια. ‘Επει-τα ένας γυιός του ‘Ερρίκου, ο Λέις, διαγνώρισε μια έξερευνησι της άγνωστης αυτής χώρας. Μό-λις πάτησε στην ήρρα, την κατέ-λαβε σύμφωνα με τα ήθημα του τόπου του, άναδύοντας φωτιά και ψάλλοντας νικητήρια τραγούδια.

‘Ενα βράδυ, κάποιος γέρος ύ-πηρέτης του γυιός του κατασκή-νωσι κι’ άνήγγελε ότι είχε άνα-καλύψει κλίμακα με σταφύλια. ‘Ετσι, ο Λέις βάφτισε τη νέα χό-ρα ‘Βιόλαντα, δηλαδή ‘Η του άμ-πελιού.

Την άνοίξει του έτους 1001, γύ-ρισε στη Γροιλανδία μ’ ένα φορτίο από σταφύλια και βέρματα. ‘Ε-φυγε έπειτα για την καινούργια χώρα ο άδελφός του Κόρνολαντ. Ένθουσιασμένος απ’ την άμορφία της, σκέφθηκε να έγκατασταθή έ-κει μόνιμως. ‘Αλλά δεν έπρόλαβε. Οί άνθρώποι του σκότωσαν όκτώ ‘Ισλαβέντες ‘Εσκιμώους, για να τους άρπάξουν τις βάρκες τους, και τότε ολόκληρη η φυλή εξέγερθηκε και τους έπέστειλε για εκδίκηση.

‘Ο Τόρσταντ σκότωθηκε από έ-να βέλος. Πριν έιμνηση, έξωρκί-σε τους καίτες του να γυρίσουν στη Γροιλανδία, άσφου πρώτα τον θάψουν στο άκρωτήριο όπου ποδο-σε να έγκατασταθή, και στήσουν δυό σταυρούς πάνω απ’ το μνήμα του.

Πραγματικά, ο τάφος του Τόρ-σταντ βρέθηκε, τον 18 αιώνα, στις ακτές του κόλπου της Βοστώνης. Περαιτέρω ένα σκελετό και μια σι-δερένια σταυροειδή λαδή σταθού.

‘Ο τρίτος γυιός του ‘Ερρίκου, ο Τόρσταντ, έφυγε για ν’ άναζη-τήσει το σώμα του άδελφού του. Τον συνάντησαν 25 σύντροφοι κι’ η ‘γυναικία του Γκορντριντ. Άντιθε-το όμως άνεμοι τον έστράψαν προς τις έρημες δυτικές ακτές της Γροί-λανδίας, όπου άρρώστισε και πέ-θανε.

‘Η Γκορντριντ γύρισε πίσω και ξαναπαντρεύτηκε με κάποιον Τόρ-φιν, άρχοντα Νορβηγό. ‘Επειτα άποφασίσε να έπιχειρήσει καινούρ-γιο ταξείδι στη Βιόλαντ, κι’ έ-φτασε στο ίδιο σχεδόν σημείο όπου είχε άποβιάσει άλλότε ο Λέις.

‘Εκει, έφερε στον κόσμο ένα παιδί— τον πρώτο μικρό Βικινγκ, που γεννήθηκε στην ‘Αμερική—.

‘Ο Τόρφιν κι’ οί σύντροφοί του έ-μειναν 3 χρόνια στη Βιόλαντ, έ-ξεραιόμενοι στον τόπο. Γύρισαν έ-πειτα στη Νορβηγία, όπου βοή-καν βερμή υποδοχή.

Πολύ άργότερα, η Γκορντριντ, χήρα και πάλι, έκαμε ένα προ-σκύνημα στη Ρώμη, κι’ εκεί περί-εγραψε την άνωστη μακρινή χώρα.

Το 1051, κάποιος άλλος Νορ-βηγός, όνομαζόμενος Χερσάτορ, πήγε μαζί με μερικές γυναίκες να ίδρύσει μια άποίκια στη σημερινή τοποθεσία της Ουάσιγκτων. Το 1067, βρέθηκε ο τάφος μιας απ’ τις γυναίκες αυτές, με την έξής έπιγραφή: ‘Εβό άναπαύεται η έσσην Σούσα, απ’ την άνατολική ‘Ισλανδία, χήρα του Κούτν, άδελφού του Τόργκν. Πέθανε 105 ετών. ‘Ο Θεός να την εύλογη. 1051».

Τέλος, βρέθηκαν τα ίχνη μιας χριστιανικής άποίκιας στη Βιό-λαντ, που είχε ιδρυθεί στα 1282. ‘Αλλά οί προηγούμενες αυτές έξερευνησεις των Βικινγκς δεν έ-λατάνουν την αξία της άνακαλύ-ψως του Κολόμβου, ο οποίος δεν βρήκε μόνο την άμερικανική ή-πειρο, αλλά—την σπουδαιότερη—δημιούργησε κανονικές σχέσεις του πολιτισμένου κόσμου μ’ αυτήν.

ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΗ

Δραματικό διήγημα

‘Ημουν παιδί άκόμα, ό-ταν ο δικηγόρος Λουιάν Λυνέλ, φίλος του πατέρα μου, λίγο νεώτερός του, έρχόταν κάθε καλοκαίρι με τη γυναίκα του να πε-ράσουν δυό βδομάδες στο έξοχικό μας σπίτι. Είχα προσέξει λοιπόν ότι η μητέρα μου άλλάζε τότε τε-λειώς. Δεν φαινόταν πια κλεισμένη στον εαυτό της. Γινόταν φαιδρή, όμιλητική. Κουβέντιζε στον τραπέ-ζι με το δικηγόρο για χίλια θέματα, εύτυχισμένη γιατί αντίπαλασε μ’ έναν άνθρωπο μορφωμένο τις σκέψεις της, που τις κρατούσε πάντα για τον έαυ-τό της.

Μια μέρα όμως μου είπε ότι ο πατέρας μου είχε μαλώσει με το Λυνέλ κι’ ότι δεν ήθελε πια ν’ ά-κούση ούτε τ’ όνομά του.

—Κρίμα! είπα με άφέλεια. Ήταν άνθρωπος ευ-χάριστος. Και ταιριάζατε τόσο πολύ!...

‘Η μητέρα μου με κύτταξε βαρύν, δίκως ν’ άπαν-τήσω. Κι’ είδα να λάμπει ένα δάκρυ στα μάτια της. Με τη ρωμαντική μου φαντασία, έπλασα ένα μυθι-στόρημα: ‘Οτι υπήρχε στην καρδιά της μητέρας μου ένα αίσθημα άγνότατο και τρυφερό, που ο πα-τέρας μου το είχε καταπνίγει με την άγρια ζήλεια του. Και τη λυγίζουν γιατί είχε χάσει ένα φίλο και συγχρόνως γιατί ήταν θύμα μιας άδικης υποψίας.

‘Επειτα από λίγο καιρό, η άμοιρη μητέρα μου πληγώθηκε βαρύν ο’ ένα αυτοκινητικό δυστύχημα. Την έφεραν στο σπίτι και την έζηλυσαν στο κρεβ-δάτι της. Γύρισε τότε κι’ είπε στον πατέρα μου, με φωνή ραγισμένη απ’ τον πόνο αλλά δυνατή άκόμα:

—Φύγε, έσύ!... Θα πεθάνω... Τούλαχιστον νά μη σε βλέπω, τις τελευταίες μου στιγμές! Φύγε!...

—Μα τρελλάθηκες λοιπόν;... της μουρμούρισε έ-κείνος, σκύβοντας πάνω της.

‘Η φωνή του δεν πρόδιδε καμμία διαμαρτυρία για την παραγνωρισμένη αγάπη του. Είχε μάλλον ένα τόνο φοβερός, για να σταματήσει την έτοιμοθανατί-στο κατώφλι κάποιος τρυφερός όμολογίας.

—Φύγε! Σε μισώ! πρόσθεσε η μητέρα μου, κι’ έ-κείνος άναγκάσθηκε να φύγει.

‘Η άγωνία της κράτησε όλη τη νύχτα. Καθώς ή-μουν δίπλα της, τα ζημερώματα, την άκουσα να μουρμούριζε κάτι... ένα όνομα: ‘Λουιέν!...

—Δεν ξέρεις, έσύ, ότι θα πεθάνω... έλεγε με φωνή σδυμένη και σπαρτακτική. Κανείς δεν θα στο πη!... Δεν θα σε ξαναδώ!...

Μάντευσα με τρόπο όλη την αλήθεια: Δεν ένοιω-θε για το δικηγόρο άδωα συμπάθεια, τρυφερή φιλα-άλλα έρωτα! Είχα άκούσει την όμολογία, που πρό-φερε πάνω στην άγνωση του θανάτου...

Ήταν η μητέρα μου... Ήταν όμως έπισης μια γυναίκα φρικτά πληγωμένη, που δεν είχε πια παρά λίγων στιγμών ζωή!

Πήγα τότε να βρώ αυτό τον άνθρωπο, στο γρα-φείο του. Μόλις είδε, κατάλαβε ότι συνέβαινε κάτι πολύ σοβαρό. Με τα πρώτα λόγια μου, χλώ-μιασε και σκώθηκε τρέποντας.

—Δεν μπορεί νάρθω στο σπίτι σας ‘Αντρέ, πρό-φερε. ‘Εχω μαλώσει με... —Πρέπει νάρθετε! τον διέκοψε. ‘Η μητέρα μου πεθαίνει... και σας ζητάει!

Χλωμιασε άκόμα πιο πολύ, έκαμε μια προσπάθεια κι’ είπε άποφασιστικά: —‘Εμπρός, πάμε!

‘Ο πατέρας μου κουβέντιζε στο σαλόνι με το γιατρό. Μόλις είδε το Λυνέλ, πετάχτηκε όρθιος. ‘Αλλά τον σταμάτησε με μια χειρονομία τόσο άπο-φασισμένη ώστε έκαμε δυό βήματα πίσω κι’ άκούμ-πησε στον τοίχο, με τα μάτια γουρλωμένα.

‘Αφού ο Λυνέλ μπήκε στην κρεβάτοκάμαρα, στά-θηκε εμπρός στην πόρτα με τα χέρια νευτι-μένα. Άκουσα τη φωνή της μητέρας μου... μια ά-δύνατη φωνή άπολυτρώσεως.

Κανείς δεν ήλυνε, για λίγη ώρα. ‘Εκεί πίσω απ’ έκεινή την πόρτα, συνέβαινε κάτι τραγικό, μεταξύ δυό αγαπημένων προσώπων.

Σε λίγο, η πόρτα άνοιξε. ‘Ο Λυνέλ πέρασε έμ-πρός μας, σκυφτός, χωρίς να μάς κυττάξει. Δεν τον ξαναείδα από τότε...

‘Η μητέρα μου ξεφύκισε σε μια ώρα. ‘Όταν έα-νογύρισα κοντά της, με κύτταξε με τέτοια έκφρασις ευνυνωσμένης, ώστε άνατίρωνα... ‘Επειτα έπια-σε το χέρι μου και δεν το άφησε πια καθόλου. ‘Αλ-λα δεν είχε μιλήσει κανείς μας.

‘Αφού της έκαμιασε τα μάτια, πήγα στην κάμαρα του πατέρα μου. Τον βρήκα καθισμένο εμπρός στο τραπέζι του με το κεφάλι άναμιασε στα χέρια του. Πήγα κοντά του, γονάτισα... ‘Εκείνος όμως σκώ-θηκε ξαφνικά και μουδίζει την πόρτα, χωρίς να κλείματα...

Ενοιώθα πως δεν μπορούσα να μην κάνω ό,τι είχα κάνει. Δεν μετανιώνω... ‘Αλλά είχα προσ-βάλει τον πατέρα μου, βαρύν, δίκως να το άείξω, ένώ, ο γυιός του! ‘Ημουν φταίχης ή όχι;... Ποιά είναι η αλήθεια!... Δεν υπόρεσα να βρω ποτέ την άπάντησι!

ΠΙΕΡ ΒΑΛΝΤΑΝ

24ον

Η νύχτα έφτασε στην έκκληση του και να φύγει μακριά, εκεί όπου η δικαιοσύνη δεν θα τον έβρισκε ποτέ, ή να κάνει την Κολέτ να σωπάσει...

Πώς όμως;

Ο Ρενέ βασάνισε πολύ τη σκέψη του.

Και τέλος κατάφερε στο συμπέρασμα:

—Μια μέρα θα πέσει στην παγίδα που μου στήνει, χωρίς να το καταλάβω. Και τότε τίποτα πια δεν θα με σώσει απ' τη νύχτα της δικαιοσύνης... Θα την πάσω σαν άγρια μαρτυρία...

—Ω, όχι όμως. Δεν θα γίνει αυτό. Είπε απαραιτήτως, δυστυχώς, ένα νέο έγκλημα, για να σκεπαστεί το παλιό... Αυτή τη φορά... Δεν φταιω εγώ...

Από την ημέρα αυτή άρχισε να παρακολουθεί την Κολέτ βήμα προς βήμα, έγινε η σκιά της. Έμαθε τις ώρες που πήγαινε σπίτι, τις ώρες που γύριζε, τις ώρες που έβγαζε περιπάτο, έμαθε κάθε λεπτομέρεια της ζωής της...

Είχε εκπαιστεί ότι θα μπόρναζε επί τέλους τις ενέργειές της, ότι θα έπαυσε να τον εκδικηθεί. Δεν κατόρθωσε όμως να μάθει τίποτε.

Και τότε, έπειτα την μεγάλη απόφαση του.

—Ένα θερμό φιλιοπονητικό σουρωτικό παραμόνευε έξω από το σπίτι της κ. Λαβέρν.

—Ήταν η ώρα που συνήθιζε να βγαίνει μαζί της η Κολέτ περίπατο.

Σε λίγο, οι δύο γυναίκες βγήκαν πράγματι απ' το σπίτι και προχώρησαν προς την έξοχ.

Ο Ρενέ τις παρακολουθούσε από μικρή απόσταση. Η κ. Λαβέρν πρόωρα γερασμένη στήριζαν στο μπράτσο της Κολέτ. Από καιρό είχε χάσει την όρασή της και με δυσκολία άκουε.

—Όταν έφθασαν στην όχθη του Σηκουάνα, η Κολέτ άνοιξε ένα σκαμνί που είχε πάρει μαζί της για να καθήσει η κ. Λαβέρν. Αυτή απομακρύνθηκε αρκετά σιγά-σιγά.

Ο Ρενέ γλύστρισε πίσω τους... Κρυμμένος πίσω από ένα θάμνο, παρακολουθούσε τις κινήσεις τους.

Η ώρα ήταν προχωρημένη. Ο ήλιος είχε κρυφτεί πίσω απ' τα βουνά και η μέρα παραχωρούσε τη θέση της στη νύχτα.

Σαφηνά, πετάχτηκε απ' τη θέση του και παρουσιάστηκε μπροστά στην Κολέτ.

—Η νέα κοπέλα άφισε μια κραυγή τρόμου.

—Ω, κύριε, τι πρόσωπο είναι αυτός να παρουσιάζεστε μπροστά μας;... Τι ζητάτε;

—Η τύχη μ' έφερε κοντά σας, δεσποινίς Κο-σάς Αντίκρουα. Κι' επειδή δεν μου δίνεται συσταθώ να σας μιλήσω. Δεσποινίς Σαμπρύ, ήρθε πάντα για μένα αμείλικτη και σκληρή. Δεν άκουσα απ' το στόμα σας παρά λόγια δεν το κρύβετε αυτό. Δεν έχετε παρά ένα σκο-χετε όμως βίολο δικαίο. Μ' έχετε φρικτά πα-ρεξηγήσει. Γι' αυτό νομίζω ότι μια ειλικρινής εξήγηση μεταξύ μας θα διέλυε κάθε έχθρητητα.

Η Κολέτ τινάχτηκε απ' τη θέση της.

—Είπατε τρελλάκι! Μπορεί κανείς να συζη-τήση σοφά και τίμια μ' ένα λαοβόλο, μ' έναν έγκληματία;

—Βλέπετε! Με καταδικάζετε χωρίς να μ' ακούσετε.

—Δεν έχω ανάγκη ν' ακούσω τίποτε απ' το στόμα σας. Η παρουσία σας και μόνη μου προκαλεί φρίκη και κοκκινίζω απ' την ντροπή όταν σας μιλάω. Λοιπόν, αφήστε μας, σάς παρα-καλώ, κύριε...

—Όποτε, θέλετε να συνεχίσετε τον πόλεμο...

—Οραία, κάνετε το αν νομίζετε πως θα επιτύ-χετε τίποτε. Πάντως είπατε ανισχυρή να μου κάνετε το παραμικρό. Και αυτό αποδεικνύεται από το γεγονός ότι δεν τολμήσατε ακόμη να θέσατε σ' ενέργεια τις απειλές σας.

Η έμφιση κοπέλλα δεν υποπευθθηκε την πα-νίδα που της έστησαν...

—Κάνετε λάθος... είτε άργα.

Ο Ρενέ δεν περιμένα παρά αυτή την απάν-τησι. Ώστε, λοιπόν, η Κολέτ είχε αρχίσει τις ενέργειές της, τον είχε καταγγείλει!

Αυτή τη φορά ήταν αποφασιστική χαμένος...

—Ένα ρίγος διέτρεξε όλο το σώμα του, τα γόνατά του έκλιναν, νόμιζε πως θάπεφε χέμα.

Με μεγάλο κόπο, τραύλισε:

—Αλήθεια;... Ώστε αρχίσατε τον πόλεμο εναντίον μου;

Η Κολέτ θέλησε να γυρίσει κοντά στην κ. Λαβέρν. Έπρεπε να φύγουν χωρίς η άτυχη γρηά ν' αντιληφθεί το νύχι της. Ήθελε να φύ-γουν, αφού έβλεπε τον Ρενέ να μην θέλη να την άφιση ήσυχη.

Συγχρόνως γύρισε προς τον Ρενέ:

—Έπρεπε ν' άρχισω... Δεν μπορούσα να περιμένω περισσότερο. Πάντως συγκέντρωσα ό-λα τα στοιχεία και αύριο θα τα καταθέσω στην δικαιοσύνη.

—Ώστε, μια νύχτα ακόμη του έμενε... Μια μόνο νύχτα... Και την επόμενη, θα διέτασσε ο εισαγγελέας την προφυλάκιση του... Κι' ύ-στερα η καταδική του ήταν βεβαία... Και η γκλόστια τον περιμένε...

—Αφίσε μια κραυγή τρόμου κι' απελπισίας.

—Όχι, δεν είναι αλήθεια... δεν είναι αλή-θεια, ψιθύρισε.

—Αύριο θα άπειθυνώ στην εισαγγελία και στο Υπουργείο Δικαιοσύνης. Αυτή είναι η αλή-θεια... Δεν μπορούσα να περιμένω περισσό-τερο ν' αποφασίσετε στην πρότασι που σας έκανα.

Η Κολέτ βοήθησε την κ. Λαβέρν να ση-κωθεί.

—Φεύγετε; ρώτησε ο Ρενέ.

—Ναι.

—Απότομα, ρίχτηκε ανάμεσά τους.

—Όχι, πρέπει να σας μιλήσω!

—Δεν θέλω ν' ακούσω τίποτε...

—Θα μ' αφήσετε, άλλως θαρθώ μαζί σας.

—Λοιπόν, θα πηγαίνουμε; ρώτησε η κ. Λα-βέρν, που είχε σηκωθεί και περιμένε.

—Ναι, πρέπει! της είπε σι' αυτή δυνατά η Κολέτ.

Κι' ύστερα, στρεφόμενη στον Ρενέ:

—Δεν την λυπάσθε, την μητέρα σας; Είπε τόσο άρρωστη, υποφέρει τόσο... Δεν βλέπει, με δυσκολία ακούει είναι πολύ δυστυχισμένη. Μην χειροτερεύετε τη θέση της.

—Έχει γεράσει πια. Είπε γρηναία δεν ει-νε δυστυχία... Πρέπει, ωστόσο, να σας μιλή-σω, να εξηγηθώ.

—Τότε, αφήστε με να την συνοδέψω ως το σπίτι της και να ξαναγορίσω...

—Μου το υπόσχεσθε;

—Σας δίνω το λόγο της τιμής μου. Θα ξα-ναρθώ, γιατί θέλω κι' εγώ μια τελευταία εξ-ήγησι.

—Πηγαίνετε. Σας περιμένω.

Σε λίγο, ο Ρενέ είδε μέρ' στο σκοτάδι μια λευκή σιλουέτα να προχωρή. Άνεγνώρισε το μακρύ λευκό επανωφόρι της Κολέτ. Το πρόσω-πό της το έκρυβε μια φαρδιά κουκούλα.

—Α! ήρθατε! ψιθύρισε. Αυτό σημαίνει ότι δέχαστε επί τέλους να μ' ακούσετε, ότι θα δεί-ξετε κάποιον οίκο άπέναντί μου, ότι θ' άπαρ-νηθήτε το σχέδιο που άποφασίσατε να βάλετε μπρος αύριο...

Δεν πήρε καμιάν απάντησι. Και συνέχισε:

—Δεν ξέρω τί να σας πω άλλο, να την ά-λήθεια, να σας πείσω. Δεν ξέρω τί πρέ-πει να κάνω... Θυμάστε μια μέρα που ήρ-

εστε σπίτι μου και μου προτεινάτε: 'Ομολό-γησε το έγκλημά σου και φύγε!... "Ε, λοι-πόν, είμαι έτοιμος να κάνω αυτό που μου ζη-τήσατε. Να άμολογήσω και να φύγω.

Περιμένε μιαν απάντησι.

—Σιωπάτε; συνέχισε. Δεν σας ίκανοποιεί, λοιπόν, αυτό που σας προτεινω; Θέλετε, λοι-πόν να με καταδώσετε όπωσδήποτε στην δικαι-οσύνη;

Καμιά απάντησι.

Αυτό τον εξαγρίωσε. Τα δόντια του σφίχτη-καν με λύσσα, τα χέρια του έφτυσαν απ' τους ώμους και γαντζώθηκαν στον λαϊμό.

—Θέλετε, λοιπόν, την καταστροφή μου, τον θάνατό μου; Βρυχήθηκε. Μιλήστε λοιπόν.

—Ενοίσατε ότι εκείνη προσπαθούσε να του ξε-φύγη, να γλυστρήσει απ' τα χέρια του.

Την έσπρωξε προς την όχθη του ποταμού.

—Απαντήστε λοιπόν!

Με μια άπτομη κίνησι έπληξε. Έκανε να έ-λευθερωθεί. Της έσφιξε περισσότερο το λαϊμό Κι' ύστερα της έφραξε με το ένα χέρι το στόμα.

—Όχι, δεν θα φωνάζε, κανείς δεν θαρ-θώ να σέ σώσει. Δεν θα σου σώσω τη χάρι να με δής να πεθάνω... Θα ζήσω εγώ... και θα πεθάνεις εσύ...

Μια σύντομη πάλη έγινε τότε.

Πολύ σύντομη, γιατί το θύμα δεν είχε την δύναμι ν' άμυνήθ επί πολύ.

Ο Ρενέ της έσφιξε με δύναμι τον λαϊμό, δυνατά, με λύσσα, ώστόσο την ένοιωσε να πα-ραλύθ.

—Υστερα, την άνασκόισε ψηλά και μ' όλη τη δύναμι που είχε, την πέταξε μέσα στο πο-τάμι.

—Α! Έσύ το θέλησες! Κάνγαμε με λύσσα.

—Έσφυσε μετά πάνω απ' τα βόλα νερά.

Δεν φαινόταν πια τίποτε...

Την ίδια δραματική αυτή βραδιά, ο Ντεμα-ρές βρισκόταν σε μια τρομερή άγωνία. Η θέ-σι του ήταν άπελπιστική. Και δεν έβλεπε καμ-μιά διέξοδο.

Η προβλεπία των δύο ήμερών που του είχε δώσει η Κολέτ, είχε εκπνεύσει χωρίς να κα-τορθώσει να βρή μια λύσι.

Όλα ήσαν εναντίον του, όλα του φώναζαν την άδικη κρίσι του, την έγκληματική πλάνη του.

—Απελπισμένος τέλος, άποφάσισε να βγύ έξω, ν' άναπνεύσει λίγο καθαρόν άέρα.

—Όταν βγήκε έξω, ο ψυχρός άέρας ένοιωσε ότι τουκανε καλό. Πήρε τους δρόμους χωρίς να ξέρη που πήγαινε, τρικλίζοντας, παραμι-λώντας.

Διέσχισε όλη την πόλι χωρίς να προσέχη στους διαδότες που τον κυττούσαν περιεργό.

Για μια στιγμή, βρέθηκε στο δρόμο που ώ-δηγούσε στο σπίτι της κ. Λαβέρν.

Σταμάτησε μια στιγμή για να πάρη ανάσα και να ακουπίση τον ιδρώτα απ' το μέτωπό του και συνέχισε.

—Έκαμε μερικά βήματα ακόμη, όταν έαφνι-κά ρήγινε. Βήματα άκούστηκαν πίσω του. Και το φάνηκε πως τον άκολουθούσαν.

Προχώρησε βιαστικά, αλλάζοντας δρόμο τώ-ρα.

Ο άγνωστος, πήρε τον ίδιο δρόμο. Κάθε τόσο σταματούσε λίγο, άφουγκραζόταν και συνέχισε πάλι το βιαστικό περπάτημά του. Ο Ντεμαρές το πρόσεξε αυτό. Και τουκανε έν-τύπωσι.

Ο άγνωστος αυτός κάποιον προσπαθεί ν' άποφύγη! σκέφθηκε.

Και στάθηκε να τον περιμένη.

Σαφηνά, βρέθηκε μαζί του πρόσωπο με πρό-σωπο. Μια πνευμένη κραυγή του έξφυγε:

—Ο Ρενέ Λαβέρν!

Ο δολοφόνος καθώς τον αντίκρουε όπισθο, χώρησε τρομοκρατημένος.

—Τι ζητάτε εδώ τέτοια ώρα; ψιθύρισε.

—Εσείς τι ζητάτε;

—Εγώ βγήκα ν' άναπνεύσω λιγάκι... "Ε, σεις όμως;

Ο Ρενέ άνατρίχισε. Δεν άποκρίθηκε όμως.

Ο Ντεμαρές τον κύτταξε με το διαπεραστικό του βλέμμα έρευνητικό.

—Εκεί, μπροστά του βρισκόταν ο δολοφόνος, τον όποιον έσωσε άντι να καταδικάσει και εξ αίτίας του όποιου υπέφερε τόσα μαρτυρία, ο άνθρωπος που έγινε άφορημη ή δηλητηριαστή ή ζώη του, η εύτυχία του. Και ο άνθρωπος αυτός τολμούσε να τον ρώτηση τι ζητούσε στο δρόμο τέτοια ώρα.

Ναι, ήταν εκεί μπροστά του. Και με μια λέξι του μπορούσε να τον καταστρέψη. Δεν είχε τολμήσει όμως να προφέρει τη λέξι αυτή, γιατί αυτό θα έσήμαινε και την δική του κα-ταδική.

—Ήταν, λοιπόν, κι' αυτός ένας χαμένος σαν κι' αυτόν...

—Όμως, άφου ή τύχη τον είχε φέρει μπρο-στά στον δολοφόνο, γιατί να τον αφήσει;

—Όλο το φοβερό μίσος που είχε νοιώσει τον τελευταίο καιρό για τον άνθρωπο αυτό που έγινε άφορημη να καταστροφή ή ζωή τους με το έγκλημα που διέπραξε, πλημμύρισε άπότη-μα την ψυχή του.

Ο Ρενέ τον άποχαιρετούσε ήδη:

—Χαίρετε, κύριε.

Τον σταμάτησε με μια τρομερή ματιά:

—Όχι! Σταθήτε!

Ο Ρενέ έκανε ένα βήμα προς τα πίσω.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ.

ΤΑ ΤΡΑΙΝΑ του θανάτου

Η εξόντωση των Έβραίων

Τα «μικτά τρέινα»... Ταξίδευαν σ' όλη την κατεχόμενη Ευρώπη. Τα άπο-τελούσαν 10 ως 20 φορτηγά βαγόνια, κλειστά, κλειδωμένα απ' έξω, και μια παληά άτμομηχανή. Έλάχιτοι άνθρω-ποι τάδεσαν, γιατί έφταναν κι' έφευ-γαν τη νύχτα... Έγώ όμως ταξίδευ-φα μ' ένα απ' αυτά, και ύπορεσα έτσι να νοιώσω τη γερμανική ώμότητα σ' όλη την έκτασι!

Μια νύχτα, κατά τα μεσάνυχτα, ά-νοίξαν το καλλι της φυλακής μου και με διέταξαν να βγύ έξω. Στο διάδρομο, περιμένα μια μακρρά σειρά από πολι-τικούς φυλακισμένους όπως εγώ. Είχαν όλοι τα χέρια δεμένα πίσω απ' την πλάτη τους μ' ένα μακρύ σχοινί. Μας πήγαν μ' ένα καμινό στο σιδηροδρομι-κό σταθμό. Το τρέινο περιμένα: 17 φορ-τηγά βαγόνια για ζώα και μια άτμο-μηχανή που άγκυλωούσε και σκόρπιζε σπίνες. Οι Γερμανοί μάς έβαλαν στη σειρά και διέδωσαν ένα κατάλογο με τα όνόματά μας, φωτίζοντας το πρό-σωπο του καθενός μας με τα ηλεκτρι-κά φανάρια τους.

Από ένα βαγόνι της ούρας, άκού-στηκε έαφνικά κάτι σαν ψαλμός μου-εζίου. Ήταν ένα έβραϊκό θρησκευτικό τραγούδι, μια θλίβεη μελωδία. Ένας Γερμανός έκνευρήθηκε και πυροδότησε μέσα στο βαγόνι από μια τρύπα άερι-σμού. Το τραγούδι σταμάτησε για λί-γο, κι' έπειτα ξαναήρθε, δυνατωτέρω... Μας φόρτωσαν στο τρίτο βαγόνι, κλειδώνοντας την πόρτα, και το τρέινο ξε-κίνησε.

Τα έπτα τελευταία βαγόνια ήταν γε-μάτα Έβραίους: τα δυο με χροϊμούς άντρες, που τους πήγαιναν να σκαψουν χαρακώματα, και τα άλλα πέντε με άχρηστους, γέρους, άρρώστους, κατα-δικασμένους όλους εις θάνατον! "Υ, πήγαν ακόμα το δικό μας και άλλο έ-να βαγόνι με πολιτικούς κρατουμένους. Άλλα δυο με νέες γυναίκες, που θα τις έκλειναν σε κακόφημα σπείτια για το γερμανικό στρατό. Κι' έξη βαγόνια με έργάτες προσωρινά για έργο-στάσια κλπ... Να γιατί λεγόταν αμ-κτό τρέινο.

Σε μια ώρα, το τρέινο σταμάτησε σ' ένα σταθμό κι' άφισε τα βαγόνια με τους έργάτες. Σ' άλλο σταθμό άμειναν οι χροϊμοί Έβραίοι, και προστέθηκαν στο τρέινο δυο καινούργια βαγόνια με ταργάνους που τους πήγαιναν να τους στεργασουν! "Ολ' αυτά τα μαθαίναμε άκούγοντας τις διαταγές των Γερμανών π' κάθε σταθμό. Δεν μάς είχαν δώσει τίποτα να φάμε ή να πιούμε. Τα έμπε-ρώματα, καταλάβαμε απ' το λαχάνια-σμα της άτμομηχανής ότι άνεδαίναμε σε βουνό κάπου προς τα σύνορα. "Ο άέρας ήταν τώρα άλλοιωτικός, πιο κρύ-ος. Το τρέινο σταμάτησε. "Η μηχανή άφισε όλα τα βαγόνια κι' άπομακρύν-θηκε.

Όταν έμπερώσε είδαμε απ' τις χαρακώμας και τις τρύπες άεραιού ότι βρισκόμασταν σ' ένα έρημο όρεινό τοπίο. Δυο μεγάλα και κλειστά άυτόκινητα στάθμευαν κοντά στη γραμμή. Έμοια-ζαν μ' εκείνα που μεταφέρουν συνήθως έπιπλα. Μείναμε πολλές ώρες εκεί, χα-

Άνθρώπινα «τέρατα»

...Ο Κινέζος Χοιέ Χουάν ήρ-θε στον κόσμο με άόρκες διαπα-νείς, που άφιναν να φαίνονται τα κόκκαλα και τα έσωτερικά του όργανα. Έζησε απ' το 1389 ως το 1464.

...Ο Γάλλος χωρικός Μπιν-τάλ γεννήθηκε με δυο μύτες. ...Ο άίλιππος Β' της "Ισπα-νίας, ένας απ' τους δειλότερους τυράννους, έδρε τη μεγαλύτερη καρδιά απ' όσες βρέθηκαν ποτέ σε άνθρωπο.

...Ο Άγγλος στρατηγός Τό-κυσαντ μπορούσε ν' αλλάξει το ρυθμό των παλμών της καρδιάς του, ακόμα δε και να τους στα-ματάη έντελώς. Δυο περιφημοί γιατροί της εποχής του βεβαίω-νουν το καταπληκτικό αυτό φαι-νόμενο. Κάποτε όμως σταμάτησε την καρδιά του επί μισή ώρα, και σε 8 μέρες πέθανε.

ρίς να συμβή τίποτε καινούργιο. "Ο ή-λιος είχε άνεση ψηλά, και το βαγόνι-μας έκαίε σα φούρνος. Οι Γερμανοί που μάς φύλαγαν, είχαν καθίσει σε μια σκιά. Ένα κοπάδι από όρνια, τέτοια που δεν τα είχα ξαναδύ ποτέ, πετούρ-νιζαν πάνω στις στέγες των βαγονιών.

Πρός το μεσημέρι, οι γυναίκες του ένος βαγονιού άρχισαν να ούρλιαζον φρικτά, μ' ένα τρόπο που μπορούσε να τρελλάνη άνθρωπο... Οι φυλακές έ-τρεξαν, πυροδολώντας στον άέρα. "Ε, φεραν νερό απ' τη σκευφορό και, με μια τρύπα, κατάβρεξαν τις γυναίκες ως ότου ήσυχασαν. Μάθαμε άργότερα τι είχε συμβή: Μια απ' αυτές τις δυ-ατυχημένες, νοσοκόμος παρασσημοφρη-μένη στον πόλεμο, είχε κρυμμένο πά-νω της ένα ξυράφι. Μερικά κορίτσια προτίμησαν να σκοταθούν, παρά να πα-ραδοθούν στην άτιμία. Κι' η νοσοκό-μος τις βοήθησε ν' άνοίξουν τις φλέ-δες τους. Οι άλλες όμως γυναίκες φο-θήθηκαν μήπως τιμωρηθούν γιατί δεν είδωποισαν έγκαιρως τους Γερμανούς, και προσάδωσαν να πάρουν το ξυράφι απ' τη νοσοκόμο. Πάνω στην πάλη, πλη-θύθηκε μια στο πρόσωπο κι' έβαλε τις φωνές. Κι' οι άλλες τότε άρχισαν να ούρλιαζον και να χτυπούν το κεφάλι τους στα τοιχώματα του βαγονιού. "Α-φού ή ψυχρολουσία τις καθύσχυσε, οι Γερμανοί έβγαλαν έξω τις πληγωμένες και τους έδεσαν τα τραύματα. "Επει-τα γύρισαν όλο το τρέινο, κυττάζον-τας απ' τις τρύπες στα βαγόνια και δηλώνοντας ότι, άν υπήρχε κάπου κα-νείς νεκρός και δεν τώλεγον οι άλλοι, θα έτιμωρείτο όλόκληρο το βαγόνι.

Μια ώρα άργότερα, έφτασε ένα μι-κρό άυτόκινητο με δυο άξιωματικούς. Έπιθεώρησαν τους φρουρούς μας και τους έδωσαν διαταγές. Δυο απ' τους στασιάζτες άνδρες που είχαν έλθει να έβγαλιν απ' την πόρτα, είδαμε να βγαίνει απ' το πίσω μέρος ο καπνός της εξατμίσεως.

Τότε οι άχρηστοι Έβραίοι του τε-λευταίου βαγονιού διατάχθηκαν να κα-τεβούν δυο-δυο και να επίβιβασθούν στα καμινιά, τα όποια είχαν μια μικρή πιασινή πόρτα. Πολλοί απ' αυτούς ήσαν γέρικα άντρώνα, που πήγαιναν πι-σμένα απ' το μπράτσο. "Ολοι φαίνον-τουσαν αρκετά καλοντυμένοι. Μερικοί έβαλλαν προσευχή και χτυπούσαν με τα χέρια το στήθος τους, όπως κάνουν στις συναγωγές τους.

Άφου άνέθηκαν όλοι, οι Γερμανοί έ-κλεισαν καλά τις πόρτες των καμινιών, οι όποιες ήσαν χοντρές, πολύπλοκες, κι' έφηναν άερόστεγες. Οι άξιω-ματικοί έκαμαν τότε ένα σημείο στους δυο σωφί. Οι μηχανές άρχισαν να δουλεύουν όλοταγώς, χωρίς όμως να κι-νηθούν τα καμινιά. "Ο καπνός της ε-ξατμίσεως χόρθηκε!... "Όπως μάθαμε άργότερα, τον διογέτησαν μέσα στα κα-μινιά, από μερικές τρύπες του πατώ-ματος, για να πεθάνη από άσφυξία το ζωντανό φορτίο τους!

Οι Γερμανοί άναψαν τα τσιγάρα τους και περιμένα. Οι άξιωματικοί κύτα-ζαν τα ρολόγια τους. Δεν άκούονταν τίποτ' άλλο απ' το θρόβο των μετέρ... "Επειτα από 20 λεπτά περίπου ο ένας άξιωματικός κύτταξε από μια μικρή τρύ-πα στο έσωτερικό των καμινιών, κι' έκαμε μια χειρονομία. Τα δυο άυτόκι-νητα έκίνησαν κι' άπομακρύνθηκαν. Τα όρνια τα άκολουθούσαν.

Σε μισή ώρα, τα καμινιά άναγύρι-σαν, άδειαναν. Κι' έπανεληθή η ίδια σκηνή με δεύτερο βαγόνι άχρηστον Έ-βραίων... Αυτό κράτησε ως άργά το βράδυ. Το θέαμα έπαυρεν κάτι το σα-τανικό, στο φώς των άναμένων δαυλών που κρατούσαν τώρα οι Γερμανοί... Οι Έβραίοι βαδίζαν προς το θάνατο, τραγουδώντας τους θρησκευτικούς ύ-μνους τους, χωρίς να ρίχνουν ούτε μια ματιά στους δημίους τους.

Τα μεσάνυχτα, είχαν άδειάσει πια τα πέντε βαγόνια. Οι δυο άξιωματικοί έ-φυγαν. "Η μηχανή ξαναγύρισε, και το τρέινο ξεκίνησε.

Άφισε στο δρόμο τα βαγόνια με τους ταργάνους και με τις γυναίκες. "Όσο για τα δικά μας, τα ξαναπήγε στην πόλι απ' όπου είχαμε φύγει πρό 36 ώραν. Είχε γίνει φαίνεται λάθος: δεν έπρεπε να μάς μεταφέρουν άλλο... "Όταν ξαναδρέθηκε στο καλλι της φυ-λακής μου, ήμουν τόσο εύτυχισμένος, ώστε φίλησα τη σιδερένια πόρτα του!

...Αυτά ήσαν τα «μικτά τρέινα», τα τρέινα του θανάτου, που έφυγαν κάθε νύ-χτα προς όλες τις διευθύνσεις: Δέκα ως είκοσι κλειστά φορτηγά βαγόνια, κλειδωμένα απ' έξω, και μια παληά άτμομηχανή που σκόρπιζε σπίνες μέσα στο σκοτάδι...

ΜΕΤΑΒΙΒΑΖΕΤΑΙ Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΙΣ;

Τι παίρνουν τα παιδιά από τους γονείς

Η έρωτική διάθεση είναι κληρονομική; Με άλλα λόγια, τα παιδιά κληρονομούν τη έρωτική των γονέων των, όπως κληρονομούν τη σωματική τους διάπλασι και τις διανοητικές τους ίκανότητες;

Πουθενά άλλο. Η επίδρασις της κληρονομικότη-τος δεν είναι τόσο καταφανής, λέγει ο Ιατρός Κολ-μάρ, όσον στο πεδίο των έρωτικών έστίκτων. Άλλα και πουθενά άλλο. Ο μηχανισμός της δεν είναι τό-σον πολύπλοκος και τόσο μυστηριώδης.

Κατά ένα γενικό κανόνα, τα παιδιά, άγόρια και κορίτσια, φαίνεται ότι κληρονομούν την έρωτική διάθεσι της μητέρας τους. Άλλα ο έρωτικός δυνα-μισμός των προέρχεται άποκλειστικά σχεδόν από τον πατέρα και πολύ σπάνια επηρεάζεται από τη μητέρα.

Το γεγονός αυτό δημιουργεί άναριθμητες άνω-μαλίες και είναι άφορη πολλών νεύρωσεων, ιδιαι-τερα στις σύγχρονες κοινωνίες. Πολλές από τις έρωτικές νέες, που έχουν κληρονομήσει μιάν έντονη έρωτική διάθεσι από τη μητέρα τους, βρίσκονται πολύ χαμηλά από άπόψεως δυναμισμού και φθειρόν-τη άνεπαρκεία από τα πρώτα τους βήματα. Άν-τίθετα, σε άλλες, γίνεται μια διαρκής πάλη μεταξύ της ψυχρότητας των αισθημάτων τους και της ζω-ρότητας των σεξουαλικών τους όρμών και στις πε-ριπτώσεις αυτές υπερισχύουν πάντα οι δεύτερες, που κάνουν τη γυναίκα να άναζητή μόνο την ήδονη και να προσπαθή να άναπληρώσει με την ποικιλία και την άδιάκοπη αλλαγή το κενό της καρδιάς της.

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει και στον άνδρα, με μόνη τη διαφορά ότι τα πλαίσια μέσα στα όποια μπορεί να κινηθή το έρωτικό του ένστικτο είναι πολύ ευρύ-τερα, γιατί η κοινωνία του άνεγνώρισε πάντοτε με-γαλύτερη έλευθερία από τη γυναίκα. Γι' αυτό και η πάλη είναι λιγώτερο αισθητή σ' αυτόν.

Η ρωμαντική και όνειροπόλος διάθεση μεταβιδί-ζεται πολύ εύκολότερα και εξαφανίζεται πολύ άρ-γα από μια οικογένεια. Ο Ιατρός Κολμάρ υπολόγισε ότι χρειάζεται να διαγράφη έναν κύκλο 10-12 γε-νιών ως ότου ύποσθι μια ριζική τροποποίησι ή εξαφανισθ.

Αντίθετα, η ήδυσθαής διάθεση εξαφανίζεται έ-πειτα από 2-3 γενεές, χωρίς να άφήν ίχνος.

Ο Ιατρός Κολμάρ άναφέρει πολλές περιπτώσεις γυναικών από τα τροπικά κλίματα, με εξαίρετικά θερμή έρωτική ιδιοσυγκρασία που πανδρεύθηκαν Ευρωπαίους. Η έντονη έρωτική τους διάθεση δεν μετεμπεύθη στη νέα οικογένειά τους και συνήθε-στερα γένιας να εκφυλίζεται από την άμέσως έπο-μένη γενιά.

Με την ευκαιρία αυτή σημειώνω, μάλιστα, ένα άρ-κετά περίεργο φαινόμενο. Η έρωτική αυτή διάθε-σις μεταβιδίζεται περισσότερο στους άρρενας ά-πογόνους και λιγώτερο στους θήλειους

Θρύλοι και παραδόσεις

Ο ΛΕΠΡΟΣ

«Ενα χειμωνιάτικο πρωί, ο νέος και πλούσιος άρχοντας 'Ιουλιανός βγήκε στο κυνήγι πριν να ξημερώσει, με το τόξο του, τα βέλη του και τα τρία σκυλιά του.

Τα ζώα που συναντούσε στο δρόμο του, ήταν καταδικασμένα: Τα σκότωνε μόνο και μόνο από ευχαρίστηση να χύνει αίμα. Τα βέλη του και το μαχαίρι του θανάτων έκαταντάδες άθωα πλάσματα του Θεού: λαγούς, πουλιά, άγρια κουνιάκια, ζαρκαδία, αλεπούδες, κωφίτσες... Δεν κουραζόταν να σκοτώνει.

Όταν πλησίαζε πια να χωθεί, βρέθηκε σε μία μικρή κοιλάδα. Κι' είδε στην άλλη άκρη της ένα μεγάλο άσπρικο έλαφο, μία έλαφίνα και το παιδί τους. Το πρώτο βέλος του σκότωσε το έλαφάκι, ενώ θήλαζε τη μητέρα του. Η έλαφίνα έβγαλε μία φωνή βαθεία, σπαρακτική, ανθρώπινη. Ο 'Ιουλιανός την έσπασε κι' αυτή νεκρή. «Ενα τελευταίο βέλος του φύτευε στο μέτωπο του άσπρικο έλαφιού. Έκείνο όμως δεν εφάνηκε να νοιώθει την πληγή του. Ξέρμωσε προς τον κυνήγο, σαν να ήθελε να τον ξεκολλήσει. Ο 'Ιουλιανός απόσπασε, κατατρομαγμένος. Άλλα τότε το ζώο σταμάτησε, λίγα μέτρα μακριά του. Κι' ενώ τα μάτια του πετούσαν φωτιές, πρόφερε τρεις φορές μ' επίσημο τόνο εκδικητικό:

— Καταραμένε! καταραμένε! καταραμένε! Μία μέρα, θα σκοτώσεις τον πατέρα σου και τη μάνα σου!

«Έπειτα τα γόνατά του λύγισαν, έπεσε και έβρόχιζε. Ο 'Ιουλιανός ένοιωσε ξαφνικά κούραση, άδεια κι' άπεραντη θλίψη. Έκρυψε το πρόσωπό του στα χέρια του κι' έκλαιε, έκλαιε πολύ.

«Η πρόφητιά του έλαφιού είχε πραγματοποιηθεί: Πάνω σε μία κρίσι στιγμή, ο 'Ιουλιανός σκότωσε τον πατέρα και τη μητέρα του. Έπειτα είχε συναισθανθεί το φοβερό του εγκλήματός, για να τιμωρηθεί, είχε έγκραταλείψει τα πλούτη του, τον κόσμο, το δέσποτά του, κι' είχε γίνει άπερανσάτης» σ' ένα μεγάλο κι' όρμητικό ποτάμι.

Μία νύχτα που κοιμόταν, του φάνηκε ότι κάποιος τον φώναζε. Τέντωσε το αυτί του, αλλά δεν άκουσε τίποτε άλλο απ' το μουγκρητό του ποταμού. Άστόσο, η ίδια φωνή έπανάλεγε:

— Πενώ! είπε.

Ο 'Ιουλιανός του έδωσε, ό,τι είχε: ένα κομμάτι λαρδί και λίγο ψωμί μαύρο. Αφού τα καταβρόχθισε, το τραπέζι, το πιάτο και το μαχαίρι είχαν

— 'Ιουλιανέ!...

«Έρχοταν απ' την αντίκρηνη όχθη. Πώς άκούγονταν τόσο καθαρά, από τέτοια απόσταση!

— 'Ιουλιανέ! φώναζε για τρίτη φορά, κι' είχε ένα τόνο καμπάνας έκκλησίας.

Ο βαρκάρης άναψε ένα φανάρι και βγήκε απ' την κοιλάδα του. Φυσούσε άνεμος μαλακός, το σκοτάδι ήταν βαθύ. Αφού διάταξε μία σιγνή, ο 'Ιουλιανός έλυσε το σχοινί της βάρκας του. Αμέσως το άγριεμένο ποτάμι ήυαχσε, κι' η βάρκα γλύστρησε ως την άπάντη όχθη. Ένας άνθρωπος περίμενε εκεί. Ήταν ντυμένος με κουρέλια. Το πρόσωπό του φαινόταν στο σκοτάδι σαν γυμνή μύσκα και τα μάτια του έλαμπαν σαν άναμμένα καθάρωνα. Φωτίζοντας τον καλύτερα με το φανάρι του, ο 'Ιουλιανός είδε ότι τον σκέπαζαν φοιχτές πληγές λέπρας. Είχε όστόσο μία βασιλική μεγαλοπρέπεια στην κορμοστασιά του.

Μήκαν στη βάρκα, κι' ο 'Ιουλιανός άρχισε να τραβάει κουπί. Τα κύματα σχημάτιζαν τώρα βουνα και βάρσθρα, η βαρκούλα ανέβαινε στα ύψη, ξανακατέβαινε στα σκοτεινά βόθρα, στροφιογύριζε σαν άκυρο. Ο 'Ιουλιανός έβγαζε όλη του τη δύναμη στο κουπί. Η παγωνιά μούδιαζε τα χέρια του, η βροχή κυλούσε μέσ' στην πλατφόρμα, ο θύνατος άνεμος τον έπνιγε. Άόστος έσκαλούσε με τα πόδια του το ποτάμι. Καί, στο φως του φαναριού, έβλεπε πάντα τα μάτια του λεπρού, που στεκόταν όρθιος στην πρύμνη, άκίνητος σαν άγάλμα.

Αυτό κράτησε πολύ, πάρα πολύ!... Όταν έφτασαν επί τέλους στην καλύδα, ο 'Ιουλιανός έκλεισε την πόρτα. Ο λεπρός κάθισε στο μοναδικό σκαμνί. Το κουρελιασμένο σεντόνι που τον σκέπαζε, είχε πέσει ως τους γοφούς του. Κι' είχαν φανεί οι ώμοι του, το στήθος του, τα μπράτσια του, σκεπασμένα όλότελα από άπαίσιες πληγές!

Ρυτίδες τεράστιες αλόγκωναν το μέτωπό του. Στη θέσι της μύτης είχε μόνο μία τρύπα. Κι' απ' τα μελανοασμένα χείλη του έβγαίνει μία πνοή πηχη σαν διμήχη κι' άδηια, οττική.

— Πενώ! είπε.

Ο 'Ιουλιανός του έδωσε, ό,τι είχε: ένα κομμάτι λαρδί και λίγο ψωμί μαύρο. Αφού τα καταβρόχθισε, το τραπέζι, το πιάτο και το μαχαίρι είχαν

πάνω τους τα ίδια σημάδια που άνηκαν στο κομμάτι του... Έπειτα είπε:

— Διψώ!

Ο 'Ιουλιανός τούφερε λίγο κρασί. Ο λεπρός το άδειασε μονορούφι και πρόσθεσε:

— Κρυώνω!

Ο 'Ιουλιανός άναψε μία φωτιά από ξερόκλαδα, στη μέση της καλύδας. Ο λεπρός ζύγωσε για να ζεσταθεί. Έτρεμε συγκορμος. Τα μάτια του δεν έλαμπαν πια, οι πληγές του έτρεχαν...

— Το κρεβάτι σου! μουρμούρισε με φωνή σθεσμένη.

Ο 'Ιουλιανός τον βοήθησε να έσπλωθεί και τον σκέπασε με το πανί της βάρκας του.

Ο λεπρός βούγυυσε. Τα άσκακα χείλη του άνηκαν να φαίνονται τα δόντια του, ένας ρόγχος έβγαίνει απ' το στήθος του. Έκλεισε τα μάτια του και ψιθύρισε:

— Μοφ φαίνεται σαν να παγώνω με τα κούκλια μου! Έλα κοντά μου!

Κι' ο 'Ιουλιανός, παραμελώντας το πανί, έσπλωθηκε δίπλα του, πάνω στα ξερά φύλλα.

Ο λεπρός γύρισε το κεφάλι του και του είπε:

— Γύσω, για να με ζεστά- νη το κομμάτι σου!

Ο 'Ιουλιανός γούθηκε...

Τότε ο λεπρός τον έσφιξε στην άγκαλιά του. Τα μάτια του έλαμπαν έξάνου σαν άστέρια. Τα μαλλιά του μαύριναν σαν ήλιεχτίδες. Η πνοή του πήρε το άρωμα των τριαντάφυλλων... Ο 'Ιουλιανός ένοιωσε μία χαρά υπεράνθρωπη να πλημμυρίσει την ψυχή του. Κι' εκείνος που τον κρατούσε στην άγκαλιά του, μεγάλανε, μεγάλωνε, άγγιξε με το κεφάλι του το ταβάνι της καλύδας... Ή σκεπή πέταξε, άπλώθηκε ο ουρανός. Κι' ο 'Ιουλιανός ο φίλος, άόστος άνέθηκε προς το γαλάζιο στερέωμα μαζί με τον 'Ιησού Χριστό, που τον είχε δοκιμάσει, μεταμορφωμένος σε λεπρό, και που τον έπαιρνε τώρα στα ούρανα...

Αυτός είναι ο θρύλος του άγίου 'Ιουλιανού του Φιλόξενου, όπως τον βρήκα ζωγραφισμένο σε μία άγιογραφία, στο παρόθυρο μιάς έκκλησίας του τόπου μου.

Γ. ΦΛΩΜΠΕΡ

Μικρά - μικρά

— Τα μικροσκοπικά σκελλάζω, που άποτέλουν τις κερήθρες των μελισσών, είναι εξωτερικώς έξάνου, αλλά έσωτερικώς στρογγυλά.

— Το μεγαλύτερο δένδρο του Έθνικού Κήπου Σέκκου της Καλλιφονιάς, το οποίο έχει όνομασθή «Στρατηγός Σέρμαν», ύπολογίσθηκε ότι ζυγίζει περισσότερο από 1.700 τόνους.

— Ως τις άρχές του πολέμου, είχαν περάσει περισσότερα από 100.000 πλοία απ' τη Διώρυγα από Παναμά.

— Η στατιστική μας λέει ότι, στις πολυμελείς οικογένειες, τα μεγαλύτερα παιδιά ζουν συνήθως περισσότερα χρόνια.

— Ένα έκατομύριο δολάρια, σε χρυσά νομίσματα των 20 δολαρίων, έχει βάρος 1.800 κιλά.

— Το μικρότερο δημόσιο πάρκο της Αμερικής βρίσκεται στη Βιζάλια της Καλλιφονιάς. Έχει μήκος 3 μέτρα και πλάτος 2.

— Όταν τα θαλασσοπούλια κλειστούν σε κλουβιά πάνω σε πλοία, παθαίνουν ναυτία.

— Ένα πουλί της Νοτίου Α. μερικής χτίζει φωλιά 2 μέτρα ψηλά.

— Οι άρχαίοι Αιγύπτιοι χρησιμοποιούσαν το άμμο κρέας ως φάρμακο για τον πονόμυο.

Μικρά ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΜΑΤΑ

Η γεροντοκόρη

Επιστρέφοντας εκείνο το βράδυ στο σπίτι της ένοιωσε τον έαυτό της κατευχαρισμένο. Περνώοντας απ' το θυρωρείο χαιρέτησε την θυρωρή η οποία της είπε:

— Δεν περνάτε μέρα, δεσποινίς; — Ευχαριστώ, είμαι βιοτική της άπάντης εκείνη. Περιμένω κάποιον!

Πάνω από είκοσι χρόνια περίμενε αυτόν τον κάποιον, χωρίς αυτός να φανεί. Τα ώρια της μάτια δεν τα είχε ως τώρα παρά για να κλαίει, γιατί εκείνου που τα εύρισκεν άωρια, άλλάζαν άμέσως γνώμη μόλις μάθαιναν πως δεν είχε προίκα. Έτσι τα χρόνια πέρασαν κι' έγινε μία γεροντοκόρη. Η καρδιά της όμως διατηρούσε όλο το νεανικό της σφρίγος.

Πέρασαν έτοι είκοσι όλόκληρα χρόνια άναμονής και μόνο σήμερα τόλμησε να πη: «Περιμένω κάποιον». Και ήταν βέβαιη πως άρχόταν σε λίγο αυτός ο κάποιος.

Συναντήθηκαν κατά τον κινώτερο τρόπο. Γάτος απ' τη πιασμένη πού είχε γίνει κάποιος θάυμα. Άντάλλαξαν μερικές λέξεις μέσα στον ύπνογειο σιδηρόδρομο κι' έπιασαν κατόπιν κουβέντα.

Ήταν η πρώτη φορά που έρχόταν σ' επαφή με άνδρα, η πρώτη φορά που άκουσε γλυκά κολακευτικά λόγια. Έκιναν μαζί δυο-τρείς περιπάτους. Έκείνη περπατούσε στο πλάι του, τον άκουσε με έκσταση να της γλυκομιλά, έκφραζόντάς της το πάθος του. Απώψε τον περίμενε στο σπίτι της. Της ζήτησε την άδεια κι' εκείνη του είπε «ναί». Και τον δέχθηκε κατασυνκρινμένη.

Την άλλη μέρα πάλι τα ίδια. Έκείνος ήταν τακτικός στο ραντεβού τους και τόσο τρυφερός, τόσο καλός!

Οι έρωτικές αυτές έπισκέψεις κράτησαν μία βδομάδα. Ήταν ευτυχισμένη. Ένα βράδυ όμως καθώς έμεινε στο σπίτι της, η θυρωρή της σταμάτησε.

— Ήσθε πρό όλίγου ο φίλος σας.

— Μπιά! Τέτοια ώρα;

— Μου είπε πως ληομόνησε κάτι και ήρθε να το πάρει.

Ευχαρίστησε την θυρωρή κι' άνέβηκε γρήγορα επάνω. Ίως να της είχε άφψει κανένα γράμμα ή καμιά άνδοδέση. Άνοιξε την πόρτα της, έκανε ένα βήμα μέσα στη καμαρά της και στάθηκε άπότομα. Όλα ήσαν άνω κάτω εκεί μέσα. Τα συρτάκια άνοιγμένα κι' άδειασμένα πάνω στο τραπέζι.

Στην άρχή δεν κατάλαβε τίποτε. Βγήκε έξω και φώναζε βοήθεια. Ύστερα από λίγο, μία ιδέα πέρασε απ' το νου της. Έκλεισε άμέσως τα μάτια όσθη από κάτω.

— Α, δεσποινίς! της είπε η θυρωρή, όταν συνήλαθε. Πώς άποφασίσατε να συνδεθείτε μ' έναν άνδρω που δεν γνωρίζετε;

— Μην κανετε έτσι! της είπε κάποιος άλλος, θα τα βρή η άστυνομία τα λεφτά που σας έλάψε.

Πέρασε από τότε καιρός.

Ένα πρωί, η θυρωρή πήκε λαο- νισμένη στο δωμάτιό της με μία έφημερίδα στα χέρια.

— Τον πιάσανε, δεσποινίς! Α, τον παλινάθροπο! Δεν ήταν η πρώτη φορά που έκανε αυτή τη βρωμοδουλειά!

Ήταν (είδικος) σε τέτοιες υπανομιές. Πολιορκούσε τις γεροντοκόρες που καταλόβαινε πως έχουν μερικά παραδώρα και τους έκανε τον έρωτευμένο όπως σε σας. Α! Ήξερε καλά την δουλειά του! Έπειτα το τέρας τις ξεπαύτρει μία μία. Έχει σκούφους τέσσερες, όπως άνακάλυψαν. Διαβάστε!

Μά δεν είχε καμιά όρεξη να διαβάσει. Ένα μόνο πράγμα είχε καταλάβει: Πως ήταν πια γριά. Μηχανικά γύρισε και κύτταξε το πρόσωπό της στον καθρέφτη. Ναί, ήταν μία γεροντοκόρη!

Τα μάτια της έπείσαν για μία στιγμή πάνω στην έφημερίδα που δημοσίευε την φωτογραφία του μαζί με τις φωτογραφίες των θυμάτων του. Τόν κύτταξε τότε με μίσος. Γιατί δεν την είχε σκότωσει κι' αυτήν όπως τις άλλες;

ΥΒ ΟΛΟΡΕΝ

Ο πύργος των τυφλών έραστών

Σε μικρή άπόσταση από την Κέα, ύφονταν ως τον περασμένο αιώνα τα έπιδημικά έρείπια του «Πύργου των τυφλών έραστών», που πίσω απ' τα ψηλά τέλη του, έκταλινθηκε στα παλιά χρόνια, μία από τις φρικαστικότερες τραγωδίες που έγνώρισε ο κόσμος.

Ο πύργος αυτός ήταν ιδιοκτησία του Αζούρ, άρχοντα της φρούλα και της Γκαρτία, που ήταν ένας από τους Ι- σχυρότερους και πλουσιώτερους πυργό- δεσπότες της περιοχής. Μά η φύση τον είχε κάμει πολύ άσχημο και άποκρου- στικό. Ήταν κοκκαλιάρης, με μία μεγάλη καμπούρα στην πλάτη, με τα πόδια στραβά και οι κόγχες του ήσαν τόσο βαθιές που έμοιαζαν σαν τις τρύ- πες που παίρνουν τη θέσι των ματιών στο κρανίο ενός σκελετού.

Τού κάκου ο δυστυχισμένος έβριζε στον πύργο του μεγαλοπρεπείς γιορτές, που η πολυτέλεια τους έμοιαζε σαν παραινέσεις και διωργάνους μεγάλα κυνήγια στην έξοχή. Οι έπηκοί του τον έτρεμαν και τον σεβόνταν, μά κανένας πατέρας δεν άποφασίσε να του δώσει την κόρη του σε γάμο και πολλοί ήταν εκείνοι που προτιμούσαν να ύποστηρί- ζουν με τα όπλα στο χέρι την άρνηση τους.

Ένας από όλους έκαμε, όμως, κά- ποτε έξαιρησι. Κι' αυτός ήταν ο πατέρας της όμορφης Λευκής. Εγγενής από παλιά και ένδοξη ράτσα, ήταν τώρα τόσο έλεπασμένος και τραγικός, που δε- λειότατες από τις προτάσεις του άρχον- τα Αζούρ και του έδωσε την κόρη του για σύζυγο.

Ποτέ βασίλισσα δεν βρήκε τόση τιμές και ποτέ νυμφική δεν βρήκε τόση λατρεία από έναν άνδρα, όσο η όμορφη Λευκή από τον άρχοντα Αζούρ. Σερνό- νταν σαν όδους στο πάθος της και φρόν- τιζε να προλαμβάνη κάθε έπιθυμία της.

Ο πελώριος πύργος του άνηκούσε από χαρούμενες φωνές, τραγούδια και μουσικές από το ένα πρωί ως το άλλο. Είχε φέριε τραγουδιστές από την Ιτα- λία, γελωτοποιούς από τη Βρετανία, τρώδαδούρους από την Τουλούση, θαυ- ματοποιούς από το Μαρόκο, ζωγράφους και χαράκτες από την Μπρού.

Μά, μέσα σ' όλο αυτό τον πλούτο και τη γλάνη, η Λευκή ήταν δυστυχισμέ- νη. Και το γομόγέλο σπάνια μισάνοιγε τα χείλη της. Γιατί η ψυχή της ήταν άδεια και το φαλακράνιο κομμάτι της άνα τρυβιάσε κάθε φορά που ο άποκρουστι- κός σύζυγός της έργόταν κοντά της και άπλωνε τα χέρια του επάνω της, για να την σφίξει στην άγκαλιά του και να την χαιδέει.

Έκλεινε την έποχή, ένα νέο πρόσωπο έμφανιόθηκε στον πύργο. Ήταν ο νεαρός Γκαρτία, άνεμος του Αζούρ. Όσο ο έλιος του ήταν κακοφασμα- σμένος και άποκρουστικός, τόσο ο Γκαρτία ήταν καλοκαμωμένος και όμορφος. Είχε ψηλή κορμοστασία, τα όλομυρα μαλ- λια του έφεταν σε πυκνός βοστρύ- χους πάνω στους ώμους του και το βλέμμα του ήταν τρυφερό και διαπερα- στικό.

Ο άρχοντας Αζούρ τον κράτησε κον- τά του και, θέλοντας ν' άπάλγησθ από τις φροντίδες του, για να μπορεί ν' άφιερώσει όλο τον καιρό του στην άνα- πνήξη του Λουκία, τον έκαμε ύποστη- στη του και διοικητή του πύργου του.

Μά η άπόφασίς του αυτή έπρόκειτο να είναι μαρτιά.

Γιατί ο Γκαρτία, με το όμορφο πα- ρουσιαστικό του και τη φλογερή ματιά του, έκαμε από την πρώτη στιγμή βα- ρεία έντύπωσι στη Λευκή.

Από τ' άλλο μέρος, η μελαγχολική και πονεμένη έκφρασις της σύζυγού του άρχοντα Αζούρ είχε συγκινήσει τον Γκαρτία κι' είχε κάμει την ψυχή του να πλημμυρίση από άγάπη.

Μία μέρα, τέλος, οι δυο νέοι, παρα- μερίζοντας κάθε διαταγή, άφησαν τις καρδιές τους να μιλήσουν.

Και, από τότε, όλα άλλαξαν μέσα στον πύργο.

Το πρόσωπο της Λευκής έλαμπε τώρα από χαρά και πολλές φορές τη νύχτα η μελωδική φωνή της άνηκούσε πάνω από τις επάλξεις του παλιού μεσαιωνι- κού φρουρίου. Γιατί η τρυφερή ύπαρξις της νέας έξευδαίσε τώρα από εύτυχία και η άγάπη θερμαίνει την καρδιά της.

Στην άρχή, κανείς δεν έδωκε σημα- σία σ' αυτή τη μεταβολή. Μά, σιγά-σι- γά, οι άνθρωποι του πύργου άρχισαν να συνομυθίζον και τα κρυφολήμια- τα τους έθωπαζαν κάποτε σ' αυτή του άρχοντα Αζούρ.

Κρύβοντας πέρησαν τον πόνο του, ο άστυχισμένος σύζυγος έκαμε πως δεν καταλάβαινε. Μά τα βράδια γύριζε σαν φάντασμα μέσα στις αίθουσες του πύ- ργου του κι' άγρυπνούσε ως το πρωί, θέλοντας να βεβαιωθεί με τα ίδια του τα μάτια για την τραγική αλήθεια.

Μία νύχτα, τέλος, είχε την άπόδειξις που ζήτησε. Ο Γκαρτία δεν χυριέ- ποίησε τους διαδρόμους και τα μουσι- κά παράματα του πύργου για να φέ- σθ κοντά στην άναπνήξη του. Άλλα, α- νέβαινε σ' έναν προμαχών, που βρι- σκόταν πάνω από το δωμάτιό της κι' από εκεί γλυστρούσε κάτω με μία άνε- μόσκαλα, που η Λευκή έβριζε την άκρη της στο παρόθυρό της.

Μέσα στο ύπνογειο του πύργου, οι πρώτες λάμψεις της αούλης άποδιώχναν τα πυκνά ακόμα σκοτάδια.

Ο άρχοντας Αζούρ ήταν καθισμέ- νος στο βάθος μιάς μεγάλης αίθουσής, αμόλητος και βλοσυρός. Πλάι του ένας άνδρωπος άνέδυσε μερικά σιδερένια έρ- γαλεία μέσα στη φωτιά.

— Είσαι έτοιμος, Μιγκουέλ; ρώτησε σε μία στιγμή ο πυργόδεσπότης.

— Έτοιμος, άπάντησε ο Μιγκουέλ με βραχνή φωνή.

Ο άρχοντας Αζούρ χύτησε τότε τα χέρια του και άμέσως μερικά φρουροί άδηγησαν μέσα τον Γκαρτία και τη Λευκή.

Τους έβγαλαν τότε να καθήσουν σε δυο ψηλά καθίσματα και τους έδωσαν μ' ένα γυρνόρ σχοινί, έτσι που τους ήταν άδύνατο να κάμουν την παραμικρή κίνηση.

— Έπειτα, ο δήμιος έπληρώσε. Κρο- τούσε στα χέρια του δυο μαχαίρια, που οι λεπίδες τους είχαν γίνει κατακόκκι- νες από τη φωτιά.

Σ' ένα νεύμα του Αζούρ, πλησίασε τους δυο έραστές και βούισε τις παρα- κτωμένες αλυσές από μάτια τους. Έ κείνοι ούρλιαζαν από τους πόνους και την άπελπισία τους.

Το φως είχε σβύσει πια για πάντα από τα μάτια του Γκαρτία και της Λευκής.

Την άλλη μέρα, έδικα άναζήτησαν τον άρχοντα Αζούρ στον πύργο του. Μέσα στο δωμάτιό του βρέθηκε ένα χαρ- τί, σαν διαθήκη, με το οποίο όριζε δια- χειριστή όλης της περιουσίας του τη σύζυγού του Λευκή και τοποτηρητή της χήρας του τον άνεμό του Γκαρτία, για το διάστημα που θα έλειπε. Μά δεν ξαναγύρισε ποτέ. Άλλοι είπαν ότι πή- γε στους Μαυρούς, στην Αφρική κι' άλλοι ότι έπεσε από το βράχο της Αλ- κίνας, άπάντη από το Γεράτσο, στη θάλασσα.

Οι δυο τραγικοί τυφλοί έραστες έξη- σαν πολλά χρόνια μέσα στον καταραμέ- νο πύργο. Μά, σιγά-σιγά, οι άνθρα- ποι τους έφυγαν ένας-ένας από κοντά τους και κανείς δεν θα μπορούσε πια να πη πότε πθαναν. Γιατί, δυο αιώνας άργότερα, οι σκιές τους, που μπορεί να ήταν και τα φαντάσματά τους, έμ- φανιζόνταν πάνω στις επάλξεις του πύ- ργου, μέσα στις σκοτεινές νύχτες με χει- μάκια και τα θλιβερά άνισταναγιάτα τους άνηχούσαν σ' όλη την πεδιάδα...

Οι άπληγές των δέντρων

Οι τρύπες στους κορμούς των δέν- δρων είναι πληγές, απ' τις όποιες κιν- δυνεύει όλόκληρος ο φυτικός όργανισ- μός. Γι' αυτό βρέθηκε μία μέθοδος να γεμίζονται με κερί, ώστε να προστα- τεύεται το δέντρο. Η «ακούρα» αυτή γί- νεται με μία φορητή μηχανή, που πα- ράγει πίεσι, η οποία σπράχνει το κερί μέσα στην κοιλότητα. Έτσι κλείνει η «πληγή», και το δέντρο είναι πια προφυ- λαγμένο απ' την ύγρασία και τις άρ- ρώστειες.

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Διηγήτριο απ' την Εύρώπη

Ένώ ο πόλεμος τελείωσε στην Εύρώπη και πλη- σιάζε στο τέλος του στην Ασία, ένας κατακθόνιος άνδρωπος, έγκαταστημένος στην Αργεντινή, έργα- ζεται για να προκαλέσει καινούργιες ένοπλες ρή- ξεις, στην Αμερικανική ήπειρο. Λέγεται όρις Μάντλ, κατέγεται απ' την Αυστρία κι' είναι ένας απ' τους «έμπόρους του θανάτου». Για το άνδιαφέ- ρον του πράγματος, άναφέρουμε ότι υπήρχε άλλο- τε σύζυγος της ήπειρου του κινηματογράφου Χέν- τυ Λάμπαρ.

Γεννήθηκε το 1900. Στα 30 χρόνια του, ο πατέ- ρας του του άνέθεσε τη διεύθυνση του οικογενεια- κού τους έργοστασίου πολυμεροδίων Χιρτεμπενγκερ της Βιέννης. Οι διάφοροι πόλεμοι μεγάλωσαν την περιουσία του. Ερωδίασε το όρνικο, και παραση- μοφορήθηκε απ' το Ντούσε για τη βοήθειά του στον άποσυνιακό πόλεμο. Απ' αυτές τις δυο «έπιχειρή- σεις» είχε καθαρά κέρδη 60 έκατομύρια δολάρια.

Στην Αργεντινή, όπου έχει καταφύγει τώρα, πα- ρουσιάζει ως Αυστριακός πατριώτης, που «θύσα- σθηκε για την πατρίδα του». Ας ίδουμε όμως ποιά είναι η πραγματικότητα. Απ' το 1927, βοήθησε τους Αυστριακούς φασίστες, κι' έξωπλισε άργότερα τη φρουρά του Πρίγκιπος Στάρενμπεργκ μ' ένα στρα- τήγιομα: Είχε πουλήσει τότε πολυμεροδία στο Μου- σολίνι για την κατάκτηση της Αθουσίας. Με τη συγκατάθεσι της Ιταλικής Κυβερνήσεως, τα κρώ- σε 30% ακριβώτερα, και με τα χρήματα αυτά άγό- ρασε όπλα στην Ιταλία και τάδωσε στους Αυστρια- κούς. Ήταν ένα κόλπο του Μουσολίνι, για να έμ- ποδίστη την έξαλξή της «συμμαχίας» του Γερμα- νίας!...

Όταν ο Χίτλερ κατέλαβε την Αυστρία, ο Μάντλ θωρήσε φρόνιμο να το σκάσει, παίρνοντας μαζί του όλη την περιουσία του και το ταμείο του έργοστα- σίου του, και να καταφύγει στη Ριβιέρα. Οι Ναζίδες τον κατηγορούσαν για έσχάτη προδοσία και κατέ- σκεσαν όλα του τα κτήματα και το έργοστάσιο.

Κατόπιν αυτού ο Μάντλ κατέφυγε στην Αργεντι- νή, όπου είχε φροντίσει ήδη να «τοποθετησθ» ένα μεγάλο μέρος της περιουσίας του σε διάφορες έπι- χηρήσεις. Είχε επίσης καταθέσει 700 κλά χρυσάφι στην Κεντρική Τράπεζα της Αργεντινής και 2 έ- κατομύρια δολάρια στη Νέα Υόρκη.

Στο Μπουένος Άϊρες, άνακατέθηκε σ' όλους τους κλάδους της βιομηχανίας και σκετιόθηκε με τις σημαντικώτερες στρατιωτικές και πολιτικές προ- σωπικότητες. Ίδρυσε το έργοστάσιο ποδλάτων (Κομέτα) και προμηθεύθηκε μηχανήματα και ύλικά απ' τις Ηνωμ. Πολιτείες. Το έργοστάσιο όμως αυτό ήμπορούσε σε 24 ώρες να τροποποιηθ έτσι ώστε να βγάλει πολυμεροδία. Μία έφημερίδα άποκάλεσε αυ- τή τη λεπτομέρεια, Συγχρόνως έξακριβώθηκε ότι ο Μάντλ είχε διαρκώς κοντά του ένα Γερμανό άξιω- ματικό, είδικό στη μεταλλουργία και σταλμένο απ' τη Γερμανία για να τον βοηθήσει στην ίδρυσί μιάς μεγάλης πολυμηκής βιομηχανίας.

Πραγματικά, βρισκόταν σε διαπραγματεύσεις με τους Ναζίδες, για να συνεργασθ μαζί τους. Έκεί- νο που τον ενδιέφερε, ήταν να μάθι μία νέο μέθο- δο του έργοστασίου Κροβη για την εξαγωγή σιδε- ρου από ένα είδος άμμου, που υπάρχει σε άφθονία στις άκτές της Αργεντινής.

Πριν όμως κλείση συμφωνία με τους Γερμανούς, η πειραματώσε άμυνα των Αγγλων κλώνει την πεποίθησή του για τη νίκη του Αέρονος. Και προτί- μους ν' άρχισι άλλες διαπραγματεύσεις με τις Η- νωμένες Πολιτείες.

Άλλα οι Αμερικανοί μυρίστηκαν το ποίον του, του έκοψαν κάθε προμήθεια και δέσμευσαν όσα κε- φάλαία του βρισκότονταν στις Ηνωμ. Πολιτείες.

Ο Μάντλ διαμαρτυρήθηκε, όρκισθηκε ότι ήταν πι- στός φίλος των Συμμάχων, ότι δεν είχε ποτέ δο- σοληψίες με τους Ναζίδες, ότι εύχόταν τη συν- τριχή της Γερμανίας για να πάρη πίσω τα κτήματά του.

Άλλα οι πονηριές του δεν έπιασαν.

Τότε ο Μάντλ άλλαξε σχέδια. Με τις γνώμεις του, έπειδωξε να πείση την Αργεντινή ότι η Βρα- ζιλία έποφθαλμιούσε μία πλούσια έπαρχία της κι' ότι έξοπλιζόταν απ' τις Ηνωμ. Πολιτείες για να πη- κτηρήσει. Οανέται δε ότι το τέκνασμά του πέτυχε, γιατί η Κυβερνήσις του έδωσε μία παραγγελία ό- λων, πυρομαχικών, κλπ., άξιας 56 έκατομυρίων (πένες), με την πρόβλεψη να του παραγγείλη το- πών άεροπλάνα και πολεμικά πλοία. Έν τώ με- ταξύ, είχε άγοράσει ένα παλιό και μεγάλο πολε- μικό έργοστάσιο της Αργεντινής και είχε δημιου- ρήσει μία τεραστιά έπιχειρήσι.

Για όλους αυτούς τους λόγους, έχει γραφή στο μαυροπινάκι ως έχάρος των Συμμάχων. Έχει όμως διεύθυνει στην Αργεντινή Κυβερνήσι και τη διεύθυνει όπως θέλει. Συγχρόνως έχει έπεκτείνει τις δολοπλοκίες του στη Βολιβία, τη Χιλή, το Πε- ρού, την Παραγουάη, με την έλπίδα ν' άναφθ ένα καινούργιο ήπιασείο από Νότιο Αμερική και να πουλήσι τα προϊόντα του. Θεός του είναι το χρήμα. Ο θάνατος κι' ο Πόλεμος είναι σύμμαχοί του. Να γιατί οι Αμερικανοί τον έχουν βαφτίσει «Διηγήτ- ριο απ' την Εύρώπη για το Δυτικό Ημισφαίριο».

Ο. ΜΠΕΛΛΑΜΠ

ΜΙΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

Το τελευταίον βιβλίον του ΟΥΓΙΣΤΩΝ ΤΣΩΡΤΣΙΑ

ΟΙ Μ

Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ: Ο Χόουλαντ μένει επί μερες κλεισμένος στο ερημικό καλοθερίσιο, που τον ώθησε ο Ιντόριο. Στενοχωρείται, όριζεται και τέλος αποφασίζει να τελειώσει για πάντα. Θα επιτεθεί στον Ιντόριο, όταν γυρίσει, από τον νικητή, θα τον δει και από την απειλή του περιστροφής του θα τον αναγκάσει να του αποκαλύψει τα πάντα.

9ον Με ένα μυκηθμό, ο μινάς πήδησε και πάλι στο λαιμό του Χόουλαντ, που απάντησε αμέσως στο κτύπημά του. 'Αλλ' αυτή τη φορά τα χέρια του κτύπησαν στο κενό. Ο Ιντόριο είχε μάθει να τον αντιπάλου του και ήξερε πως έπρεπε να προφυλαχθεί.

Ήταν η τέχνη ενός κόσμου που έρχόταν σε σύγκρουση με την τέχνη ενός άλλου κόσμου. Ο Χόουλαντ είχε μάθει μπόνε στο γυμναστήριο της 'Αμερικής. Ο Ιντόριος είχε μάθει την τέχνη του, παλεύοντος δύο φορές ακόμη, τα χέρια του μινάδου, που και τις δύο φορές κτύπησε και πάλι στο κενό.

—Θα σάς σκοτώσω, ξαναείπε ο Ιντόριο. Έως εκείνη τη στιγμή, ο Χόουλαντ είχε παραμείνει ήρεμος. Ήξερε ότι η ψυχραιμία ήταν το μεγαλύτερο ατού, που είχε στα χέρια του. 'Αλλ' ένοιωσε τώρα έναν υπόκοφο θυμό να φουσκώνει στο στήθος του. 'Η είρωνική φλόγα, που έλαμπε μέσα στα μάτια του αντιπάλου του, είχε αρχίσει να τον εξοργίζει.

Ο Ιντόριο τον πλησίασε με την ταχύτητα βέλους και χάνοντας την ίδια στιγμή, έτοιμοι που ήταν αδύνατον να του ανταποδώσει τα κτυπήματά του. Οι επιθέσεις του φαινόταν ολόκληρα φυσικές, σαν να γινόταν χωρίς καμία προσπάθεια. Ο μοναδικός τους σκοπός ήταν να τον κούρασουν, να τον εξαντλήσουν και να τον καταβάλουν, στο τέλος.

Ο Χόουλαντ ένοιωσε κιόλας φθορούς πάνω στα χέρια και στο λαιμό του και η ανάσα του γινόταν βαρεία και λαχαιμιαστή. 'Οσο, συγκεντρώσει τις δυνάμεις του, και, ξαναπληρώσει την δύναμη, αρχίσει να καταδιώκει την πρωτομέσα στο δωμάτιο, προσπαθώντας να τον καθυλώσει σε μία γωνία, για να του καταφύγει ένα αποφασιστικό κτύπημα.

Στο τέλος, σταμάτησε λαχανιασμένος, ενώ ο μινάς προχωρούσε άγριος και άπειλτικός.

—Θα σάς σκοτώσω, ξαναείπε. Ο Χόουλαντ ξαναπέρασε και πάλι στην άμυνα και άρχισε να υποχωρεί από γωνία σε γωνία.

Τα μάτια του Ιντόριο έβγαζαν φωτιά. Ήρεμη, όταν ξαναείπε: —Τώρα θα σάς σκοτώσω, κύριε. Θα σάς σπάσω το λαιμό!

Στηριγμένος στον τοίχο, ο Χόουλαντ έδινε την εντύπωση ότι περίμενε από λεπτό σε λεπτό την επίθεση του αντιπάλου, για να τον αντιμετωπίσει. Κι' αυτό ήταν εκείνο ένα βλέμμα γεμάτο περιφρόνηση.

—'Οσο, δεν βιαζόταν καθόλου. Περίνοιος ότι είχαν έρθει, πήδησε με μυστική ακρίβεια και τα νύχια του βυθίστηκαν στο λαιμό του Χόουλαντ, από το ένα στο άλλο μέρος του φάρυγγος.

—'Αλλ', την ίδια στιγμή, το χέρι του μηχανικού κινήθηκε σαν αστραπή και κατέμακτικό κτύπημα στο σαγόνη του αντιπάλου του.

Ο μινάς στριφογύρισε δύο ή τρεις φορές σαν μεθυσμένος και έπειτα ξαπλώθηκε ανάσκελα, χωρίς να βγάλει την παραμικρότερη κραυγή. Όταν συνήλθε, έπει-

τα από μερικά λεπτά, τα χέρια του ήταν ξαπλωμένα πάνω από τη ράχη του και ο Χόουλαντ στεκόταν μπροστά του, σκουπίζοντας τον ιδρώτα του.

—Διάβολε! Έκαμε με κόπο, αυτό το τελευταίο σας κτύπημα ήταν υπέροχο. Πρέπει να μου το μάθετε.

—Σήκω, επάνω! Διέταξε ο Χόουλαντ. Δεν έχω καιρό να χάνω!

Τον βοήθησε από τους ώμους ν' ανασκηθεί και να καθίσει σε μία καρέκλα, κοντά στο τραπέζι. 'Επειτα, του πήρε τα όπλα του, όπως και το περιστόφο, που ο Ιντόριο του είχαν αφαιρέσει και άρχισε ν' ασχολείται με την πρωινή τουλεττα του. Δεν άνοιξε το στόμα του παρά μόνον όταν τελείωσε το ντύσιμό του.

—Καταλαβαίνεις τι πρόκειται να γίνει τώρα, Ιντόριο; ρώτησε γεμάτος θυμό. Καταλαβαίνεις ότι εκείνο που έκαμε θα σε ρίξει για δέκα ολόκληρα χρόνια στη φυλακή; Καταλαβαίνεις ότι, μόλις φθάσω στο Βεκουσκό, θα σε παραδώσω στις αρχές και ότι μερικά από τα καλύτερα λαγωνικά της Καναδικής αστυνομίας θα τεθούν αμέσως επί τη ίχνη των φίλων σου;

—Δεν θα το κάμετε αυτό, κύριε! Ικέτευσε ο μινάς, που το πρόσωπό του είχε γίνει πελινό.

—Δεν θα το κάμω: Παραλογίζεσαι, Ιντόριο! Και γιατί θα διατάξω; Γιατί η Γιέλλα βρίσκεται ανακατεμένη μ' αυτούς τους κακοποιούς και τους δολοφόνους; Μήπως οι άνθρωποι αυτοί δεν προσπαθάναν να με σκοτώσουν μέσα στο δάσος; Μήπως δεν ξανακαμνών την ίδια απόπειρα μέσα στη σήραγγα; Και ούς ο ίδιος έρχομαι με την απόφαση να με σκοτώσω. 'Αρκά! Είπε η σειρά μου τώρα! Σου όρκίζομαι ότι, αν φθάσω στο Βεκουσκό, θα κάμω τα πάντα ως που να συλληφθούν όλοι.

—Υπάρχει ένα 'άνν'. . . , τόλμησε να ειπεί ο μινάς.

—Ναι, πραγματικά, υπάρχει ένα 'άνν'. —Και αυτό το 'άνν' τι σημαίνει; ρώτησε με αγωνία ο Ιντόριο, σκυθώντας πάνω στο τραπέζι.

—Σημαίνει ότι από σένα εξαρτάται το να σε παραδώσω στις αρχές ή να μη σε παραδώσω. Οι όροι μου είναι πολύ απλοί. Το μόνο πράγμα που σ' ε ζητάω είναι να με οδηγήσεις κοντά στη Γιέλλα! Τι προτιμάς;

—Και αν σάς οδηγήσω κοντά στη Γιέλλα; —'Η φωνή του Χόουλαντ άρχισε να τρέμει.

—'Αν με οδηγήσεις κοντά στη Γιέλλα, είπα, και αν μου όρκισθής ότι θα συμμορφωθείς με τις διαταγές μου, θα σε συγχωρήσω και σένα και τους φίλους σου.

—Και τη Γιέλλα; ρώτησε ο Ιντόριο. —'Υποχέθητε μου πως δεν θα της κάμετε κακό.

—Μά το ρωτάς αυτό, Ματέο; Δεν έχεις καταλάβει, λοιπόν ότι την αγαπάω και ότι, αν θα σάς συγχωρήσω, θα το κάμω για δική της χατήρι; Είμαι έτοιμος να θυσιάσω γι' αυτήν! Συ και οι φίλοι σου παίζετε ως σήμερα ένα παιγνίδι ύπουλο μαζί μου! Μου ριχθήκατε πάντα στα κρυφά! Τώρα όμως θα σάς αναγκάσω να πολεμήσετε στα φανερά! Λοιπόν, για να τελειώσω: ή θα με οδηγήσεις κοντά στη Γιέλλα ή θα σάς ξεκαθαρίσω όλους! Όλους! Με καταλαβαίνεις;

Το πρόσωπο του μινάδου είχε πάρει μιαν

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

'Αγανάκτησις

Δίχως να ξέρουν το γιατί μονταχαλάδες άρκετοι για έφει και για τρέλλα, πήραν δρόμους και στενά με τα κοντά παντελόνια και πάθαν ξεφτέλα!

Είπε κανένας να γελά σαν βλέπει τους κρεμαντάλους τελευταίους μίνες στους δρόμους να κυκλοφορούν (κλωφορούν και 'σορτζ) μονάχα να (φορούν) λές κι' είναι μπαλαρί (νές)!

★ "Εί, ρέ, το φύλο το ι-

(οχυρό) στραπάτο έπαθε γερό κι' έχει άλλαξει γού-

(στα) και πιθανόν κάποιαν (αυτή) μέσ' την 'Ομόνοια να

(βγν) με 'μπλουζα και με (φουστα)...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

έκφρασι βάθειας συλλογής. Στο τέλος, είπε με ήρεμο τόνο:

—Κάνετε λάθος σε πολλά σημεία, κύριε. 'Ως τα σήμερα, ήμουν με το μέρος το δικό σας και όχι εναντίον σας. 'Αλλά σεις δεν με αφήνιτε να διαλέξω. Θα σάς οδηγήσω, λοιπόν, κοντά στη Γιέλλα, πράγμα που σημαίνει...

—Θαμιάσει! τον διέκοψε ο Χόουλαντ. Δεν θέλω τίποτε άλλο.

—Μην βιαζόσαστε τόσο πολύ! Έκαμε ο Ιντόριο. Τα πράγματα δεν είναι τόσο ευχάριστα, όσο φανταζόσαστε. Αυτό σημαίνει πως, όσο είναι βέβαιο πως τα σκυλιά μου θα σάς οδηγήσουν εκεί κάτω, άλλο τόσο είναι βέβαιο πως δεν πρόκειται να ξαναγυρίσετε ζωντανός. Θα πεθάνετε! Αυτό είναι αίγιορο!

Ο μηχανικός γέλασε. —Πεινάς, Ματέο; ρώτησε με χαρούμενο ύφος. 'Ας αφήσουμε τις φιλονεικίες και άς ξαναγίνουμε φίλοι. 'Απάντησέ μου, λοιπόν, πεινάς;

—Λογάριαζα πως θα είχα την ευχαρίστηση να φάω μαζί σας, απάντησε ο μινάς, προσπαθώντας να δώσει έναν ευθυμίο τόνο στη φωνή του.

—Και, μετά το φαί, θα με σκότωνε; Έκαμε ο Χόουλαντ, ενώ έβαζε πάνω στη σόμπα ένα μεγάλο κομμάτι ψητό κρέας, για να το ζεστάνη. Τι θαμιάσεις άνθρωπος που είσαι!

—Έπρεπε να πεθάνετε, κύριε. —Καλά, καλά, μου το έχεις πη τόσες φορές. 'Όταν θα συναντηθώ με τη Γιέλλα, θα μάθω επιτέλους για ποιο λόγο. Διαφορετικά...

—Διαφορετικά, . . . —Θα σε σκοτώω, Ματέο. 'Αν κάποιος πρόκειται να πεθάνει εκεί κάτω που θα πάμε, αυτός θα είσαι συ!

Ο μινάς δεν είπε τίποτε. 'Επειτα από μερικά λεπτά, ο μηχανικός σεβρίστηκε το φαγητό πάνω στο τραπέζι και, περνώντας πίσω από τον Ιντόριο, του έδωσε τα χέρια.

Ξαναγύρισε κατόπιν στη θέση του, γέμισε το περιστόφο του και το έβαλε πλάι στο πιάτο του.

—Ξέρεις τι σημαίνει αυτό; έκαμε, δείχνοντας το όπλο. Στην παραμικρότερη κίνηση που θα κάμης, θα το άδεισω επάνω σου.

—Ενώ όμως είχα βασισθί μόνο στο λόγο σας! είπε ο μινάς, μορφαζοντας. —Κι' εγώ είμαι πρόθυμος να δεχθώ τον δικό σου, απάντησε ο Χόουλαντ. 'Ως ένα κάποιο σημείο, όμως!

Σαφικά, άρπαξε το όπλο στα χέρια του. —Δεν με έχεις ιδρ να πυροβολώ; ρώτησε. Βλέπεις εκείνο το φυλτζάνι εκεί πάνω;

Εδείχνε ένα φυλτζάνι από λευκοσίδηρο, που ήταν κρεμασμένο από ένα καρφί, σε απόσταση δώδεκα περίπου μέτρων. Τράβηξε τρεις φορές, διαδοχικά, τη σκανδάλη και το κτύπησε με τις τρεις φορές. Χατό το αποτέλεσμα.

—'Αν μου υποσχεθής ότι θα καθήσας φρόνιμος, Ματέο, είπα, θα σου αφήσω ελεύθερα τα χέρια και τα πόδια. 'Αφός, βέβαια, από τη νύχτα.

—Ευχαριστώ απάντησε ο Ιντόριο. Σας δίνω το λόγο μου, κύριε.

Ο ήλιος έλαμπε στον ορίζοντα, όταν βγήκαν από το άντρο του θανάτου. Βρήκαν το έλκυθρο καμιά εκατοστή μέτρα πιο πέρα και ο Χόουλαντ έτρεξε να πάρη την καρμπίνα του Καναδό και να την άδειάση, ενώ ο Ιντόριο μοίραζε μεγάλα κομμάτια κρέας στα σκυλιά του.

Τη στιγμή που ήταν έτοιμοι να ξεκινήσουν, ο μινάς γύρισε προς το μέρος του μηχανικού και του είπε:

—Μ' όλο που νομίζω πως θάπρεπε να έχετε πεθάνει από καιρό, δεν μπορώ να μην σάς εκτιμή, κύριε. Σας ξαναλέω, λοιπόν, ότι, αν πάμε στο Βορρά, έχετε μόνο μία πιθανότητα στις εκατό να ξαναγυρίσετε ζωντανός.

—Μια στις εκατό! Είναι πολύ λίγο! Ο μινάς έκαμε πως δεν πρόσεξε αυτή την παρατήρηση.

—'Εκεί κάτω, συνέχισε, και αυτό ακόμη τα δέντρα θα πέσουν επάνω σας για να σάς πλακώσουν και τα κοράκια θα μαζεψθούν από ολόγυρα για να σάς βγάλουν τα μάτια. Και αυτή η μοναδική πιθανότητα στις εκατό.

—Την δέχομαι! διέκοψε μ' αποφασιστικό τόνο ο Χόουλαντ.

—Περιμένετε, κύριε! 'Ηθελα να σάς πη πως, αν ξαναγυρίσετε στο Νότο, δεν κινδυνεύετε καθόλου. 'Αν όμως προχωρήσετε προς το Βορρά, είσαοτε χυμένους! Δεν άξίζετε περισσότερο από ένα πτώμα!

—Μη! έκαμε ο Χόουλαντ γελώντας. Θα διασκεδάσαμε λίγο. 'Εμπρός, άς ξεκινήσωμε!

—Είσαοτε πολύ γενναίος, κύριε, αλλά και πολύ τρελός! ήταν το συμπέρασμα, που έδωσε ο μινάς.

Και κτύπησε το μακρύ καμτσίκι του στον

άερα, ενώ, μ' ένα σύντομο παράγγελλμα, έκανε τα βήματα του να ξεκινήσουν.

Ο Χόουλαντ έτρεχε πίσω από το έλκυθρο και ο Ιντόριο είχε πάρει θέση προς τα δεξιά.

Σταμάτησαν έπειτα από πολλές ώρες στην κορυφή ενός μικρού λόφου, απ' όπου άρχισε μια μεγάλη καταιγίδα.

—Τι παράξενος άνθρωπος που είσαοτε, έκαμε ο μινάς. Φαντάσαστε πολύ χαρούμενος! Κι' όμως, σάς όρκίζομαι, μα τους άγιους του Παραδείσου, πως δεν υπάρχει κανένας λόγος για να χαϊρόσαστε!

—'Ενας άνθρωπος πρέπει να είναι πάντοτε χαρούμενος, έλεπε ο Χόουλαντ.

—'Οχι όμως κι' όταν βαδίζει προς το θάνατο!

—Κάνεις λάθος, Ματέο. 'Εκεί κάτω που ηγναιόμμε βρίσκεται το ωραιότερο κορίτσι του κόσμου. Το αγαπάω και μ' αγαπάει. Και θέλεις, λοιπόν, να μην είμαι χαρούμενος, όταν πρόκειται να την ξαναδώ, για να την πάρω μαζί μου και να φύγω με προς το Νότο;

—'Εκείνο που θα πάρετε μαζί σας θα είναι ένα φάντασμα, κύριε!

—Νομίζεις; έκαμε κάπως ανήσυχος ο Χόουλαντ. Μην ξεχνάς, όμως, ότι υπολογίζω πάντοτε στη βοήθειά σου.

—Και μήπως κάνω τίποτε άλλο ως σήμερα από το να βοηθάω τη Γιέλλα; 'Α! θα ήταν καλύτερο γι' αυτήν, βέβαια, αν σάς σκότωνε εκεί κάτω, στο μονοπάτι του δάσους. Σας το έχω πη τουλάχιστον δώδεκα φορές ως τώρα: ή δικαιούσιν του θεού απαιτεί να πεθάνετε. Και θα πεθάνετε σε λίγο, κύριε. Σέ λίγο!

—'Οχι, Ματέο, δεν θα πεθάνω! θα ξαναβρω τη Γιέλλα και θα την πάρω μαζί μου στο Νότο. 'Αν είσαι αρκετά φρόνιμος, θα σου επιτρέψω να μάλιστα να μάς οδηγήσεις με το έλκυθρό σου ως το Βεκουσκό και να παραστής στους γάμους μας. Πως σου φαίνεται η ιδέα μου;

Ο Ιντόριο δεν έδωσε καμιά απάντηση. —'Επειτα, κτύπησε το καμτσίκι του και τα σκυλιά ξαναρχισαν να τρέχουν. Προχωρούσαν τώρα προς τα νοτιοδυτικά, αφήνοντας το δρόμο που είχαν ακολουθήσει ως τότε.

Τι σημαίνει αυτή η αλλαγή; ρώτησε ανήσυχος ο Χόουλαντ.

—Μια φορά που σάς έδωκα το λόγο μου, δεν πρέπει ν' άνησυχίτε, κύριε, απάντησε ο μινάς. Θα έδεικνονόμουμε έτσι μία ολόκληρη ημέρα. Σέ απόστασι δέκα ή ένδεκα λευγών από εδώ, θα ξαναοργανώσω με το δρόμο που άφησαμε. 'Η μοναδική πιθανότητα που έχετε στις εκατό εξαρτάται από ένα πράγμα: εάν το άλλο έλκυθρο έχη προπεράσει. . .

—Τι παύο έλκυθρο μιλάς; τον διέκοψε ο Χόουλαντ. Ποιο βρίσκεται μέσα σ' αυτό;

—Μιλάω για το έλκυθρο με το οποίο έφυγα από το Βεκουσκό οι άνθρωποι που προσπαθάναν τόσες φορές ως τώρα να σάς σκοτώσουν.

Τα λόγια αυτά του Ιντόριο έκαμαν τον Χόουλαντ να βυθισθί σε σκέψεις. 'Αν το δεύτερο έλκυθρο δεν είχε προπεράσει, θα έσπινε ένδεκα στους αντιπάλους του και θα προσπαθούσε με κάθε τρόπο να κερδίση το παιγνίδι. 'Αν όμως είχε προπεράσει, τότε έπρεπε να το φθάσουν με κάθε θυσία. 'Ηταν αποφασισμένος να επιτεθεί και σ' αυτή άκόμη την περίπτωση. Γιατί, συλλογιζόταν πως δεν μπορεί να βρίσκονταν περισσότεροι από δύο ή τρεις άνθρωποι στο άλλο έλκυθρο. 'Αν όχι, θα κτυπούσε στο φανός.

Κατά τις ένδεκα, είχαν φθάσει σ' ένα μεγάλο δάσος, που απλώνονταν απέραντο προς όλες τις διευθύνσεις.

Περιμένας πως θα βρισκαμε εδώ τα ι-νί, είπε σιγά ο μινάς, σαν απογοητευμένος.

—Τίνος; Της Γιέλλα και του Τζακβίν; —'Οχι. . . του άλλου έλκυθρου. Θέλετε να φάμε εδώ;

—Δεν θα σταματήσουμε πουθενά, προ- του να βρούμε τα ίχνη που ζητούμε, απάντησε ο Χόουλαντ. Βιάζομαι να μάθω αν άξίζει τίποτε η πιθανότητα για την οποία μου μιλάς. 'Αν μάς έχουν προπεράσει. . .

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΒΙΒΛΙΟ

Ο έκλεκτος συνάδελφος, λογοτέχνης και ποιητής κ. Μανώλης Κανελλής εξέδωκε το νέο του έργο με τον τίτλο: «Οι Βουλγάροι — 'Ιστορία μιας όρσης». Πρόκειται για την ιστορία των Βουλγάρων, ιστορία αίματος, θρησιών και δόλου, την οποία ο κ. Κανελλής μάς δίδει συντομικά και παραστατικά σ' ολόζωντες εικόνες, με το γνωστό άδρσ και σφιχτοδεμένο ύφος του.

Η βιβλιογραφία στο τέλος του βιβλίου, ελληνική και ξένη, είναι πλουσιωτάτη.

Συνιστάμεν στους αναγνώστες μας το άραιο, πατριωτικό βιβλίο του κ. Κανελλή.

Ένα φρικώδες ολοκαύτωμα

Ένα άραιο πρωινό του 'Απριλίου, του έτους 1680, ο δόν Κάρλος Β' ο Αυστριακός, βασιλεὺς πασάν των 'Ισπανιών, —ένα άγένηλο παλληκάρη, ηλικίας 18 μόλις έτών— εξέδηλωση στους αυλικούς, που έτρεφαν να τον καλημερίσουν, μόλις έζηνησε, την επιθυμία να παρευρεθί σε μία σκηνη γενικού ολοκαυτώματος. . .

Τότε ο δόν Διέγος Σαρμέντε ντε Βαλλαδάρες, έπίσκοπος του 'Οβιέδο και Μέγας 'Ιεροεξεταστής του βασιλείου, εξέφρασε στο βασιλέα τη λύπη του, επειδή δεν υπήρχε προς το παρόν μέγας άρσιβός καταδικασμένων στον διά πυρός θάνατο. 'Υποσχέθηκε όμως να κάμη, ότι θα ήταν δυνατόν να γίνει, για να ικανοποίηση τη βασιλική επιθυμία.

Από εκείνη την ημέρα όλα τα δικαστήρια του βασιλείου άρχισαν να δικάζουν και να καταδικάζουν αρετικούς και μάγους και, κατά τα τέλη του ίδιου μηνός, οι φυλακές της 'Ιεράς 'Εξετάσεως φιλοξενούσαν πλείστους άμαρτωλούς που έπρόκειτο να πληρώσουν διάφορα —φανταστικά, ως επί το πλείστον— άμαρτήματά των, καίόμενοι ζωντανοί.

Ο δόν Κάρλος πληροφορήθηκε με χαρά το... αίσιο αυτό γεγονός. Καί, επιμένοντας πάντα στην άποψή του να παρευρεθί σ' ένα γενικό ολοκαύτωμα —δεν είχε άπολαύσει μέχρι της στιγμής παρόμοιο θέαμα— διέταξε να γίνει η έκτέλεσις στη Μαδρίτη, στις 30 'Ιουνίου.

Από την ημέρα της βασιλικής διαταγής, κάθε βράδυ, θλιβερές συννοδίες έθρναν στη Μαδρίτη από τις διάφορες πόλεις του βασιλείου. Οι στρατιώτες και οι ιερείς μετέφεραν με αμάξια στην πρωτεύουσα τους μελλοθανάτους. Ο λαός της Μαδρίτης έμνηστε αμέσως τι έπρόκειτο να συμβή και χαίρονταν προκαταβολικώς για το... πανηγύρι.

Οι ολοκαυτώσεις αρετικών ή άμαρτωλών χριστιανών, κατά διαταγή της άνερης 'Ιεράς 'Εξετάσεως, διασκέδαν υπερβολικά, την έ- πική εκείνη, τ' άμόρφωτα και φανατικά πλήθη.

Στο μεταξύ, ο πρωθυπουργός, δούε ντε Μεντίνα —Τέλει προετοιμάσε περτωδώς τα της έκτελέσεως. Ο σωρός των έζων για την πυρά είχε στηθή στην Μεγάλη Πλατεία της Μαδρίτης, στην τοποθεσία που καταλαμβάνει σήμερα ένα φιλόδοξο πάρκο, καταφύγιο των έρρευμένων κατά τις βραδυνές ώρες. . .

Ο βασιλεύς εξέφρασε επί πλέον την επιθυμία να δώθι όσο το δυνατόν επισημότερος χαρακτήρ σ' αυτή την τελετή.

Έτσι εκείνος που ανέλαβε την κατασκευή της μεγάλης εξέδρας, από την οποία ο δόν Κάρλος θα παρακολουθούσε την έκτέλεσι φρόντισε να φτιάξι και έδωλα για τον κληρο της πρωτεύουσας, για τους προχρηστες, τους άνωτέρους υπαλλήλους, τους προέδρους των συνεζων καθώς και ένα πολυτέλειστο. . . κυλικείο, για να δροσίωσι οι θεαταί το λαρόν- γιά τους.

Την τελευταία όμως στιγμή αποφασίστηκε να παρακολουθήσι ο βασιλεύς την παράστασι από τον εζώστη του μεγάρου του κόμητος ντε Μπαράγκας, το οποίο βρισκόταν ακριβώς επί της πλατείας. 'Η εξέδρα στηρίχθη από κάτω.

Την παραμονή της μεγάλης ημέρας στις 3 το απόγευμα, άρχισε μία έπσημη λιτανεία, ή οποία κράτησε άς τα μεσάνυχτα. 'Εδωσαν στους καταδικασμένους να φάνε και κατόπιν το πρόεδρο της 'Ιεράς 'Εξετάσεως αποσύρθηκε για να έξαρτυνηθί ως το πρωί.

Μα κανείς δεν κοιμήθηκε στη Μαδρίτη την άπαισία εκείνη νύχτα.

Ο δούξ της Παστρώνας έπισκέφθηκε κατό-

πιν το βασιλέα σ' ανάκτορά του και του παρουσίασε ένα δεμάτι χόρτα, το οποίο θα χρησιμοποιεί ως προσανάμμα για την πυρά. Ο βασιλεύς το εξέτασε, κάλεσε και τη βασίλισσα να το δει κι' εκείνη κι' εξέφρασε την ευαρέσκεία του για την έπιτυχία των προετοιμασιών.

Στο μεταξύ, ένας ιεροεξεταστής έπισκέφθηκε τους μελλοθανάτους στο καλλί, όπου τους είχαν στοιβάσει μαζί μ' άλλους καταδικασμένους και προσπαθούσε να τους πείσι ότι δικαίως έτιμωρούντο.

—'Αδελφοί, τους έλεπε, σοφοί θεολόγοι και άνθρωποι των γραμμάτων και των έπιστημών, εξέτασαν την περίπτωση σας και έκριναν ότι πρέπει, για το καλό σας, να τιμωρηθήτε. Καί, για να πεθάνετε σαν καλοί χριστιανοί δούε ίερείς θα μείνουν κοντά σας ως της τελευταίας σας στιγμής.

Πρωτοφανής δηλαδή ηθουσιτισμός, πρωτοφανής κυνικήτις.

Τέλος, εξημέρωσε η 30 'Ιουνίου. Στις τρεις το πρωί, οι μελλοθανάτοι ντύθηκαν. Στις πέντε προμεγατίσαν. Κάι όστερα αποτέλεσαν όλοι μία θλιβερή πομπή, στην οποία έλασαν μέ- ρος και άλλοι φυλακισμένοι, καταδικασμένοι σε διαφορετικές ποινές.

Ήσαν όλοι-όλοι οι μάρτυρες αυτού 86. Συγχρόνως ιοάρθμοι στρατιώτες μετέφεραν 34 άνδρείκελα που αντιπροσώπευαν τους άμαρτωλούς που πέθαναν κατά τη διάρκεια της δικής ή που κατώρθωσαν να δραπέτευσουν. 'Αφού, λοιπόν, έλειπαν αυτοί, έπρεπε να τιμωρηθούν τ' άνδρείκελά τους!

Μεταξύ των 86 αυτών καταδικασμένων, 23 έπρόκειτο να καούν ζωντανοί, όπως ανήγγειλε το... πρόγραμμα. 'Επειδή όμως δύο από αυτούς πέθαναν στη φυλακή, ο Μέγας 'Ιεροεξεταστής τους... αντικατέστησε, την τελευταία στιγμή μ' άλλους δύο — με δύο γυναίκες! —

Οι περισσότεροι από τους μελλοθανάτους ήσαν σοφοί και γιατροί. Μαζί μ' αυτούς θα καίγονταν, όπως είπαμε, και τα 34 άνδρείκελα εκείνων που πέθαναν από τα μαρτύρια που τους επέβαλε η 'Ιερά 'Εξετάσις στις φυλακές. 'Αλλά μαζί με τα άνδρείκελα αυτά έπρεπε να καούν και τα... κόκκαλα των αποθανόντων! Πίσω απ' τους μελλοθανάτους, ακολουθούσαν εκείνοι που ήσαν καταδικασμένοι σε μαστοίγια και δημόσιο έξευτελισμό. Αυτοί ήσαν έξη όλοι-όλοι: δύο γυναίκες και τέσσερες άνδρες. 'Ενας μάλιστα βασικός άνελε- δων, κατηγορούμενος ότι ένυμφεύθηκε δύο φορές, θα έτρεπε διακόσιες καμνιστικές και κατόπιν θα υπηρέτούσε επί δέκα χρόνια ως καπιτάν στις βασιλικές γαλέρες! . . .

Οι καταδικασμένοι σε ισόβια δεσμά ήσαν είκοσι, μεταξύ των οποίων και δώδεκα γυναίκες, ηλικίας 17—63 έτών. Καί πίσω από τους κυριότερους αυτούς ένόχους, ακολουθούσαν άλλοι, καταδικασμένοι σ' ελαφρότερες ποινές. 'Εννοείται ότι οι... άνθρωποι της ημέρας ήσαν οι 23 που θα καίγονταν ζωντανοί. Αυτοί μονάχα τραπούσαν την προσοχή του κόσμου. . .

Την παρέλασι έκλειναν οι πρόεδροι των συνεζων με τα λάβαρα τους, οι άρχες του τό- που, οι άνώτεροι υπάλληλοι και οι αυλικόι.

Η θλιβερή παρέλασι, αφού πέρασε από τους κεντρικότερους δρόμους της Μαδρίτης, έφτασε τέλος στη Μεγάλη Πλατεία. Οι κατά- δικόι στάθηκαν περιστοιχισμένοι από στρα- τιώτες και οι έπισημοί έπήραν τις θέσεις των στην εξέδρα. Ο βασιλεύς βρισκόταν ήδη στον εζώστη του κόμητος ντε Μπαράγκας.

Έκανε εξαφνα ένα νεύμα κι' άρχισε η τε- λετή.

Ο δόν Κάρλος όρκίστηκε πρώτα στο Με- γάλο 'Ιεροεξεταστή, να σέβεται και να προστατεύη τη χριστιανική θρησκεία κι' ο λαός που είχε συγκεντρωθή τριγύρω, όρκίσθηκε κι' αυτός, με μία φωνή, να καταγγέλη όλους τους έχθρους της πίστεως, ανεξαρτήτως βαθμού συγγ

Οι ηρωίδες της Ξαφτιάς

ΠΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

— Ησίο, κυρία Έφταλια μου, έλεγε η Έλενίτσα του Ντουμπίτση, ήρθα να πω στο ποδόμα σου, έσυ πούσαι καπάτσα κι' αβία να με σώσεις.

— Τι τρέχει καλέ; ρώτησε η Έφταλια. — Άχ! ο γέρο Χαθούτσας, ο πατέρας του Μανθού του γιοσκουλιού μου δε με θέλει ντουμπίτσα. Καιρό τώρα τούλεγε πως θα τον κάνη απόπαδο, κι' έχτες το βράδυ τον έβριζε. «Να φύγες, τούπε, να μη σε ξαναβούνε τα μάτια μου, άκουσ να θέλεις να πάρης μία παλπό Συμυρία!»

Η Έφταλια συντρέχτα, και πονόφυχη όπως πάντα, την λυπήθηκε, κι' έμεσως έβγαλε σ' ε-νέργεια όλη την στρατηγική της. — Έγώ 'Ελενίτσα μου, της είπε με πε-ποιήθει θα σταθώ κοντάρι, μη φοβά-σαι ούλα θα γίνου-με μέλι γάλα. Τρέ-χα φέρε μου το σα-κού και το βρακά του Μανθού, και θα σου κάνω το γέρο έσορα να πάη φωτιές.

Κι' έτσι το ίδιο βράδυ, η πανουργία η Έφταλια χτυπούσε την πόρτα του γέρο Χαθούτσας. — Χριστιανέ μου κακά μαντάτα! Και τούδεϊτε το σακάκι και την ταυτό-τητα του Μανθού. Ο γέρος πήδηξε λές και τον δάγκασε ακορπίς. — Το παιδί μου! Πού είνας; φώναξε. — Πιτύηκε! άχ δεν μετρέσαμε να τον βρούμε.

Κι' άρχισε να τον μοιρολογά. — Ο γέρος σωριάστηκε κατά γης. Μού-κριζε ίδιο σφαγμένο θαμάλι. Σε λίγο ρά-ησε πού, και πώς, γένηκε ο χατάς. Κι' η Έφταλια πήρε φόρα: — Ησίο, καλέ, δεν ήτανε να σπούσα το ποδόμα μου; Κατά μιας φοράς που πήγα κι' έγώ στο Φαλλήρο να πάρω τέτοια λαχ-τάρα, και τότε χολοπερήσα! Στά λέω και το πετόι μου πάει βρουτσίτες βρουτσίτες! Είδα, μαστρά Χαθούτσα μου, έκλεισαν-νός στα καγυλιάρια ένα ζευγάρι άλαμπρα-τού. Είπα να τους πιάσω την κουβέντα, ά-λλα πάλι πεισματάρη. Σε λίγο άκουσα δυ-νατές σκληριές κι' ένα μιλούμι! Τρέχω γκουστούρι, και βρήκα πάνω σ' ένα καγιά το σακάκι, τοσι δύο βεσικάδες, και την κασιπασιέρα το 'Ελενίτσας.

Ο απαρηγόρητος γέρος άκουγε την Έ-φταλια που έρχετο το φομακι της. — Άχ, καμώ Χαθούτσας μου, το καμπαέτι είναι δικό σου και να το ξέρης. Ο κόσμος ούλος σε κατηγορά. 'Ηρπετε από έαρχής να πής το ναί, να γίνει αυτή η παντιρεία αφού ο γυιός σου ήτανε λαλός και πολα-τός. Όχι να τον συχτιρντίσης. Άλλά άπ-τό ταμαχι σου. Δεν καταδεχούσινε να κά-νεις την 'Ελενίτσα νόφη, γιατί ήτανε Συμ-ρυβότανα τα μάτια. Άχ! χριστιανέ μου, ή-τα κι' έσύ πώς άρχισες. Τα ξέρουμε δια-φάρεϊ. Τι κατάλαδες. Το γυνάτι βγάει-του, κι' το παιδί σου ήχασε τα νεύατα δε θα δής ποτέ χατίρι!

Σάν έρωσε η Έφταλια ο δυστυχισμένος ο γέρος άρχισε τ' αναφυλλήτα: — Παιδί μου, Μανθό μου, μάλωσε με. Βρίσε με, έρταίεζα το έρω, μιλώσε με. Αγόρι μου, Μανθό μου! — Αμέσως η Έφταλια με το ζευγάρι που κρυφούσαν άπ' έξω άνοιξαν την πόρτα. — Άνκαλιά του. — Έσύ! παιδί μου; φώναξε τρομαγμένος ο γέρος. — Ναί πατέρα, έγώ είμαι!

Η Έφταλια σκαμπήνι στο γέλοιο τούπε: — Σ' έμένα το χρωστάς, γέρο. Σοδίκανα αυτό το κόλπο για να μάλακώω την καρ- της και γρουσουδής, έτσι μονάχα θα σε κατάφερνα. — Ένα γλαστό σημάδι ζωογραφήθηκε στοθ γέρο Χαθούτσα κι' ούρη.

Η 'Ελενίτσα πήρε θάρρος κι' έσκυψε, και φίλησε το χέρι του με δόκρυα. — Να μάς ήσουν, ή άρα ή καλή, και γώ κομπάρζα! φώναξε η Έφταλια ενθου-σιασμένη για την επιτυχία της.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ Ο ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ ΟΙ ΠΟΝΤΟΙ

Δυο πράγματα συνέβαιναν του Πρόδρομου τώρα τελευταία. Από τη μία μεριά χαρά από την άλλη απελπισία και πελάνωμα. Χαρά για τη διανομή των ρούχων της Ούντρα. Πελάνωμα για το τι έπρόκειτο να πάρη. Πρό πάντων κει από-νω στους πόντους τα θαλάσινε. Οι φίλοι του τον γλεντούσαν.

— Τι θα πάρουμε μπέ; — Γόσους πόντους έχεις; — Πόντους-πόντους φιλιάν φιστικ ντέν ήξε-ρω κούζουμ. Έγώ ήξερω ρούχα να παίρνω. Ά-μα αντί ρούχα πόντους μου λένε. Μπερδεφούδου-λειά — μερδεφούδουλειά άρχισε. Βάι-βάι-βάι κε φάλι μου πελαγυμένο ένετοι. Χίτς μπέ κουστού-μι ντέν θα ήσούνω.

— Όχι. — Σώδρακο, κούζουμ; — Θα παίρνεις. — Κάλτσες γιάθρουμ; — Θα παίρνεις. — Που είναι μπέ; — Τού έλεγαν να κάνει υπομονή, να καταθέση το δελτίο του και όταν έφτανε η σειρά του θα πήγαινε να ψωνίση οχεδόν τζάμπα ό,τι είδος ή-θελε. Στην άρχή έκατό είκοσι όκτω πόντους. Αργότερα θα τού διναν κι' άλλους πόντους. Κι' έκει απόνω στους πόντους ξαναζαλιζότανε ο Πρόδρομος: «Βάι-βάι-βάι κιοπόνλου κιοπε κλέρ! Τι το άνακατεύετε το πόντους κούζουμ. Άστέια-μαστέια ντέν ήξερω έγώ. Κεφαί σας να ήσάω.

— Ίσπασε άμα άκουσε. — Μη λέτε πόντους. — Όλο το πόν είναι οι πόντοι. — Έσόνλου έσεκλέρ!

Έβασε τις φωνές ο Πρόδρομος και νευρικός καθώς ήταν έβριζε τους φίλους του και τελείω-νε κάθε συζητήσι. Καθόταν και τα συζητούσε με τη γυναίκα του, αλλά και κεινη του άρχισε τη συζητήσι με τους πόντους κι' ο Πρόδρομος την άγριοκυτούσε: «Βαλτή είσαι κι' έσύ γιάθρουμ. Είπα! Πόντους-πόντους ντέν θέλω να άκούω. Ρούχα να μου λές. Κουστούκι, παπουτσία, που-κάμια, τσουράτια φιλιάν-φιστικ. Τέτοια πράγ-ματα. Χίτς πόντους φιλιάν άνακατεύεις. Κι' έπειδή ή γυναίκα του ήταν καλή κι' υπομονητική δεν ήθελε να στενοχωρήση τον Πρόδρομο και στα-ματούσε κάθε συζητήσι. Όταν ύστερ άπ' αυτό ο Πρόδρομος άποπειράτο να της ξανακοινω-νέται έπάνω στο ζήτημα αυτό κεινη κοινούσε το κεφάλι της και δεν έβγαζε μιλιά. Κι' ο Πρό-δρομος κρατούσε στα χέρια το δελτίο, το κυ-τούσε, το ξαναμάζεψε και τόκλεινε στο πορτο-φόλλι του. Ρούχα ντέν δίνουμε μπελιά δίνουμε. Άντε μπακαλούνι τι θα γίνει.

Κι' όμως το ζήτημα αυτό τον ενδιέφερε πολύ. Κι' ήταν άδύνατο να μη το κουβεντιάσει. Όποτε οι φίλοι του έκαναν μία συνωμοσία. Να μη του μιλήση κανένας πιά ούτε να του δώση καμιάν άξηγησι. 'Ηξεραν πώς μπορούσε να σκάση ο Πρόδρομος.

— Λοιπόν Τάσο τι γίνεται; — Καλά εύχαριστώ Πρόδρομε. — Για το Ούντρα λέω. — Για παιδ Ούντρα; — Ούντρα-μούντρα κούζουμ! Δελτίο. πόντους, ρούχα νε-δω νε-γιος. — Ά! Δεν ξέρω. — Πόντους-πόντους! — Ίδεά δεν έχω. Πήγαινε στον Περικλή: — Περικλάκια καϊδέ Ιατέρμι σιν; — Εύχαριστώ Πρόδρομε.

— Χίτς μπέ για τα ρούχα κανέναν ντέν μιλά. Δελτίο έχω στο τσέπι μου, γραμματιά έχω, νού-μερα έχω, πόντους-πόντους έχω. Τι λές έσύ κούζουμ; Ένα κουστούμι πόσους πόντους ένε-τοι;

— Δεν ξέρω Πρόδρομε. — Θούσκωνε και ξεφούσκωνε ο Πρόδρομος. Με το ζόρι, βεβαία, δε μπορούσε να κάνει κανέναν να μιλήση. Κι' ή συνωμοσία έπαιρνε γύρω του διαστάσεις.

Πεισματάρης ο Πρόδρομος. — Λύσσαξε. Κι' έπειδή όταν τον έπιαναν τα πεί-σματα ήταν φοβερός άποφάσιος να εκδικηθή. Μαζεύει τα λεφτά του. Πήγαινε στα μαγαζιά. Αγοράζει καινούργιο κουστούμι, καινούργιο που-κάμιο, καινούργια γραβάτα, καινούργια πα-πούτσια, καινούργιες κάλτσες, καινούργια έ-σώφρουμε, ντυνεται και γίνεται κούκλα και τρα-βάει θριαμβευτικά στους φίλους του. — Βρέ Πρόδρομε! — Τι είν' αυτά; Πώς έγινες έτσι; — Μωρέ πού τα βρήκες; — Και τότε ο Πρόδρομος σπύκνει τα δυό του χέ-ρια με πείσμα καραμανλίδικο, άνοιγει πανηγυ-ρικά τις δυό του παλάμες και άρδεται: — Να κιοπόνλου κιοπεκλέρ! Χίτς μπέ Ούντρα-μούντρα, πόντους-πόντους άνάγκη ντέν έχει ο Πρόδρομος. Παλιά παπουτσία του τα γράφει. Έ-σεις να ήκαίτε και να συζητάτε πόντους ξυπό-λητοι, έσέκ καφκλιάρ!

Κι' έμειναν όλοι άναυδοι. Ο Πρόδρομος είχε εκδικηθή.

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Μπάνιο

Δέν ήσται καλά κοπέλλα μου. Και άπο-ρώ πώς έτόλμησες να πάρης το θάρρος να υποβάλης τέτοια πρότασι, σε μένα, τον Πε-λοπίδα! Άκούσ έκει. Νόρθω, λέει, παρέα να πάμε για μπάνι—μίζε. Μπαίν—μίζε πόλός: Ο Πελοπίδας! Μάλιστα. Ο Πελο-πίδας να πάρη το μαγιά από μάλης και να πάη παρέα με τον Κοκό, το Ντιντή, τη Φιφή, τη Λουλού, τη Ζίζη και τη Λιλή να πέσουν μαζί στή μπλούμ! Και να φο-ρέσω το μαγιά μου και να βγώ στήν πλαζ με τα διάφορα τσακλουδούνα και να φωνάξω: — Λουλού! Πέφτω πρώτος!

Και να κάνω και νάβια, πώς ταχα ε-ίνε κρύα ή θαλάσσα. Κι' έπειτα να ναι-κί άσκα και «κανώ» για να κάνουμε θαλάσ-σια σπόρ και να παίξουμε και γουά-τερ πόλο! Αί, λοι-πόν, κοπέλλα μου, ο Πελοπίδας, —τ' άκούς; ο πε-λο-πί-δας—δέν κάνει αυτές τις σαλαμαρές. Άμα θέ-λω να κάνω μπάνιο, παίρνω ένα αυτοκίνη-το και πάω σε μία άπομειρη ακρογιαλιά και γύννομαι πίσω από ένα βράχο και κάνω το μπάνιο μου άξιοπρεπώς, όπως μου έμπε-ρει. Χωρίς γυναικικές επιδείξεις και ψευτο-λειτουργίες και άλλες άβιες, έν τώ μέ-ση άνοιχτών νεαρών και θηλέων. Γιατί, για μένα το μπάνιο είναι σεαθήρ υπόθεση υγι-ας και όχι σαλαμαρά. Και ήθελα να ή-μωνα δικτάτορας για ν' άπαγορεύσω αυ-στηρώς και διά νόμου τα μπάνι—μίζε, που εκθέτουν τη σεαδρότητα της φυλής. Άν έσας σάς άρέσουν οι σαλαμαρές, να πιά-τε με το καλό παιδάκι μου και να μη σας δώ το μάτι μου. Άλλά ένα πράγμα έχω να σας συστήσω. Να μη μου ξανακάνε ένω να τέτοια πρότασι, γιατί θα σου άρπάξω έμένα όδείο σου κεφαλάκι, με τα όλλα μολλιά-στα κι' άλλα μωλάκι, με τα όλλα μολλιά-στα το κουτί. Έκτός άν μου έκανες την πρό-ταση για να με ειρωνεύηθης. Άν είν' έτσι, φόνε και πήγαινε στο διάολο, πριν με πιά-σουν τα νεύρα μου και σε καταρέξω με το καταβρεχτήρι...

Χιούμορ

Μεταξύ μικρών — Πάλι τις έφαγες, Μπόμπυ; — Τι να κάνω. Δεν μπορεί να γίνει κι' άλλωίως. Ο άδελφός μου κι' έγώ είμαστε διδυμοι και μοιάζουμε τόσο πολ-ύ! Όσοι φορές λοιπόν κάνει ο ένας άταξίες, ο μπαμπάς μας τις βρέχει και των δυό... για να μην κάνει λάθος!...

Τό... θερμόμετρο — Η κυρία (προς την παραμύνα): Άκούσε, Άντονα: Όταν κάνης λου-τρό του παιδιού, να δοκιμάζης πρώτα το νερό με το θερμόμετρο για να βλέ-πης αν είναι πολύ κρύο ή πολύ ζεστό. Η παραμύνα: Δεν είναι άνάγκη, κυρία. Άν το νερό είναι πολύ ζεστό, το παιδί θα κοκκινίση, άν είναι πολύ κρύο θα μελανιάση!...

★ — Εκείνη: Άλλοτε με βεβαίως πώς ήμουν πολύ άμορφη... Μήπως άλ-λως τώρα; — Ε κ ε ί ν ο ς: Ό, καθόλου!... Έγώ μόνο, άλλαξα... γούστο!...

★ — Ένας δικηγόρος υπερασπίζεται στο δικαστήριο τον πελάτη του: — Ο πελάτης μου, κύριε πρόεδρε, εί-νε ένας χωριάτης, ένας άξεστος και κουτσός άνθρωπος κι' ό,τι έκανε δεν το έκανε από κακία. Κι' ο πελάτης: — Βεβαία, κύριε πρόεδρε. Θα κατά-λαβες και συ ότι είμαι κουτσός από... το δικηγόρο που έπιάλεσαι!...

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΚΙ' Ο ΣΚΕΛΕΤΟΣ

Διήγημα φρίκης

Ο διάβολος στενοχωριόταν... Πε-πατούσε, λοιπόν, κάποτε, σ' ένα νεκρο-ταφείο, ανάμεσα στους τάφους, μέσα στο σκοτάδι μιας νυχτας φθινοπωρινής, σφύριζε και ζητούσε κάτι να ξεσκάσει. — Άνεμος συνάδευε το τραγούδι του, που γλυστρούσε σαν κρύα σαύρα, τριγύρω στους τάφους, ανάμεσα στους σταυρούς. Στον ούρανο περνούσαν συν-νεφα πυκνά, που πόνταν με τα ψυ-χρά τους δάκρυα, τις βούδες κατοίκους των πεθαμένων...

Ο διάβολος λοιπόν σφύριζε και σκέ-πτοταν: —Θα ήθελα να ήξερα τι νοιάθουν, με τέτοιο καιρό οι πεθαμένοι. Άραγε τους περνούαζε ή ύγρασι; Άπ' την ήμερα του θανάτου των, έν υποφέρουν βεβαία από ρευματισμούς, έν τούτους δεν θα περνούν και τόσο εύχάριστα 'κει κάτω!... Να φώναζα κανέναν να περ-νούσαμε την ώρα μας; Θα ήταν εύχά-ριστο και για μένα και γι' αυτόν... Να, κάπου έδω έθαψαν ένα γραμματι-σμένο.

—Ε! Άκου έδω! φώναξε χτυπώ-ντας με τα νύχια του, την πλάκα του τάφου του γραμματισμένου. Σήκω ά-πάνω! —Τι με θέλεις, ρώτησε, μία ραγισμέ-νη, υπόγκρη φωνή. Δεν σπώνομαι. Ποιός είσαι συ; — Με ξέρεις ποιός είμαι. — Ποιός; Ο τυπογράφος; Ο λογο-κριτής; Ποιός; — Όχι. — Ποιός είσαι λοιπόν; — Είμαι ο διάβολος. — Ά! τότε έβασα άμέσως.

Η πλάκα του τάφου μετατοπίστηκε, κι' ένας σκελετός παρουσιάστηκε. Ά-πό τις κόγχες των ματιών του, έβγαλε ένα γλαστόπο, άδύνατο φως. Τινάχτη-κε, για να πέση το χρώμα που ήταν κολ-ημένο στο κόκκαλα του, και κύτταξε με το γλαστό βλέμμα του, τον συν-νεφιασμένο ούρανο. —Θες να κάμωμε οι δυο μαζί ένα γύρο; ρώτησε ο διάβολος. — Εύχαρίστος άν και ο καιρός δεν είν' τόσο καλός. — Δεν πιστεύω να φοβάσαι μην κρυ-λογήσης. — Ά! όχι. Υπέστην χειρότερες ψυ-χρολοσιές στη ζωή...

Περπάτησαν μαζί στο στενό του νε-κροταφείου μονοπάτι. Μία λεπτή κρύα βροχή τους περνούσε ως τα... κόκκα-λα κι' ο παγωμένος άνεμος έσφύριζε, μέσα στις γυνίτες πλευρές του συγγρα-φέως, που δεν είχαν πλέον καρδιά. —Δέν πάμε στήν πόλι; ρώτησε σε λίγο το διάβολο ο συγγραφέας. — Άκούς λέει. Γιατί όχι; Βγήκαν από το νεκροταφείο και μπή-καν σε λίγο σ' ένα στενό δρόμο. — Δέ μου λές, ρώτησε ο διάβολος, πώς περνάς στον τάφο μέσα; — Τώρα που συνήθισα αρκετά καλά. Στις άρχες όμως ύποφερα τρομερά. Έ-κείνος ο βλάκας που έχω να τα καρδιά στο σκέπασμα της κάσας, μου έχωσε ένα μέσο στο κρανίο—δέν ξέρω για-τί!... Έπειτα ήρθαν τα σκουλήκια, που να τα πάρη ο διάβολος, κι' άρχι-σαν να με τρώνε με μία βραδυτητα ά-πελπιστική.

— Κάνει ύγρασιά τώρα το φθινόπω-ρο στους τάφους; — Ναί, λίγη, αλλά συνήθίζει και σ' αυτή κανείς. Να σου πω όμως την ά-λήθεια, εκείνο που δεν ύποφέρεται είναι

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

— Ποιό είναι το μόνο πρόσωπο μπροστά στο οποίο μπορεί κανείς να ταπεινωθή; — Η μητέρα του.

— Με τί μπορούν να συγκρι-θούν οι νόμοι; — Με τον ιστό της άράχνης. Οι μικρές μυνίτες πιάνονται σ' αυτόν, ένω οι μεγάλες τον τρυ-πούν και ξεφενύουν!

— Πότε σωμαίνει και ή πιο φλύαρη γλώσσα; — Όταν μιλήση το χρέμα.

Η έξοχή στο σπίτι μας!

Μία θαυμαστή άμερικανική έφεύρεσις — Η ζωή μας θα γίνει υγιεινότερη στο μέλλον; Αυτό ύποσχεται μία πρόσφατη έφεύρεσις ενός νεαρού Άμερικανού φυσικού, όνοματι Τζαίμς Ντουμπ, από την Καλιφόρνια.

Η έφεύρεσις του άμερικανού έπιστήμονος δεν αποτελεί καμμία άναστάσι της έπιστήμης. Είναι άπλουστατα μία χρησιμοποίηση των τελευταίων έ-πιστημονικών ανακαλύψεων, για την καλύτερη της ζωής του ανθρώπου των πόλεων, που ζή μέσα σε άθυγιεινές συνθήκες και που ή δυναμικότητά του ελαττώνεται από τη μία γενεά στήν άλλη.

Κατά τον Τζαίμς Ντουμπ, το κυριώτερο πρόβλη-μα που παρουσιάζεται για τον άνθρωπο των πό-λεων σήμερα είναι ή έλλειψη καθαρού και υγιεινού άέρος, που είναι ύποχρεμένος να τον ζήτηση στήν έξοχή. Αυτό όμως δεν είναι εύκολο και για τους περισσότερους μάλιστα είναι όλοταλα άδύνατο. Ά-φου, λοιπόν, παρατηρή, δεν μπορούμε να ζητήω-με την υγιεινή ζωή στήν έξοχή, θα πρέπει να ανα-ζητήσωμε την λύσι του προβλήματος προς την άν-τιθετη κατεύθυνσι. που είναι ή μεταφορά της έξοχης στο σπίτι μας.

Και αυτό έκαμε ο άμερικανός έπιστήμων. Έπε-νόνησε ένα μηχανήμα, που ο προορισμός του είναι να δημιουργή άκατάπατα μέσα στο δωμάτιο και γενικώτερα στο σπίτι μας μία άτμόσφαιρα άπόλυτου υγιεινής, σαν εκείνη που θα μπορούσαμε να βρούμε σε μία καλή έξοχή.

Το μηχανήμα αυτό εξακοντίζει γύρω του προς ό-λες τις κατευθύνσεις ηλεκτρόνια με ταχύτητα 11 περίπου μιλίων στο δευτερόλεπτο και με τον τρο-πο αυτό αλλάώνει την σύστασι του άέρος.

Η ταχύτης αυτή των 11 μιλίων είναι μεταβλητή, σύμφωνα με τις συνθήκες που θέλωμε να δημιου-ργήσωμε μέσα στο σπίτι μας. Για ένα συννημένο διαμέρισμα, έξαφνα, μία ταχύτης 5-7 μιλίων κατά δευτερόλεπτο είναι άρκετή. Ένώ για ένα στρατών ή για μία μεγάλη αίθουσα νοσοκομείου χρειάζεται πολύ μεγαλύτερη ταχύτης.

Το μηχανήμα του Τζαίμς Ντουμπ παρουσιάζει και μία άλλη πρωτοτυπία, που δεν είναι λιγώτερο σημαντική. Μπορεί να δώση τον άέρα της έξοχης σε όκτω διαφορετικές διαστάσεις, που αντίστοι-χούν καθεμία και σε ώριμαμένη άτμόσφαιρική πιεσι. Έτσι έχομε τον άέρα των ύψηλων κορυφών, τον άέρα των άκτών, τον άέρα του άνοιχτού πελάγους, τον άέρα του άσους, τον ήπιο και υγιεινόν άέρα των μεσογειανών κλιμάτων κτλ.

Για να επιτευχθούν όμως, αυτές οι διαβαθμίσεις, χρειάζεται μία γεννήτρια, που να μπορεί να εξακον-τίζει ηλεκτρόνια με ταχύτητα 18-20 μιλίων την ώρα. Η συσκευή αυτή, που είναι περισσότερη πολυ-πλοκή από την προηγούμενη, προσορίζεται για νοσο-κομεία και για ειδικές θεραπείες ώριμενών ασθε-νιών, όπως είναι ή ψυχιατρική, οι βρογχονευμονί-κές παθήσεις, οι ασθένειες της καρδιάς, ή άρτηριο-σκληρώσις κτλ.

Ένα άλλο πλεονέκτημα της έφεύρεσεως του Τζαίμς Ντουμπ είναι ότι ή ίδια αυτή συσκευή μπο-ρεί να ρυθμίζει την θερμοκρασία του δωματίου μας στο επιπέδο που επιθυμούσε, δημιουργώντας ρεύ-ματα άέρος που θα μάς δροσίουν κατά το καλο-καίρι και θα μάς θερμαίνουν κατά τον χειμώνα. Στην πραγματικότητα, μάλιστα, θα μπορούμε να μην έ-χωμε ούτε καλοκαίρι, ούτε χειμώνα μέσα στο σπίτι μας, αλλά μία μοναδική 'έποχή', που θα μπορούμε να την κανονίζωμε σύμφωνα με την ιδιοσυγκρασία και τις προτιμήσεις μας.

Έπειτα από όλα αυτά, θα μπορούσατε να φαν-ταστήτε ότι το πρόβλημα της υγιεινής διαμονής μέ-σα στις άθυγιεινές συνθήκες πόλεως μας, όπου ο άέρας που άναπνέουμε είναι πραγματικά όληπληρια-σμένος, έλύθηκε. Άλλά... Σε όλα τα πράγματα ύ-παρχει πάντα ένα αλλά... Καί, στήν προκειμένη περίπτωση, δεν είναι από εκείνα που μπορεί κανείς να τα παραμερήση εύκολα.

Γιατί ή έφαρμογή της έφεύρεσεως του Τζαίμς Ντουμπ σε μία πόλι όπως είναι ή Νέα Υόρκη άπαι-τεί την παραγωγή ηλεκτρικού ρεύματος σε μία ά-ναλογία 150.000 φορές μεγαλύτερη από τη σημερι-νή παραγωγή και την εγκατάστασι χιλίων περίπου σταθμών για το μετασχηματισμό και τη διοχέτευσι αυτού του ρεύματος στις ιδιωτικές κατοικίες.

Ο άμερικανός έπιστήμων έλπίζει, όμως, να ά-πλοποιήση την έφεύρεσί του, που οι πρώτες δοκι-μές της άπέδωκαν ίκανοποιητικά αποτελέσμα-τα. Μαζί του έρνάωνται τώρα περί τους δέκα φυ-σικοί άκόμη και δυο μηχανικοί για την έπεξεργασία των διαφόρων τεχνικών λεπτομερειών. Άς περιμέ-νωμε λοιπόν.

Νέες «ήπιδες» βόμβες — Καθώς άποκαλύφθηκε τελευταίως, οι Γερμανοί σκό-πευσαν να χρησιμοποιήσουν στον πόλεμο ένα νέο εί-δος «ήπιδων βωμβών», που είχαν από έμπρο-στές τους ένα «θερμοληπτικό κύτταρο». Οι όρα-τές φωτεινές άκτίνες δεν είχαν επίδρασι σ' αυτόν το μηχανισμό, αλλά οι «ύπερθερες» θερμικές άκτί-νες τον έπηρεάζαν, κι' έκαναν όλοκληρη τη βόμβα ν' αλλάρη κατεύθυνσι προς το μέρος της πηγής τους. Συνεπώς οι βόμβες αυτές θα πηγαιναν να πέ-σουν με άσφάλεια πάνω σε μεγάλα έργοστάσια, ύ-ψικαμίνους, πολεμικά πλοία, και κάθε εγκατάστασι που θα παρήγε πολλή θερμότητα. Εύτυχως, δεν πρό-λαβαν να τις χρησιμοποιήσουν οι Γερμανοί.

ζην να δοὺν τί γίνεται ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ βρισκόντουσαν.

—Μιά στιγμή, εἶπε ὁ Καρτιέ. Θὰ γυρίσω ἀμέσως.

—Καθίστε, Ζάν, τοῦ εἶπε ὁ Ζάκ, πηγαίνω ἐνῶ.

Κι' ἀμέσως σηκώθηκε καὶ ἀπομακρύνθηκε.

Διέσχισε γρήγορα-γρήγορα τὴν ἀποθήκη κι' ἔφθασε στὴν ἀντικρὺ πλευρά.

Ἔτοιμαζόταν νὰ στρίψει πίσω ἀπ' τὸ σωρὸ τῶν ἀρχαίων πραγμάτων, ὅταν ἕνας σωρὸς μικρῶν κιβωτίων ἔπεσε ἐπάνω του.

Εὐτυχῶς τὰ κιβώτια ἦσαν ἀδεια.

Ὁ Ζάκ χαμογέλασε ἀντὶ νὰ θυμώσει κι' ἔσκυψε νὰ δῇ τί κάνει ὁ ἀδελφάκος.

Τὴν ἴδια στιγμή δέχθηκε ἕναν τρομερὰ δυνατό ῥιπνῶσθ ἀπὸ στήθος. Τὸ χτύπημα ἦταν τόσο σφοδρὸ ποὺ ὁ Ζάκ θὰ σωριαζόταν κάτω ἀν δὲν στηριζόταν στὸν τοῖχο.

Γιὰ μιὰ στιγμή μονάχα ἔμεινε παραξαισμένος.

Συνήλθε εὐτυχῶς ἀμέσως. Κι' αὐτὸ ὑπῆρξε ἡ σωτηρία του. Γιατί εἶδε τὸ Γερμανὸ ἀρχικατάσκοπο νὰ ὀρμᾷ ἐναντίον του κρατώντας στὸ χέρι ἕνα χονδρὸ σιδερό. Τὸ εἶχε ὑψώσει καὶ θὰ τὸν συνέτριβε τὸ κρανίον, ἀν ὁ Ζάκ δὲν πρόφτανε νὰ πηδησὶ πρὸς τὰ πόδια.

Τὸ χτύπημα ἀπέτυχε.

Αὐτὸ περίμενε κι' ὁ Ζάκ. Ἀσπασὸς στὴν πάλιν, ἔκανε ἕνα ἀστραπιαῖο πηδησιό κι' ἄρπαξε τὸ Χάρτιον ἀπ' τὸ λαβίδι.

Πῶς εἶχε λυθῇ ὁ Γερμανὸς ἀρχικατάσκοπος;

Αὐτὸ δὲν ἦταν τῆς στιγμῆς αὐτῆς. Ἐπρεπε προηγουμένως νὰ τὸν καταστήσουν ἀκίνητον, νὰ τὸν ἐμποδίσουν νὰ φωνάξῃ. Καὶ ἦσαν πραγματικὰ ἀπερίσκεπτα τοῦ Χάρτιον τὸν ὅτι, ἀντὶ νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ Ζάκ, δὲν ἔπρεξε πρὸς τὴν πόρτα, ὅχι γιὰ νὰ φύγῃ, πρῶτα ἀδύνατο, ἀλλὰ γιὰ νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ τῶν περαστικῶν καὶ τῶν γειτόνων μὲ τίς φωνές του.

Μετὰ τοῦ Γερμανοῦ καὶ τοῦ Ζάκ ἔρχισε πόλεμος μὲ τὴν πάλιν λυσσῶδες, μακρινὸς, πάλιν θανάτου.

Ὁ Καρτιέ δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τίποτε. Ἡ ἀποθήκη ἦταν μεγάλη, ἡ ἀπόστασις ἀρκετὴ, σωρὸι ἀρχαίων ἀντικειμένων τὸν ἔρραζαν τῆς θέας. Ἐξ ἄλλου συζητοῦσε μὲ τὴ φίλῃ τοῦ κατασκόπου.

Ἀπὸ ἀδικαιολόγητο ἐγωισμό ὁ Ζάκ δὲν βέλησε νὰ ζητήσῃ τὴ βοήθεια τοῦ συντρόφου του. Ἦθελε νὰ καταβάλῃ μόνος του τὸν ἀντίπαλό του, νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα σκληρὸ μάθημα.

Ἐπῆλθαν βουβὰ. Μόνον ἡ ἀπότομη πνιγμένη ἀνοπνοὴ τους ἀκούονταν. Ἐξάφνα ὅμως προσέκρουσαν πάνω σ' ἐμερικὰ κιβώτια.

Ὁ Καρτιέ εἶχε ἀκούσει τὸν προηγουμένον θόρυβον τῆς καταρρεύσεως καὶ δὲν εἶχε δώσει σημασίαν. Γάρα ὅμως παραέβλεπε. Γιατί ἀκούοντο ὁ Ζάκ; Μποροῦσε, νὰ ἀποσοληθῇ τὸσὺν ὥρα μὲ τὸν αἰχμάλωτό τους;

Περίεργος νὰ μὴν τὴ συμβαίνει γύρισε καὶ κύτταξε πρὸς τὴν ἄλλη ἀκρὴ τῆς ἀποθήκης.

Τὴ στιγμή αὐτὴ ἕνα μουγγρητὸ μανιὰς ἔφτασε στ' αὐτὰ του.

Ἦσαν ὁ Χάρτιον ποὺ ὁ Ζάκ τοῦσφιγγε μὲ λύσσα τὸ λαβίδι.

—Διὰδολεὶ φώναξε ὁ Καρτιέ. Κι' ἄρπαζόντας τὸν περὶ τὸν φῶτα τοῦ ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος τῆς πάλιν.

Τὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρουσε τὸν κατέπληξε.

—Κέρατα τοῦ διαβόλου!... φώναξε μὲ ὄργην. Τρελλὰ τέρας, Ζάκ! Δὲν με ἐλδοποιεῖς; Ἀ, τὸν ἀχρεῖο, τὸν ἀθλιό!

Καὶ ὥρμησε ἐναντίον τοῦ Χάρτιον ἀπὸ πῶς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ραδιόφωνον εὐκαρίως λόγῳ ἀναχωρήσεως, μάρκας R.C.A. δέκα λυχνίων μοντέλλο 1939. Πληροφορίαι κατ' ἐκαστὴν 10-12 π.μ. καὶ 4-7 π.μ. Ἀρτεμίδιος 25, Παλ. φάληρον.

Συνταγὴς γιὰ τὴν κούρασι

Πῶς νὰ φρεσκάξετε τὸν ἐκνυτὸ σας

Κάθε ἄνθρωπος πολυάσχολος, ἰδίως δὲ οἱ πνευματικῶς ἐργαζόμενοι, νοιώθει συχνὰ μιὰ κατὰ-πτώσι, μιὰ ἀκεφαλίαν, μιὰ μείωσι τῆς ἐνεργητικότητος καὶ τῆς ἀποδόσεως του. Ποιὸ εἶναι τὸ ἐνδεχόμενον φάρμακον γιὰ τὴν ψυχικὴ αὐτὴ πάθησι; Ἐνὰ μεγάλο ἀμερικανικὸ περιοδικὸ εἶχε τὴν ἐμπνευσίαν νὰ ρωτήσῃ διάφορες διασημότητες τοῦ φιλολογικοῦ καὶ καλλιτεχνικοῦ κόσμου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἀν ἐξηγοῦσαν στὸν ἑαυτὸ τους καμμιὰ συνταγὴ γιὰ νὰ γιαντρέψουν αὐτὴ τὴν ψυχικὴ κούρασι, τὸν πνευματικὸ κάματο, ποὺ βαραίνει κάποιον-κάποιον τοὺς διανοούμενους.

Οἱ ἀπαντήσεις ποὺ συγκέντρωσαν, ἦταν πολλές καὶ περίεργες. Σὰς προσφέρουμε ἑξῆς τῶν πρωτοτυπώ-τερες ἀπ' αὐτές, μὲ τὴν εὐχὴ νὰ τίς δοκιμάσουν οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀναγνώστες μᾶς καὶ νὰ βροῦν κάποια κατὰλληλῃ γιὰ τὴν περίπτω-σιν αὐτοῦ.

Ὁ Ντόναλντ Κούλρος Πίττυ, γνωστότατος φυσιοδίφης καὶ συγγραφεὺς διαφόρων ἐκλαϊκιστικῶν ἔργων γιὰ τὰ λουλούδια, τὰ ἔλα, κλπ., ἀπάντησε σὺν περιοδικῶς: «Ὅταν παθαίνω αὐτὴ τὴν ἀρρώ-στειαν, παίρνω ἀλαμπράτσο, τὴν γυναικίαν μου καὶ πηγαίνω νὰ κυτ-τάξω τὸν Κρόνο μ' ἕνα τηλεσκό-πιο τοῦ δρόμου, ἢ νὰ ἰδῶ τοὺς γλάρους ν' ἀναζητοῦν τὴν τροφὴν τους στὰ κύματα... Μὲ λίγα λό-για, φροντίζω νὰ ξερῶ γιὰ λί-γο ἀπ' τὴ σφαῖρα τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Βλέπω τότε πόσο περιόριστη μπορεῖ νὰ ζῇσῃ ὁ κόσμος ἐξῶ ἀπ' τὴν ἀνθρώπιναν μίσην. Καὶ ἐκ-ναθρίσκω τὴν εὐδαιμονίαν μου καὶ τὴν πνευματικὴν μου διαύγεια, νοιώ-θοντας ὅτι ἡ ἀνθρωπότης δὲν εἶναι παρὰ ἕνα ἀπεράντο μῦθος τῆς Φύ-σεως κι' ὅτι ἡ Φύσις βρίσκεται σ'

ἐνὰ ἀδιόκοτον ὄργανο ζωῆς κι' ἀναπνοῆς».

Πιὸ ἀπρόσβητῃ εἶναι ἡ ἀπάντησις τοῦ Μπρούς Μπάρτον, πρώην μέ-λους τοῦ Κογκρέσσου καὶ συγ-γραφέως τοῦ βιβλίου, «Ὁ ἄνθρω-πος ποὺ δὲν τὸν ξέρει κανεὶς»: «Ὅταν, στὴ μέση μιᾶς δουλειᾶς, σταματῇ ἔξαφνα τὸ μυαλό μου, φορῶ τὸ καπέλλο μου, βγαίνω στὸ δρόμο καὶ πηγαίνω νὰ γυαλίσω τὰ παπούτσιά μου στὸ στιλβωτή-ριο! Ὁ συνδυασμὸς τοῦ καθαροῦ ἀέρος καὶ τοῦ ἐλαφροῦ μασσάζῃς τῆς βούρτσας πάνω ἀπ' τὰ δάχτυ-λα τῶν ποδιῶν μου, κάνει τὸ αἷ-μα νὰ ἐνακκυκλωθῇ γρη῏α στὸ κεφάλι μου! Ὅσο γιὰ τὴ χρο-νία μορφή πνευματικῆς κόπωσης, σὰς συνιστῶ μιὰ ἄλλη κούρα: Ν' ἀναγγεῖλετε σὲ ἄλους, ὅτι θὰ πάτε ταξεῖδι, ἀλλὰ νὰ μὴν πάτε ποτενὰ. Νὰ μένετε σπιτί σας, νὰ κοιμάσθε ὡς ἀργά, νὰ παίρνετε τὸ πρόγευμα σας στὸ κρεβάτι, νὰ μὴν πατάτε διόλου στὸ γραφεῖο σας καὶ νὰ χαζεύετε μόνος στίς ἐκκλησίες, στὰ μουσεῖα, στὰ δι-καστήρια, στὰ ἀθλητικὰ γήπεδα, στὰ κέντρα διασκεδάσεως. Ὁ πυ-ρετὸς τῶν ἀνθρώπων συμφορῶν τῶν καὶ τῆς δράσεως—τῆς δρά-σεως ὅμως τῶν ἄλλων ἀνθρώπων—θὰ φρεσκάσῃ καὶ θὰ ζωογονή-σῃ τὸ μυαλό σας».

Ὁ δημοσιογράφος καὶ διηγημα-τογράφος Φράνκλιν Ἀνταμς λέει: «Ἐγὼ πολλοὺς τρόπους νὰ ξερο-κίξω τὴν κούρασι. Ὅλοι ὅμως βα-σιζονται σὲ μιὰ γενικὴ συνταγή: Ἐπιβιάζω πάντα κατὰ ἐντελὴς ἄ-σχετο ἡ ἀντίθετο πρὸς ἐκεῖνο ποὺ πιστεύω ὅτι με κούρασε. Ἀφισώ-νομαι π. χ. ὁλοκληρωτικὰ σὺν τέν-νις, στὸ πόκερ ἢ στὸ κολύμπι. Κι' εἵπεται ξαναγυρίζω μὲ κέφι στὴ δουλειά... πρὸ πάντων ἀν ὑπῆρ-

ξαι ἄτυχος στὸ πόκερ καὶ πρέπει νὰ σκεπασῶ τίς χαρτοφύλλες! Ἄν ὁ-μως ἡ ὥρα, ὁ τοπος, οἱ συνθήκες ἐν γένει, δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ ἐφαρμόσω αὐτὴ τὴ μέθοδο, δια-βάζω τότε ἕνα ἔργο τοῦ Ζαίηφελ. Ἄσπτόσο, ἀν ρωτήσῃ τὴ γυναίκα μου, θὰ σὰς πῇ ὅτι, ὅταν εἶμαι κουρασμένος ἀπ' τὴ δουλειά μου, ξεθυμαίνω σ' ὅποιον βρῶ πρόγει-ρον! Πῶς με συκοφαντεῖ!...»

Ἀς δώσουμε τώρα τὸ λόγο καὶ στὸ ὄργανο φύλον. Ἡ δημοφιλὴς συγγραφεῖς Ντόροθυ Ντίξ, ποὺ διαβάσεται ἀπὸ ἑκατομμύρια ἀνα-γνωστικοῦ κοινού, ἀπάντησε: «Ὅ-ταν νοιώθω κατὰπῶσι κι' ἀπογο-ήτσησι, πηγαίνω ἀμέσως κι' ἀγο-ράζω ἕνα κόκκινο καπέλλακι. Καμ-μιὰ στενοχωρία ἢ κακοκεφιά δὲν μπορεῖ ν' ἀντιστῇ στὴ θαυμα-τουργὰ ἐπίδρασι ἐνὸς κόκκινου κα-πέλλου! Εἶναι ὁ θριαμβὸς τῆς ἐλ-πίδος. Ἐγὼ ἀρχίζω μάλιστα νὰ πι-στεύω ὅτι μπορεῖ ἀκόμα νὰ ἐκ-ναφέρῃ τὰ γκρίνια καλλίαια σὺν φυ-σικῶν χρωμάτων, νὰ ἐξαφανθῇ τὸ περὶ τὸ λῖπος, δίχως διαίτα, καὶ νὰ ἐνακκυκλῇ μιὰ γυναίκα ἐ-ξηντάρα κοριτσάκι 16 ἐτῶν! Στὴν περίπτωσιν μου, δὲν κάνω βέβαια ὅλ' αὐτὰ τὰ θαύματα, δίνει ὅμως μιὰ... κλωτσίαν σ' ὅλο τὸν ἑαυ-τό μου, ποὺ τὸν ξαναφέρνει σὲ ὕψη καὶ ἰσορροπία».

Κι' ἡ Ντέλλα Λούτ, ἐκδότρια γυναικείων περιοδικῶν καὶ λογο-τέχνις μὲ τάλαντο λέγει: «Γιὰ νὰ ξεδουδετερώσω τὰ ἀποτελέσματα τῆς υπερβολικῆς πνευματικῆς συγ-κεντρώσεως στὸ γραφεῖο μου, ἀ-σχολοῦμαι μὲ τὴν κουζίνα μου. Πρὸ πάντων τὸ ζύμωμα τοῦ ψω-μιοῦ εἶναι ἕνα πρώτης τάξεως ἀν-τίτροπον. Ὅταν ζυμώνετε, νοιώθετε ὅτι κάνετε κάτι βασικό κι' ἀπαραί-τητο γιὰ τὴν ἀνθρώπιναν ζωὴ, ἢ ἔχετε χειροπαλὴς ἀποβέβαια: τὸ ξεροθυμαίνω ψωμιά! Ἡ ἀσάβηστη αὐτὴ ἀπόληξι ἀποκαθιστᾷ τὴν ἴ-σιν καὶ δὲν δέξινωκε κατ'...»

Ἐἵναι θαυμάσιον τὸ κολλεῖν σας, τῆς εἶπε, ὅταν εἶδε πῶς ἐκείνη πρόσεξε πῶς εἶχε τὸ βλέμμα του προσηλωμένο στὰ κοσμημά της. Καὶ σὰς πηγαίνει πολὺ ὥρα... πρὸ πάντων ἀν ὑπῆρ-ξαι ἄτυχος στὸ πόκερ καὶ πρέπει νὰ σκεπασῶ τίς χαρτοφύλλες!

Ἡ πασιγνώστη τραγουδίστρια τῆς Ὀπερας Λιλί Πόνς λέει: «Ὅ-ταν βαριέμαι τὴ ζωὴ, κάνω ἕνα γύρο στὸ Ζωολογικὸ Κήπο. Κυτ-τάζω τὰ ζῶα ποὺ τρώνε, καὶ ἐκ-χνῶ κάθε σκετοσύνη τοῦ κόσμου. Συγχρόνως τρώω ὅτι ξέρω πῶς θὰ μοῦ χαλάσῃ τὸ στομάχι: φυ-στίκια, κουλουρία, καρομέλες τοῦ δρόμου... Ἡ ἐπιείκεια αὐτὴ πρὸς τὸν ἑαυτὸ μου—σὺν μητέρᾳ πρὸς τὸ χαϊδεμένο παιδί της—ἔχει ἀ-ξιοθαύμαστῃ ἐπίδρασι στὴν ψυχί-κή μου διάθεσι».

Τέλος, ἡ διηγηματογράφος Κά-θριν Μπρούς ἀπάντησε: «Πρῶτον, γράφω σ' ἕνα χαρτί τί ἀκριβῶς αἰσθάνομαι, καὶ τίς αἰτίες ποὺ τὸ προκαλοῦν. Εἶναι ἕνα εἶδος μι-κρῆς ψυχναλῶσεως, ποὺ βοηθεῖ πολὺ στὴν θεραπεία μου... καὶ ποὺ γλυτάνει τοὺς φίλους μου! τὰ ξεποτάματα τῆς γκρίνιας μου! Ἐπειὰ κάνω μιὰ ἐκδρομὴ, ἂν μπορῶ. Συνήθως ὅμως δὲν μπο-ρῶ, καὶ γι' αὐτό:

1) Ἀναπαύομαι στὸ κρεβάτι, διαβάσκοντας καινούργια βιβλία καὶ περιοδικά.

2) Φτιάχνω ἕνα κατάλογο ὅλων ἐκείνων τῶν πραγμάτων ποὺ ἀπέ-φυγα πάντα καίτοι τὰ ἐπιθυμοῦσα, καὶ τὰ πραγματοποιῶ ἕνα-ἕνα.

3) Φροντίζω νὰ συναντήσω και-νούργια πρόσωπα, εἴτε πῶς ἢ ἀγαπᾶται ποὺ δὲν τὰ ἐχρῆσθ ἀπὸ καιρὸ, καὶ ζητῶ νὰ μάθω τί ἔχουν στὸ μυαλό τους».

♦♦♦

Πολὺ σωστὸ

Στὸ δικαστήριον, ποὺ ἐκδικάζε-ται μιὰ ὑπόθεσις διαζυγίου.

Ὁ συνήγορος τῆς συ-ζύγου: Ὁ σύζυγος τῆς πεκαί-δος μου, κύριε πρόεδρε, ὑπῆρξε πάντα ἀπέναντί της βάνυσος, ὀ-νύλος, ἀγροίκος, κτηνώδης.

Ὁ συνήγορος τοῦ συ-ζύγου: Ἡ κυρία αὐτὴ, κύριε πρόεδρε, ὑπῆρξε πάντοτε μέγιστη, φιλόδοξη, ἀνυπόφορη.

Ὁ πρόεδρος: Τότε λοιπὸν πῶς ἐσχυρίζεσθε, ὅτι οἱ χαρακτή-ρες τῶν δὲν συμφωνοῦσαν;

Κόκκαλο οἱ συζητοῦν.

ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Τὴν γνώρισε σὲ μιὰ μεγάλη φιλαν-θρωπικὴ ἐορτῇ, μπροστὰ στὰ πολυποί-κιλα ἐκθέματα: ἀγαλματάκια ρολογία γραφεῖα, κεντήματα καὶ ἄλλα κοιμο-τεχνήματα. Ἦταν, ὅπως πάντα, ντυ-μένος ἄψογα, ὁ τύπος τοῦ τέλειου τζέν-τλεμαν δηλαδή. Ἐκείνη κομψὴ καὶ χα-ριτωμένη, κοιντοσκετὴ ἀνοποφάσιστη, μὲ ἑξόντας τί ν' ἀγοράσῃ.

Δὲν τὸν ἔκανε ἐντύπωση ἡ εὐκολία τῆς γνωριμίας τους, γιὰτί ἦταν πιά συνη-θισμένος ἀπὸ τίς τόσες ἐπιτυχίες του... καὶ τώρα βρισκόταν ἐκεῖ ἀπέναντί του, καθισμένη στὸ ἴδιο τραπέζι, μὲ τὸ κεφάλι κατεβασμένο λιγάκι. Καθὼς εἶ-χε ἀφήσει τὴν ἀκριβὴ γούνα της νὰ γλυστρήσῃ πάνω στοὺς γυμνοὺς ὤμους της, φάνηκε ὁ καλοκαίρινος λαϊκὸς της, ὡρὸς σὰν τὰ μαργαριτάρια τοῦ κολλεῖν της.

Φανόταν κάπως συγκινημένη καὶ εἶ-χε τὸ ὄφρος δειλὸ κοριτσιό. Κάποιον κάποιον ἔριχνε κρυφὰ φοβισμένες μα-τιές στὸν κόσμον ποὺ δεσποῦσε στὰ γύ-ρω τραπέζια.

—Χωρὶς ἄλλο θὰ εἶνε ἡ πρώτη φο-ρὰ ποὺ τῆς συμβαίνει αὐτό, σκέφθηκε ἐκείνος, βλέποντάς τὴν τόσο δειλὴ, τό-σο μαγεμένη.

Τὴν εὗρισκε πολὺ ὡμορφὴ κι' αὐτὸ τὸν στενοχωροῦσε κάπως. Θὰ ἤθελε νὰ δειχτῇ τρυφερός καὶ δαχτυλικός, ἀλλὰ ἦταν ἀνίσχυρος καὶ συλλογιζόμενος σὰν νὰ μὴ βρισκόταν στα νερὰ τοῦ μέσος τοῦ ἐστιατορίου ἐκεῖνο, ὅπου ποτὲ ἄλ-λοτε δὲν εἶχε παθεῖσθὶ τὸ πόδι του. Δὲν ἐξεκολλοῦσε ὅμως οὔτε στιγμή τὰ μά-τια του ἀπ' τὸ πολυτίμο περιέβρησι τῆς νέας.

—Εἶναι θαυμάσιον τὸ κολλεῖν σας, τῆς εἶπε, ὅταν εἶδε πῶς ἐκείνη πρόσεξε πῶς εἶχε τὸ βλέμμα του προσηλωμένο στὰ κοσμημά της. Καὶ σὰς πηγαίνει πολὺ ὥρα... πρὸ πάντων ἀν ὑπῆρ-ξαι ἄτυχος στὸ πόκερ καὶ πρέπει νὰ σκεπασῶ τίς χαρτοφύλλες!

Ἐκείνη τοῦ χαμογέλασε κι' ἔριξε κατόπιν ἕνα βλέμμα στὰ περιποιημένα χέρια του. Εἶδε τότε τὰ λαμπρὰ στὰ δά-χτυλά του, ἕνα βαρὺ δαχτυλίδι μ' ἕνα χοντρὸ διαμάντι.

—Βλέπω πῶς κι' ἐσεῖς ἀγαπᾶτε τὰ κοσμημάτα, τοῦ εἶπε.

—Ὁ, ναι! Σὰς ἀρέσει αὐτὸ τὸ δια-μάντι; Εἶναι οἰκογενειακὸ ἔνθημο, πολὺ παλὸν.

—Μὰ βέβαια. Σήμερα δύσκολα βρι-σκεῖ κανεὶς τόσο καθαρὰ διαμάντι.

Ἐγὼ κι' ἐγὼ ἔμα μπριγιάντι, λίγο μι-κρότερο ὅμως.

Ξανακύκλωσε τὸ κεφάλι κι' ἔμοιαζε ἔ-τσι σὰν τὰ κοριτσάκια ποὺ δὲν μποροῦν νὰ μιλήσουν χωρὶς νὰ κοκκινίσουν καὶ γτρεπντοὶν δταν τὰ κυττάξῃ κανεὶς. Σὰν νὰ ἦταν ἀλόγιστη μπροστὰ στὰ μάτια του. Τῆς πῆρε ἀπαλὰ τὸ χέρι καὶ τῆς ψιθύρισε τρυφερὰ γυμνῶς κοντὰ της:

—Μὴ μοὶ ἀρνήθῃτε ἕνα μικρὸ περι-πατο σὺν δάσος. Θέλω νὰ βρεθῶ λίγες στιγμὲς μόνος μαζί σας, γιὰ νὰ μπο-ρέσω νὰ σὰς μιλήσω, ἐλευθέρως χωρὶς νὰ βρισκώμαι διαρκῶς προσηλωμένα ἐπάνω σας τὰ μάτια τοῦ κόσμου. Σὰς ἱκετεύω, μὴ μοὶ ἀρνήθῃτε. Δὲ σὰς ἀ-φῆσα κατόπιν μὲ τὸ αὐτοκίνητο, ὅπου βέλετε. Θὰ μοῦ χαρίσετε αὐτὴ τὴ με-γάλη εὐτυχία;

Δέχθηκε μ' ἕνα ἀδύορατο χαμόγελο. Καθὼς τὴ βοήθουσε νὰ φορεθῇ τὸ ἐ-πανωφόρι της, τὰ δαχτυλά του ἔτρε-ψαν. Θύμισσε μὲ τὸν ἑαυτὸ του γιὰ τὴν ἡλιθία αὐτὴ νευρικότητά του.

Βῆλκαν ἀπ' τὸ κέντρο καὶ προχώ-ρησαν πρὸς τὸ γειτονικὸ δάσος. Ἦθε-λε νὰ τῆς μιλήσῃ, μὰ δὲν ἤξερε πῶς ν' ἀρχίσῃ. Τέλος ἀρχισε νὰ τῆς ψιθυ-ρίζῃ συνηθισμένες τρυφερότητες, χωρὶς καμμιὰ θέρη. Ἐκείνη τὸν ἀκούε προ-σεκτικὰ. Εἶχε πλεῖν τὰ δαχτυλά της ἀνέμεισε στὰ δικά του καὶ ἡ ἐπαφὴ αὐ-τὴ τοῦ προένοιθε κάποια ταραχή.

Γιὰ νὰ πάρῃ λίγο ἄρρους σκέφθηκε: —Ἡ γωνία αὐτὴ τοῦ δάσους εἶνε ἡ πῶ σκοτεινὴ. Πρέπει νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς κατὰλληλης αὐτῆς στιγμῆς.

Κάθως ὅμως τὸ χέρι τοῦ ἀγγίξε τὸ μπουκαλάκι ποὺ βρισκόταν μέσα στὴν τσέπη του, ἀνατρίχιασε συγκορμος. Ἦ-ταν περισσώτερον ταραχμῶνός κι' ἀπ' τὴν βραδυὰ ἐκείνη ποὺ μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι ἀρπάξε τὸ διαμαντένιον δαχτυλίδι ποὺ φοροῦσε μέσα ἀπ' τὴ βιτρίνα τοῦ περιφωρῶ χρυσόχου Ρίτσαντι.

—Σωπάσατε; τοῦ εἶπε μὲ κάποιο παράπονο ἐ-κείνη, τραβώντας τὸ χέ-ρι της ἀπ' τὸ δικό του, μαζὶ μὲ κατὶ πού κρα-τοῦσε κρυφά. Ἀς πῶ-με, λοιπὸν, ἕνα ταξί, συ-νέχισε. Θὰ μ' ἀφήσε-τε στὴν πλατεία Νταλ-μάς. Ἰσως ἄλλοτε νὰ εἰ-σθε πῶ εὐδαίετος. Ἀλ-λωςτε σήμερα εἶμαι κι' ἐγὼ κουρα-σμένη.

Ἡ πρότασις αὐτὴ τὸν ἔκανε νὰ πά-ρῃ μιὰ καινούργια ἀπόφασι. Σταμάτη-σε ἕνα ταξί καὶ ὅταν μπῆκαν μέσα, εἰ-δωσε στὸ σωφὲρ τὴν διεύθυνσι τῆς πλα-τείας Νταλμάς. Ἀγκάλιασε κατόπιν τρυφερὰ τὴν νέα καὶ τὴν ἔκανε νὰ γύ-ρῃ κοντὰ του. Μὲ τὸ ἄλλο χέρι κρα-τοῦσε σφιχτὰ τὸ μπουκαλάκι. Τὸ ξεθύ-λωσε καὶ γρήγορα-γρήγορα τὸ ξέφε-ρε στὴ μὴν τῆς κλεινότητας τῆς συγκρό-νως τὸ στόμα γιὰ νὰ πνίξῃ τὴ φωνή της. Τὴν ἀνάγκασε ἔτσι νὰ εἰσπνεύσῃ βαθεῖα τὸν ἁλωροφόρμον πιεζόντις τῆς βάνυσας τὸ μπουκαλάκι καὶ τοῦ ρουθού-νια. Ἡ μωραδὶὰ τοῦ ναρκατοκτοῦ σκορ-πίστηκε μέσα στὸ ἀμάξι, ἀλλὰ εὐτυ-χῶς ἕνα χοντρὸ κρυστάλλο τοῦς χωρὶς ἀπ' τὸν σωφὲρ. Ἐκείνος γύρισε τὸ κε-φάλι γιὰ νὰ μὴ ἀναπνεύσῃ κι' αὐτὸς τὸ ναρκατικό.

Ἐκείνη ὑπερασπιζόταν μὲ λύσσα: —Ὅχι! ὄχι ἐμένα! τραύλισε σὲ μιὰ στιγμή ζητώντας νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὴν ἀγκυλιά του... Βγάλετο αὐτό... Θὰ σοῦ πῶ!...

Ἐκείνος ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν κρατᾷ δυνατὰ μὲ τὸ στόμα φιαμένο καὶ ἀναγκάζοντάς τὴν ν' ἀναπνεύσῃ. Τέλος σώσασε.

Παρ' ὅλον ὅτι τὸ κόλπο του εἶχε πε-τυχεῖ πληρῶστα, αἰσθανόταν πάντα τὴν ἴδια νευρικότητά.

—Γιὰτὶ νὰ μοῦ μιλήσῃ στὸν ἐνικό; ἀναρωτιόταν. Τί νὰ ἤθελε ἄραγε νὰ μοῦ πῇ;

Τὸ ἀμάξι σταμάτησε. Κατέβηκε, χω-ρὶς βία καὶ κράτησε γιὰ λίγο τὴν πόρτα ἀνοιχτὴ σὰν νὰ ἤθελε ν' ἀποχαιρετήσῃ τὴν κυρία ποὺ ἔμεινε μέσα στὸ ἀμάξι.

—Συμφωνοῖ, στίς τρεῖς!

Φίλησε κατόπιν τὸ παγνυμένο χέρι της, ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ εἶπε στὸ σωφὲρ: —Ὁδὸς Μπρετράνι ἀριθμὸς 32.

Μόλις τὸ ἀμάξι ἀπομακρύνθηκε, φώ-ναξε ἕνα ἄλλο ταξί κι' ἔδωσε στὸν ὀ-δηγὸ τὴν διεύθυνσι ἐνὸς καμπαρὲ τῆς Μονμάρτης.

Μπαίνοντας στὸ κέντρο ἐκείνο πρόσε-ξε σ' ἕνα καθέφρη τὴν τρομερὴ ἀχρό-τητα τοῦ προσώπου του. Νόμιζε πῶς ὁ-λα γύρω του μύριζαν ἁλωροφόρμον. Μῆκε στὴ μεγάλη αἰθούσα τῆς γεμιά-της κόσμου καὶ τὰ φῶτα, ἔχοντας τὸ δεξιὸ χέρι μέσα στὴν ἐξωτερικὴ τσέπη τοῦ σακκακιῦ του, μέσα στὴν ὅποιαν βρι-σκόταν τὸ κολλεῖν.

Ὁ πειρασμὸς ἦταν μεγάλος. Μόλις κάθισε, ἔβγαλε τὸ περιέβρησι καὶ τὸ ἔξετασε προσεκτικὰ. Ἀμέσως ὅμως τ

ΜΑΤΩΜΕΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

Αυτή η τραγική περιπέτεια, που θα σας διηγηθώ, είναι μια από τις πιο σκληρές και απάνθρωπες ερωτικές ιστορίες. Συνέβη εδώ και λίγα χρόνια στο Περού, τον καιρό που είχε ξεσπάσει η επανάσταση του τσομαρό και αδυσήπτητου Μορανόν.

Η Λουπίτα Χιμένθ, η πιο όμορφη γυναίκα της Άρκανα, βγήκε ένα πένθιμο πρωινό, παραπατώντας σαν μεθυσμένη απ' την σκηνή του άρχοντα των επαναστατών, καταχλωμή, με τα μαλλιά ξεπλεκα και με το πρόσωπο παραμορφωμένο απ' τη φρίκη.

Οι επαναστάτες είχαν κατασκήνωσε στην άκρη του δάσους, για να βλέπουν μπροστά τους, τον κάμπο, στον οποίο ασφαλώς δεν θ' άφηναν να φθάσουν τα κυβερνητικά στρατεύματα.

Η Λουπίτα κάθισε στη ρίζα μιας μεγάλης φοινίκιας κι έβρισκε το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της. Είχαν στερήσει πια τα δάκρυά της. Μια άδαστακτη ντροπή έσχιζε την καρδιά της. Ο Μορανόν, την είχε κρατήσει όλη τη νύχτα στη σκηνή του και είχε δρύνει πάνω στο ξανάπληντο απ' την αντίσταση κορμί της. Ένοιωσε μονάχα μια άδυστητη δίψα που της στέγνωσε τα χείλη: ήθελε να εκδιώξει, να εκδικηθεί σκληρά, χωρίς καμμία σιμπίλωση, όπως συνηθίζουν να κάνουν οι φλογεράς και άτιμους γυναίκες του Περού.

Μα πώς θα κατάφερε να ξεγλυκοτρηση απ' τα χέρια του δημίου της; Πώς θα μπορούσε να σωθί απ' τους σκληρόκαρδους αυτούς ανθρώπους;

—Θέλεις να φύγεις, Λουπίτα; της ψιθύρισε ξεφώνισα στ' αὐτή μια παράξενη φωνή.

—Εκείνη γύρισε απότομα το κεφάλι και είδε πως ήταν ο Πομπλίτο Βαλέρα, ο ύπασιπτος του Μορανόν—ένας ύπασιπτος, που την είχε αρπάξει το προηγούμενο βράδυ απ' την αγκαλιά του συζύγου της και την είχε πάλι στη σκηνή του άρχοντα του.

Ο Πομπλίτο ήταν άχαριστος σύζυγος του Μορανόν. Όταν ο ληστοςυμμοριές του λεηλατούσαν τα χωριά, ο Πομπλίτο έβγαζε τα σπείρια για να

βοή την πιο όμορφη γυναίκα. Την φοβόριζε τότε πως θα την εσφαζε μπροστά στα μάτια των δικών της κι' όταν εκείνη λιποθυμούσε απ' τον τρόμο της, την έδεσε πάνω στη σέλλα του αλόγου του και γυρίζε καλπάζοντας στην καταραμένη σκηνή του Μορανόν.

—Θέλεις να φύγεις; την ξαναρώτησε ο μιγάς.

—Τι με νοιάζει τώρα πιά;... του απάντησε με περιφρόνηση η Λουπίτα.

—Αλήθεια, έκανε ο Πομπλίτο. Τι σε νοιάζει πια αν πέσεις και σε άλλην άγκαλιά;... Η όμορφη Λουπίτα ανασήκωσε.

—Οχι!... Οχι!... στέναξε, σκωτώντας με καλύπτει.

Και κυττάζοντας στα μάτια τον μιγάδα, τον ρώτησε κατόπιν άνησχη:

—Μα εσύ, γιατί θέλεις τώρα να με βοηθήσεις;

—Δεν ήξερα πως ήσουν γυναίκα ενός άγαπημένου φίλου μου της είπε ο Πομπλίτο.

—Πρός Θεού! φώναξε η Λουπίτα. Πές μου, είναι αλήθεια; Είδες τον άνδρα μου;

—Έλα μαζί μου! της είπε ο μιγάς.

Λίγο πιο πέρα απ' τη φοινίκια, πίσω απ' τα πυκνάφυλλα δέντρα βρισκόταν ένα σελλάλο, μένο άλογο. Ο Πομπλίτο ανέβασε την Λουπίτα πάνω στη σέλλα και της έδωσε ένα μασιτίγιο.

—Εμπρός! της φώναξε. Χτύπησε δυνατά το άλογο. Άσποινά αντίληφον την φυγή σου θα είσαι μακριά.

Το άλογο ξεχύθηκε σαν άφηνισμένο, μα ύστερα από μερικούς καλπισμούς άναγκάστηκε να σταματήσει. Το μακρύ σχοινί ενός λάσου που ήταν δεμένο απ' τη σέλλα τεντώθηκε ξαφνικά και το έμπόδιζε να προχωρήσει.

Την ίδια στιγμή άκούστηκαν βροχιά και άγρια γέλια. Όλη η ληστοςυμμορία του Μορανόν που ήταν κρυμμένη στους γύρω πυκνούς θάμνους, πετάχτηκε και περικύκλωσε την όμορφη Λουπίτα, που άρχισε πάλι να τρέμει απ' τον φόβο της. Μαζί με τον άπιστο μιγάδα ήταν και ο άρχηγός του, ο Μορανόν, που γελοδσε περισσότερο απ' όλους και κύτταζε

κατι άναμειο στα κλάδια του δέντρου.

—Ανήσυχη η Λουπίτα, γύρισε το κεφάλι και είδε τότε πως το ταπεινέο σχοινί περιούσε από ένα χοιρότο κλαδί. Στην άλλη άκρη του σχοινοῦ, μέσα στο φύλλωμα του δέντρου κρεμόταν ένας οικωμένος άνθρωπος... Ήταν ο άνδρας της!... Τον είχε πνίξει και τον είχε κρεμάσει η ίδια, καθώς έκάλπαζε. Ή, φρίκη!

Η Λουπίτα ένοιώσε να σκοτεινιάζουν όλα γύρω της και κυλίστηκε άναίσθητη κάτω χωρίς ν' άκούση πια τους πυροβολισμούς που άρχισαν να πέφτουν βροχή μέσα στον κάμπο και τους επαναστάτες που φώναζαν με πρόμο:

—Οι στρατιώτες!... Οι στρατιώτες!...

Όταν συνήλθε πάλι κι' άνοιξε τα μάτια της, η Λουπίτα Χιμένθ βρισκόταν στο σπινί της. Στο διπλανό δωμάτιο βρισκόταν ένα φέρετρο, γύρω απ' το οποίο έκλαιγαν με άνασφάλχη οι δικί της.

Η Λουπίτα συλλογίστηκε τη φρίκη τη τραγική της, την νύχτα που είχε περάσει στη σκηνή του Μορανόν, τη μαύρη άπάνωσή της και τέλος την άπάνωσή της στη σκηνή του Μορανόν, την άπάνωσή του συζύγου της, τα γέλια του Μορανόν, του Πομπλίτο και των συντρόφων τους. Και τότε, τινάχτηκε σαν τρελή απ' το κρεβάτι της, γονάτισε μπροστά του λείψαντος άναδρός της κι' όρκιστηκε να άφνει έκδικησι για τον μαρτυρικό και άδικο θάνατό του.

Είχαν περάσει δυο εβδομάδες απ' την ήμερα που ο στρατός είχε σκορπίσει τον Μορανόν και τους συντρόφους του, όταν ξαφνικά, ένα βράδυ, δυο μυστιριώδεις σκιές γλύστρησαν μέσα στην έκκλησία της Σάντα Κλάρα του Μασσάκο. Σέ λίγο μια τρίτη σκιά που γλύστρησε κι' αὐτή με προφυλάξεις τοίχο-τοίχο, μπήκε στην έκκλησία. Κανείς δεν είχε προσέξει μέσα στο σκοτάδι τις τρεις εκείνες σκιές και κανείς δεν τις είχε άναγνωρίσει. Η τρίτη σκιά σκία που παροκουλούθεσε από όρα τις δυο πρώτες, ήφερε το μουσικό τους. Οι δυο αυτές σκιές που είχαν γλυστρήσει άδύρυνά μέσα στην έκκλησία, ήταν ο άτιμότερος Μορανόν και ο ύπασιπτος του Πομπλίτο. Δυο εβδομάδες τώρα τριγυρίζαν εδώ κι' εκεί, σαν κολασμένες ψυχές, από τον ένα κρυψώνα στον άλλο, για να γλυτώσουν το στρατοδίκαιο.

Όσο για την τρίτη σκιά, ήταν η Λουπίτα Χιμένθ! Απ' την ήμερα που άρκιστηκε να εκδικηθί τον τραγικό θάνατο του συζύγου της, άναζητούσε παντού, σ' όλα τα τριγύρω χωριά τους άπιστούς έθροους της και τέλος εκείνο το βράδυ στο Μασσάκο, άνακάλυψε τον κρυψώνα του Μορανόν και του Πομπλίτο.

Στασέθηκε λοιπόν άδύρυνά απ' την έκκλησία και τράβηξε για το δημαρχείο, όπου είχε καταυλισθί ο στρατός.

Δυο μέρες άργότερα, την ώρα που έβγαζε ο ήλιος απ' την Άρκανα, άκούστηκε ξαφνικά μια άμφοβή φωνή: το έκτελεστικό άπόασμα είχε τυφεκίσει τον Μορανόν και τον Πομπλίτο.

Η Λουπίτα τότε πήγε κοντά στους δυο σκοτωμένους και με μια έκφρασι άρρητης χαράς στο πρόσωπο έσφαζε στο αίμα τους ένα μπουκέτο άσπρα τριαντάφυλλα που κρεμόσε στα χέρια της. Ύστερα, μ' άναλόρη καρδιά τράβηξε για το νεκροτοφείο και στήριξε μ' αὐτά τον τάφο του συζύγου της.

Η όμορφη Λουπίτα Χιμένθ, είχε έκδικηθί τον άτιμότερο Μορανόν και τον άπιστο μιγάδα Πομπλίτο.

ΒΕΝΤΟΥΡΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΔΕΡΟΝ

ΚΑΝΑΤΟΔΙΤΙΚΟ ΧΙΟΛΜΟΡ

Ο διάβολος κι' ο τοκογλύφος

Μιά μέρα, πρωί, πρωί, μόλις είχε φωτίσει ο Άλλας τον κόσμο, συναπαντήθηκαν σ' ένα δρόμο, λίγο έξω απ' τη Βαγδάτη ο τρομερός κι' άκαρδος τοκογλύφος ο Μεχμέτ κι' ο Διάβολος.

Φαίνεται πως γνωριζόντουσαν γιατί ο Μεχμέτ γλυκοχαίρετπος το Διάβολο, κάνοντάς του έναν βαθύ-βαθύ τεμνά.

—Πού πας, Μεχμέτ, τόσο πρωί; ρώτησε ο Διάβολος τον τοκογλύφο.

—Πάω να μαζέψω τα λεπτά που μου χρωστουν. Έσύ πού πας, άφέντη Διάβολε;

—Κι' εγώ πάω να μαζέψω τους άνθρώπους που μου άνηκουν.

—Όρα! Πάμε λοιπόν μαζί. Θα κάνουμε καλή παρέα.

Προχωρώντας, σάν καλοί φίλοι, ο Διάβολος κι' ο τοκογλύφος, φάσανε σ' ένα χωριό. Εκεί περνώντας έξω από ένα σπίτι άκουσαν μέσα φωνές και τσαμπουρί. Σταμάτησαν λοιπόν περριγοί να εξακριβώσουν τι συμβαίνει. Στο σπίτι αὐτό μια μάνα μάλυνε το παιδί της γιατί δεν καθόταν ήσυχο κι' έκανε σαν τρελλό.

Μα και το τρελλόπαιδο εκείνο δεν πήγαινε πίσω. Ωνόασε κι' αὐτό, σάν δαιμονιμένο, βλαστημούσε και πετούσε διάφορα αντικείμενα στο κεφάλι της δυστυχισμένης της μάνας του.

Το νταβότση αυτό κράτησε άρκιτή ώρα, ως πού ξαφνικά άκούστηκε η τάλαιψηρη μπτέρα να φωνάζει όργισμένη:

—Ο Διάβολος να σε πάρη, κακοκέφαλο, άγγονό του Σατανά!

—Άκουσε; Άκουσε; ψιθύρισε ο τοκογλύφος στο φίλο του το Διάβολο.

—Άκουσα, λοιπόν.

—Η μάνα του στέλνει το γιο της σε σένα. Πρώτης τάξεως ευκαιρία, φίλε μου. Μην κάθασαι. Τρέχα πάρτον, χωρίς να κάνεις κακό. Καλή άρχη!

Ο Διάβολος δεν τού άπάντησε. Ήταν βυθισμένος σε μεγάλη συλλογή.

Ο τοκογλύφος άνησιμονούσε.

—Τι κάθασαι, σύντροφε; φώναξε στο Διάβολο. Γιατί κάνεις αὐτή την ευκαιρία.

—Δεν μπορώ να το πάρω αὐτό το παιδί, άποκρίθηκε ο Διάβολος.

—Γιατί;

—Γιατί αν τού στέλνι η μάνα του σε μένα, δεν θα ήη και ότι μου άνηκει πραγματικά.

—Τι μου λές!

—Βέβαια. Δεν τού βλαστημάει με την καρδιά της. Άλλα λένε τα χείλη της κι' άλλα κρύβει στην καρδιά, γιατί τού άγαπάει το παιδί της.

Οι δυο φίλοι τράβηξαν άμέσως κατόπιν στην παραπάνω γειτονία. Εκεί πάλι σταμάτησαν έξω από ένα σπίτι που γινόταν άλλος καννας κι' έστησαν τού αὐτί τους ν' άκούσουν. Δυο άντρες φιλονεικούσαν φωνάζοντας δυνατά:

—Δεν έχω να σου τ' άδωσω τώρα! έλεγε ο ένας.

—Όχι... Τώρα θα μου τ' άδωσες, με όλους τους τόκους τους μάλιστα!... άπαντούσε ο άλλος, ο οποίος φαίνεται ότι είχε δανείσει στον πρώτο χρήματα. Τότε ο όφειλέτης άκούστηκε να φωνάζει πάλι με μεγάλο πόνο:

—Ο Διάβολος να σε πάρη και σένα και τα λεπτά σου... Σατανά! Γυρεύεις να με πνίξει!... Ο Διάβολος να σε πάρη, τοκογλύφε, σένα κι' όλους τους όμοιους σου!

—Αὐτός μάλιστα, αὐτός τού λέει με την καρδιά του!... φώναζε ο Διάβολος, και γυρίζοντας στο φίλο του τον τοκογλύφο τόν άρπαξε από το οδέρκο και τον κατέβασε στην Κόλοσι.

●●

Σε μία συναναστροφή

Ο τραπέζι (της). Όποτε, είσθε ήθοποιός; Έγώ, έστετε, είμαι τραπέζι της και δεν εύκομαι να πηγαίνω στα θέατρα. Θάχω δεκαπέντε χρόνια να παθώ σε θέατρο.

Ο ήθοποιός. Κι' εγώ θάχω περισσότερο από τριάντα χρόνια να παθώ σε... Τράπεζα!

ΔΕΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Μεταξύ κατεργαριών...

Όταν ο περιόδητος διαρρήκτης Πίτερ Ράντ έκρινε ότι δεν τόν σήκωνε πια ο άέρας του Λονδίνου, σκέφθηκε να δοκιμάσει την τύχη του στις παγωμένες εκτάσεις της Άλάσκας. Έλπιζε ότι θα κατάφερε να βάλει στο χέρι τους καρπούς των κόπων κάποιου τυχερού χρυσόψαρου. Η πρώτη όμως δοκιμή του άπέτυχε οικτρά. Τόν άνακάλυψαν, τον κινήγησαν, τον έυλοκόησαν... και κατόφερε να ξεφύγι, άλλα έμεινε όλομύχος στις χιονισμένες κι' άφύλδενες έρημιές, όπου θα πέδαζε της πείνας, αν δεν τόν περιμάζεψε ένας περιηγητής ποττής να βρεθί στο δρόμο του.

Ο σούθηρας του ήταν ένας άδύνατος άνθρωπάκος, με μαύρα κι' άνήσυχα μάτια. Φαίνονταν πλούσιος, γιατί είχε μαζί του δυο ύπνρτες και δεν λογάριζε τα έξοδα. Είπε στον Πίτερ ότι λεγόταν Φρέντ Μάγκνους. Τόν πήρε μαζί του, τον φιλοέησε, τού πλήρωσε ένα άκτήριο πρώτης θέσεως για τη Νέα Ύόρκη. Η τσση γενναϊοδωρία του έκαμε τόν Πίτερ ν' άπορήσει.

—Θα σάς κοστίζουν άκριδιά, δλ' αὐτά... είπε μια μέρα στο σύντροφό του.

—Εκείνος χαμογέλασε και άπάντησε:

—Θα πιστεύετε, άφελώς, ότι είμαι πλούσιος κι' ότι κἀνά ταξίδι άναψυχής. Γελιέθε άδως! Ήρθα στην Άλάσκα με σκοπούς άνδράλους πρὸς τούς δικούς σας... και γυρίζω κι' εγώ άποτυχημένος! Μή με κυττάξετε με άπορία. Άς μιλήσουμε ειλικρινώς. Ξέρω καλά ποιος είσθε. Είχα κι' εγώ να κανονίσω κάποια μικρή διαφορά με τού δικαστήριο τού Λονδίνου, την ήμερα που έγινε εκεί η δική σας δική! Σας άναγνώρισα λοιπόν άμέσως, τώρα πού σας ξαναείδα. Και σκέφθηκα ότι θα μπορούσαμε να κάνουμε μαζί μια καλή δουλειά.

Ο Ράντ δεν έμυλησε. Η προσοχή του όμως έδειχνε πόσο τόν ένδιέφεραν τα λόγια τού άλλου.

—Άκούσατε ποτέ να μιλούν για τόν πολυκατομυριόχο Τσούρους Μπρότ;... Είπε ένας απ' τούς Κροίστους της Νέας Ύόρκης. Κατοικεί σ' ένα μέγαρο της Πέμπτης Λεωφόρου. Δεν έχει οικογένεια.

Κι' είχε μια άμφοβη συλλέκτης κοσμημάτων. Λένε ότι ένα από τα χρηματοκιδιά του είχε γεμάτο με πολύτιμες πέτρες μυθώδους αξίας... Τώρα βρισκόταν ταξίδι, και θα λείπι δυο μήνες... Ο Πίτερ έδωσε στο συνομιλήτη του να καταλάβη με μια χειρονομία ότι ήταν περριτὸ να συνεχίσει. Είχαν συνεννοήη μια χαρά...

—Μπορείτε να βασίζεσθε σε μένα! έλλωσε. Η δουλειά μου φαίνεται εύκολη, παιγνιδάκι!...

Στη Νέα Ύόρκη ο Μάγκνους έβωσε χρήματα στον Πίτερ, για να περάσει μια ζωή εύχάριστη, ως ότου φθάση η στιγμή της δράσεως. Έπ' τέλους, τόν είδοποίησε ότι όλα ήταν έτοιμα.

Τη συμφωνημένη βραδυά, ο Πίτερ περιμένε ένα σύνθημα, κάτω απ' τού σπίτι τού Μπρότ. Άπόρρησε βλέποντας να ηγανειρόνται φώτα απ' τα παράθυρα. Έπ' τέλους, τα φώτα αὐτά έσβησαν. Η ξάωπτορα άνοιξε σε λίγο με προφυλάκι, και βγήκε ο Μάγκνους. Φορούσε ένα κομψό ομόκι.

—Όλα εν τάξει είπε στον Πίτερ. Οι ύπνρτες έχουν πέσει τώρα να κοιμηθούν. Κανείς δεν πρόκειται να μάς άνησχησει.

Άνέβηκαν με τού άσανιέρ, προχώρησαν σ' ένα σκοτεινό διάδρομο και μπήκαν σε μια κάμαρα. Στο φως τού κλεφτοφάνταρου τού Μάγκνους, ο Πίτερ είδε μια πόρτα χρηματοκιδιού. Τα μάτια του πέταξαν σπύδες. Γονάτισε άμέσως κι' άρχισε τη δουλειά του.

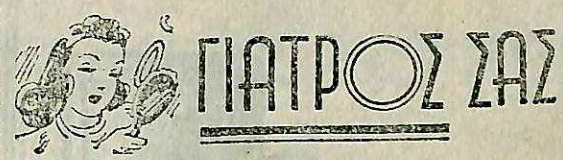
—Πιστεύω ότι σε δυο ώρες θάχω τελειώσει! είπε.

Πολύ καλά, άπάντησε ο Μάγκνους. Θα καθήσω και θα περιμένω.

Ο Πίτερ εργάσθηκε επί μια ώρα.

Ο Ιδρώτας έσταξε απ' τού μέτωπό του. Άλλα τα έμπιερα χέρια τόν προχωρούσαν. Ο πολύπλοκος μηχανισμός της κλειδαριάς όποχωρούσε σιγά-σιγά. Έπ' τέλους, η άσταλνία πόρτα άνοιξε.

Ο Πίτερ έβγαλε μια φωνή έκπληξεως

ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

Δεν υπάρχει γυναίκα, πού να μην παθί, νάχη μια άνθρωπ, λεία και στιλπνή επιδερμίδα. Άλλ' αὐτό δεν επιτυγχάνεται μόνο—κ'έως πολλάκις έχομε πη— με τ' άδιάφορα φτισοίδια και τις ποικιλόχρωμες πουδρες, αλλά πρὸ παντός με την κανονική κυκλοφορία τού αίματος πού πρέπει να ναι πλούσιο και καθαρὸ και με την πρριπη γενικής καθαριότητος.

Τα κολλυντικά—και υπό την προϋπόθεσιν ότι είναι άπολύτως άγνά— χρησιμεύουν μόνο για την προφυλάξι της επιδερμίδος από τών διαφόρων καιρικών μετεβολών, για την τόνωσι τών φυσικών χαρισμάτων της ή για την θεραπεία άντιασθητικών έλατωμάτων της.

Βάσις ίδιως της ύγιεινής και της όμορφιάς τού δερμάτος είναι τού νερό, γιατί τού καθαρίζει, τού άπαλλάσσει από την κακή επιδερμίδα τού Ιδρώτος και τού υποβοηθεί στην οπουδία λειτουργία της διαπνοής. Η καθαριότης είναι η κυριώτερη βάσις της υραϊότητος.

Δυστυχώς όμως πολλές γυναίκες έχουν την σφαλερή αντίληψη ότι πρέπει η καθαριότης να περιορίζεται μόνο στο πρόσωπο και στα χέρια, παραμελών δέ τή γενική καθαριότητα τού σώματος.

Το νερό, λοιπόν, με τίποτε άλλο δεν μπορούμε να τού άντικαταστήσουμε. Άλλά για να μάς άποδώσει καλά αποτελέσματα πρέπει η ποιότης του να είναι κατάλληλη για τού δέρμα. Έννοω μ' αὐτό πως όλα τα είδη τού νερού δεν είναι και άφέλιμα όπως λ. χ. τού πηγαδίοιο νερό, πού περιέχει κατά τού πλείστον άδυστητούς ουσίες, πού χερπναιούν, μαράζουν και γερνούν πρὸ τού προσώπου.

Για τόν λόγο αὐτόν, έσες κυρίες μένετε σε έπαρκεις ή εξακαλοκιρίζετε σε μέρη που υπάρχει μόνο πηγαδίοιο νερό για τού πλείστον τού προσώπου σας ή τού σώματος να μ' ή τ' μεταχειρίζεσθε αὐτούσιο άλλα καταλλήλως να τού μετατρέπετε.

Για να κάνετε ένα πηγαδίοιο νερό κατάλληλο κι' άλασθές πρέπει να ριχνετε σε κάθε όκ' άναγνέριο κουταλάκι τού καφέ κοινή σόδα και 30 σταγόνες λεμονίου. Το νερό αὐτό πρέπει να μένη ήσυχο, όλη τη νύχτα, ώστε να κατακαθίζον οι βλαβερές ουσίες, και τού πρωί να μεταχειρίζεσθε τού άνω μέρος του πετώντας τα κατακάθια τού δοχείου. Σ' αὐτή την αναλογία μπορεί να παρασκευάσετε πολλές έκάδες νερού πρὸς εύκολίαν σας.

Ένα τουλάχιστον λουτρό καθαριότητος την εβδομάδα είναι άπαραίτητο. Ο λουόμενος πρέπει να μένη μέσα στο λουτρό τα πρώτα δέκα λεπτά άκίνητος για να διαλυθί το θερμό νερό τις λιπαρές ουσίες που βρισκονται μέσα στους πόρους τού δερμάτος τού και κατόπιν να μεταχειρισθί τού όσπουν.

Επίσης καλό είναι να τριέbate τού σώμα με μαλακό σφουγγάρι ή με φυτικές ίνες, για να εισχωρήσει παντού τού όσπουν και να καθαρίση καλά τού δέρμα.

Οι στερογμένοι λουτρού μπορούν να μεταχειρισθουν τόν άγγλικό τρόπο βάς. Δηλ. μέσα σε μια μεγάλη λεκάνη χύουν χλιαρό νερό 3-4 όκ. και με δυο μαλακά σφουγγάρια περιδέρουν όλο τού σώμα, χρησιμοποιώντας τού ένα σφουγγάρι για τού άνω μέρος και τού άλλο για τού κάτω.

Μετά ένα δέ καλό σκούπισμα, τρίβουν όλο τού σώμα λίγο έντονα με τις παλάμες.

Εκτός από τού λουτρό καθαριότητος υπάρχουν και τού λουτρό υραϊότητος, άποτελεσματικά για την γενική λαρπότητα ή έρρητότητα τού δερμάτος, για τη θεραπεία της υπεριδρώσεως τού σώματος ως και διαφόρων εξανθημάτων κτλ. Για την εποχή μας αὐτά είναι άσπανάτα άλλα εν συντομία σας τ' άναφέρω. 1) Λ ο υ τ ρ ο α λ κ α λ ι κ ο άποτελεσματικά για την υπερλαρπότητα τού σώματος και για την θεραπεία εξανθημάτων τού προσώπου. 2) Λ ο υ τ ρ ο α μ μ ο λ ο κ α άριστα για την εν γενεί υραϊότητα και έλαστικότητα της επιδερμίδος. Δροαίζουν εν γενεί και άφρατούνουν τού δέρμα. Κατευναστικά διαφόρων έρεθισμάτων τού δερμάτος ως σαγούρες, όρτικάρια έρεθίσματα μασχάλης, μπρύν και της αλλακής τών μοστών κτλ. 3) Λ ο υ τ ρ ο π ι τ ο υ ρ ο υ x α, τ' όποία άντικαθιστούν τού λουτρό τού κοινού γάλακτος τ' όποία είναι άσπανάτα. Μ' αὐτά επιτυγχάνεται ή λευκότης, ή στιλπνότης και ή εν γενεί φρεσκάδα της επιδερμίδος. Επίσης είναι άφέλιμωτά και για τ' άσπανάτα. 4) Λ ο υ τ ρ ο ν α λ κ α λ ι κ ο υ ν η x α, άποτελεσματικά τα για την υπερβολική έρρητότητα ή άπολέπιση της επιδερμίδος. Είδικα για τις τοξικοδερμίες, και 5) Τ ο υ ρ ο υ x α λ ο υ τ ρ ο καταλλήλως για την θεραπεία διαφόρων δερματικών παθήσεων ως κνίση, φαγούρες και εξανθήματα τού προσώπου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

Ιατρός-Δερματολόγος

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

...Η μεγαλύτερη μάχη τού περασμένου αιώνας ήταν ή μάχη της Λειψίας.

...Σύμφωνα με μια στατιστική Άγγλου είδικού, τού βάρος όλων τών έφημεριών που έξεδιδοντο καθημερινά σ' όλο τόν κόσμο, πρὸ τού πολέμου έφθανε τις 800.000 τόννους.

...Η περιήρημη μαρκονία ντ' Μιραμπώ σε ηλικία 80 έτών είχε άναγενησει κι' είχε γίνει σαν κοριτσάκι.

...Οι Κινέζοι, όταν προεδρεύουν από χολέρα, καταπίνουν για να θεραπευθουν παλαιά χαλκίνα νομίσματα.

...Πολλοί έπιστήμονες βεβαιώνουν ότι ο καφές είναι για τού νευρικό σύστημα πολύ επιβλαβέστερος απ' τ' όιονονευματώδη ποτά.

...Σε μερικά μέρη της Ούγγαρίας υπάρχει ή συνήθεια, όι ύπρος, λίγο πριν απ' τού γάμο να λούζουν και να κτενίζουν όλες τις καλεσμένες τους.

...Ο αριθμός τών άνδρών και τών γυναικών σ' όλον τόν κόσμο είναι σχεδόν ίσος.

...Σέ 40 παιδιά πού γεννιούνται τα 21 είναι άρσενικά.

...Σέ 40 παιδιά που πεθαίνουν στην πρώτη τους ηλικία, πάλι τα 21 είναι άρσενικά.

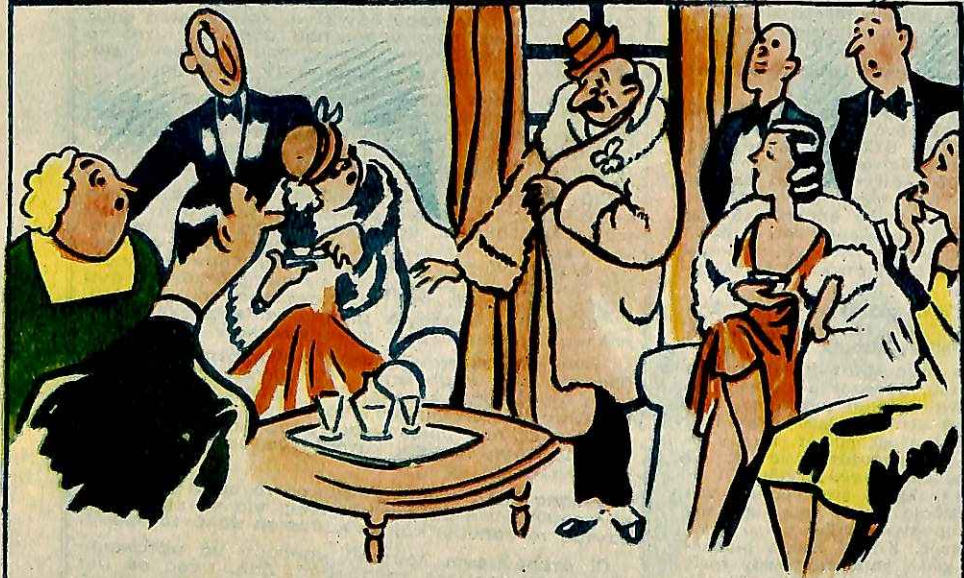
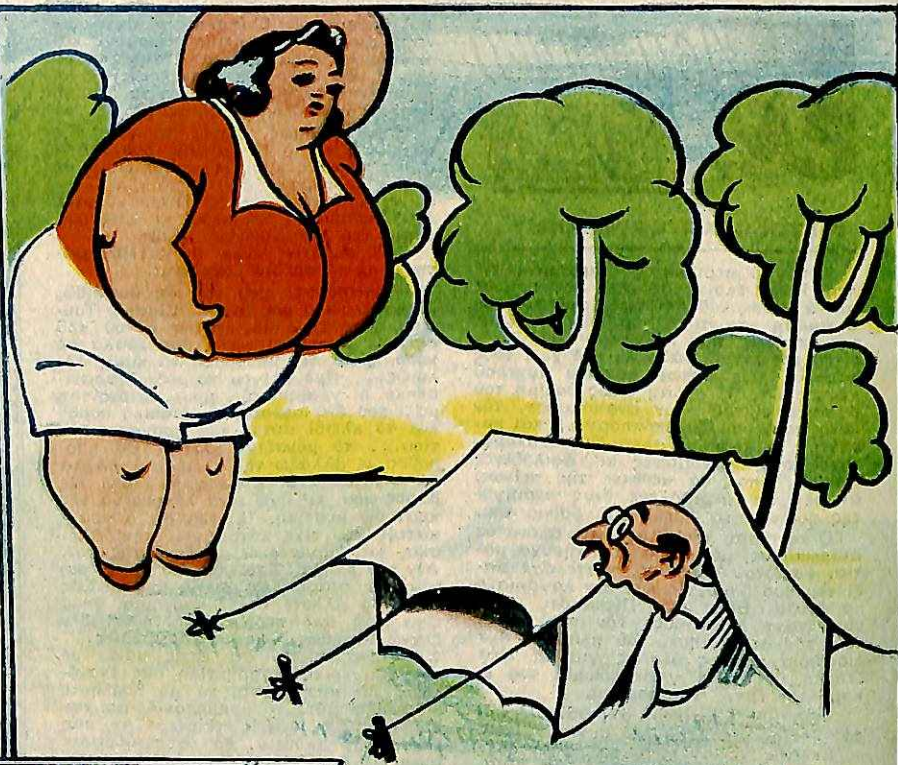
...Ο περιήρημος Ιταλός μουσουργός Πέτρος Μακάβι είχε τη mania να μαζεύει παλαιά ρολόγια.

...Ο περιήρημος ευθιμόγραφος Μάρκ Τουαίν πεθαίνοντας κληροδόησε τόν έγκυκλο πρὸς εξέταση στο άμερικανικό πανεπιστήμιο τού Κόρνελλ.

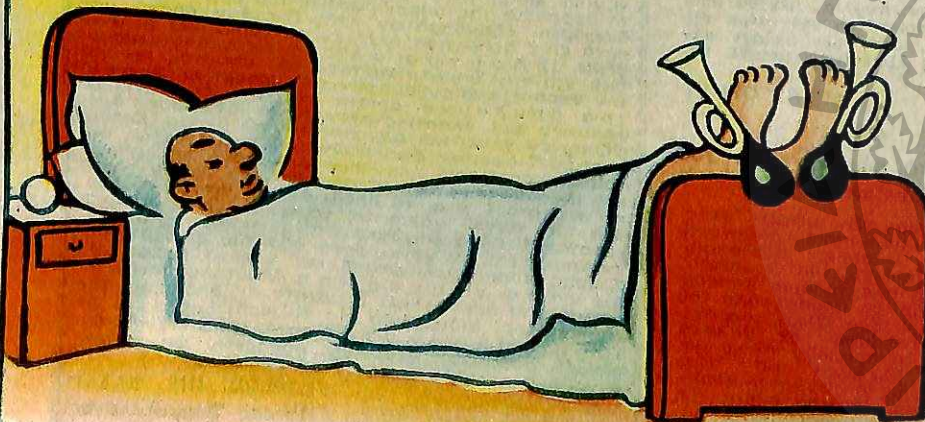
ΜΕ ΤΟ ΔΙΚΗΟ ΤΟΥ

— Έμπρός... Έταιρεία στερεοτάτων χαλυβδίνων αντίκειμένων αὐτοῦ;... Δώστε μου, σᾶς παρακαλῶ, τὸ τμήμα παραπόνων...

ΣΥΖΥΓΙΚΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ

— Κυρίες καὶ κύριοι, ἐπεὶδὴ ἡ γυναῖκα μου ἀρρέστησε ξαφνικὰ καὶ δὲν μπόρεσε νάρθῃ στὴν ἀποψινὴ ἐσπερίδα, μοῦ ἀνέθεσε νὰ σᾶς παρουσιάσω ἐγὼ τὸ καινούργιο τῆς καπέλλο καὶ τὸ νέο τῆς παλτῆς...

ΕΦΕΥΡΕΤΙΚΟΤΗΣ

Ὁ ὑπνοβάτης σωφὲρ θέλει νὰ θεραπευθῇ.

ΑΦΟΥ ΤΟ ΔΙΕΛΥΣΕ

— Φτοῦ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! Τώρα τὸ βρῆκα. Δὲν εἶχε βενζίνη!